

Magyar nyelvű kiadás

Tájékoztatások és közlemények

64. évfolyam

2021. július 7.

Tartalom

EURÓPAI PARLAMENT

ÜLÉSSZAK: 2019–2020

2020. január 13–16-i ülés

Ezen ülések jegyzőkönyve a Hivatalos Lap következő számában jelent meg: HL C 239., 2021.6.18.

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

I Állásfoglalások, ajánlások és vélemények

ÁLLÁSFOGLALÁSOK

Európai Parlament

2020. január 15., szerda

2021/C 270/01	Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása az európai zöld megállapodásról (2019/2956(RSP))	2
2021/C 270/02	Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása a kilépésről rendelkező megállapodásban foglalt, a polgárok jogaira vonatkozó rendelkezések végrehajtásáról és nyomon követéséről (2020/2505(RSP))	21
2021/C 270/03	Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása az emberi jogok és a demokrácia világbeli helyzetéről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról – 2018. évi éves jelentés (2019/2125(INI))	25
2021/C 270/04	Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról – éves jelentés (2019/2136(INI))	41
2021/C 270/05	Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról – éves jelentés (2019/2135(INI))	54

2021/C 270/06	Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása az Európa jövőjéről szóló konferenciára vonatkozó európai parlamenti álláspontról (2019/2990(RSP))	71
2020. január 16., csütörtök		
2021/C 270/07	Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása Burundiról, különösen a véleménynyilvánítás szabadságáról (2020/2502(RSP))	76
2021/C 270/08	Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása Nigériáról, különösen a közelmúltbeli terrortámadásokról (2020/2503(RSP))	83
2021/C 270/09	Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása az új Nemzetgyűlés elnökének és elnökségének jogellenes megválasztása (parlamenti puccs) után Venezuelában kialakult helyzetről (2020/2507(RSP))	88
2021/C 270/10	Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése alapján Lengyelországgal és Magyarországgal kapcsolatban folyamatban lévő meghallgatásokról (2020/2513(RSP))	91
2021/C 270/11	Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes felei konferenciájának 15. üléséről (COP 15) (2019/2824(RSP))	94
2021/C 270/12	Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása az európai ombudsman tevékenységéről – 2018-as éves jelentés (2019/2134(INI))	105
2021/C 270/13	Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása a gazdasági és monetáris unió intézményeiről és szerveiről: a közszolgálati jogviszony megszűnése utáni összeférhetetlenség megelőzése (2019/2950(RSP))	113

III Előkészítő jogi aktusok

Európai Parlament

2020. január 15., szerda

2021/C 270/14	Az Európai Parlament 2020. január 15-i határozata az állandó bizottságok összetételéről (2020/2512(RSO))	117
2021/C 270/15	Az Európai Parlament 2020. január 15-i jogalkotási állásfoglalása a tagállamok egyikében, illetve Izlandon vagy Norvégiában benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálására illetékes állam meghatározására vonatkozó kritériumokról és mechanizmusokról szóló, az Európai Közösség és az Izlandi Köztársaság, valamint a Norvég Királyság közötti megállapodáshoz csatolt, az Európai Unió, Izland és a Norvég Királyság közötti, az Eurodachoz való bűnüldözési célú hozzáférésről szóló jegyzőkönyv megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló tervezetről (15791/2018 – C9-0155/2019 – 2018/0419(NLE))	119
2021/C 270/16	Az Európai Parlament 2020. január 15-i jogalkotási állásfoglalása az Európai Unió és a Kínai Népköztársaság közt, a légi közlekedési szolgáltatások bizonyos kérdéseiről szóló megállapodásnak az Unió nevében történő megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló tervezetről (11033/2019 – C9-0049/2019 – 2018/0147(NLE))	120
2021/C 270/17	Az Európai Parlament 2020. január 15-i jogalkotási állásfoglalása a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló 2006/112/EK irányelvnek a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás tekintetében történő módosításáról és a 904/2010/EU rendeletnek a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás megfelelő alkalmazásának nyomon követését célzó közigazgatási együttműködés és információcsere tekintetében történő módosításáról szóló tanácsi irányelvre irányuló tervezetről (13952/2019 – C9-0166/2019 – 2018/0006(CNS))	121

Jelmagyarázat

- * Konzultációs eljárás
- *** Egyetértési eljárás
- ***I Rendes jogalkotási eljárás: első olvasat
- ***II Rendes jogalkotási eljárás: második olvasat
- ***III Rendes jogalkotási eljárás: harmadik olvasat

(Az eljárás típusát a tervezet által javasolt jogalap határozza meg.)

A Parlament módosításai:

Az új szövegrészeket ***félkövér és dőlt*** betűtípus mutatja. A törléseket a ¶ jel vagy áthúzás jelöli. A módosított szövegrészeknél az új szöveget ***félkövér és dőlt*** betűtípus, a törléseket pedig törlés vagy áthúzás jelöli.

EURÓPAI PARLAMENT

ÜLÉSSZAK: 2019–2020

2020. január 13–16-i ülés

Ezen ülések jegyzőkönyve a Hivatalos Lap következő számában jelent meg: HL C 239., 2021.6.18.

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

2020. január 15., szerda

I

(Állásfoglalások, ajánlások és vélemények)

ÁLLÁSFOGLALÁSOK
EURÓPAI PARLAMENT

P9_TA(2020)0005

Az európai zöld megállapodás

Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása az európai zöld megállapodásról (2019/2956(RSP))

(2021/C 270/01)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottságnak az európai zöld megállapodásról szóló 2019. december 11-i közleményére (COM(2019)0640),
- tekintettel a Bizottság „Tiszta bolygót mindenkinek – Európai hosszú távú stratégiai jövőkép egy virágzó, modern, versenyképes és klímasemleges gazdaságról” című, 2018. november 28-i közleményére (COM(2018)0773) és a közleményt alátámasztó részletes elemzésre,
- tekintettel az EU 2020-ig szóló környezetvédelmi cselekvési programjára és 2050-re vonatkozó jövőképére,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezményére, annak Kiotói Jegyzőkönyvére, valamint a Párizsi Megállapodásra,
- tekintettel az ENSZ Biológiai Sokféleség Egyezményére,
- tekintettel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendjére és a fenntartható fejlődési célokra,
- tekintettel az Európai Környezetvédelmi Ügynökség 2019. december 4-i, „Európai környezet – helyzetkép és kilátások 2020-ban” című jelentésére;
- tekintettel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testületnek (IPCC) „Az 1,5 °C-os globális felmelegedés” című különjelentésére, 5. értékelő jelentésére és annak összefoglaló jelentésére, az éghajlatváltozásról és a földhasználatról szóló különjelentésére, valamint a változó éghajlattal összefüggésben az óceánról és a krioszféráról szóló különjelentésére,
- tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programjának a kibocsátási szakadékról szóló 2019. évi jelentésére, amelyet 2019. november 26-án tettek közzé, valamint a fosszilis tüzelőanyagok termeléséről szóló, 2019. decemberi első összefoglaló jelentésére (a termelési szakadékról szóló 2019. évi jelentés),
- tekintettel a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform (IPBES) biológiai sokféleséggel és ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatos 2019. május 31-i globális értékelő jelentéséről szóló összefoglalóra,

2020. január 15., szerda

- tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programjának erőforrásokkal foglalkozó nemzetközi szakértői testülete által készített, a globális erőforrásokra vonatkozó 2019. évi kilátásokra,
- tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájára,
- tekintettel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) egyezményeire és ajánlásaira,
- tekintettel az Európa Tanács felülvizsgált Európai Szociális Chartájára,
- tekintettel a szociális jogok európai pillérére,
- tekintettel az UNFCCC részes feleinek 2020 novemberében tartandó 26. konferenciájára, és arra, hogy a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel összhangban az UNFCCC valamennyi részes felének növelnie kell nemzeti szinten meghatározott hozzájárulását,
- tekintettel a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes feleinek 2020. októberben, a kínai Kunmingban rendezendő 15. konferenciájára (COP15), amelyen a feleknek dönteniük kell a biológiai sokféleség csökkenésének megállítását célzó, 2020 utáni globális keretről,
- tekintettel „Az éghajlatváltozás: európai hosszú távú stratégiai jövőkép egy virágzó, modern, versenyképes és klímasemleges gazdaságról a Párizsi Megállapodással összhangban” című, 2019. március 14-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel az éghajlati és környezeti vészhelyzetről szóló, 2019. november 28-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel az ENSZ 2019. évi, Madridban (Spanyolország) tartandó éghajlatváltozási konferenciájáról (COP25) szóló, 2019. november 28-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel az Európai Tanács 2019. december 12-i következtetéseire,
- tekintettel eljárási szabályzata 132. cikkének (2) és (4) bekezdésére,

A. mivel ez az állásfoglalás a Parlamentnek a Bizottság európai zöld megállapodásról szóló közleményére adott első, átfogó válasza; mivel a Parlament – a zöld megállapodás kidolgozásának előrehaladtával – a konkrét intézkedésekre és szakpolitikai fellépésekre vonatkozó részletesebb állásponttal fog visszatérni, és teljes jogalkotási hatáskörét kihasználva fogja felülvizsgálni és módosítani a Bizottság javaslatait annak biztosítása érdekében, hogy azok támogassák a zöld megállapodás valamennyi célkitűzését;

1. hangsúlyozza, hogy azonnali és ambiciózus fellépésre van szükség az éghajlatváltozás és a környezeti kihívások elleni fellépés, valamint annak érdekében, hogy a globális felmelegedést 1,5° C-ra korlátozzuk, és elkerüljük a biológiai sokféleség jelentős veszteségét; ezért üdvözli a Bizottság európai zöld megállapodásról szóló közleményét; osztja a Bizottság elkötelezettségét az iránt, hogy az Uniót egészségesebb, fenntartható, méltányos, igazságos és virágzó társadalommá alakítsa át, amelynek nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátása nulla; kéri a klímasemleges társadalom legkésőbb 2050-ig való szükségszerű megvalósítását és azt, hogy tegyék ezt európai sikertörténeté;

2. hangsúlyozza, hogy az Európában élő valamennyi ember számára megkülönböztetésmentesen biztosítani kell a biztonságos, tiszta, egészséges és fenntartható környezethez, valamint a stabil éghajlathoz való alapvető jogot, és hogy ezt a jogot ambiciózus szakpolitikák útján kell biztosítani, és teljes mértékben érvényesíthetőnek kell lennie a nemzeti és uniós szintű igazságszolgáltatási rendszeren keresztül;

3. határozottan úgy véli, hogy az európai zöld megállapodásnak elő kell mozdítania egy integrált és tudományos alapokon nyugvó megközelítést, és össze kell fognia valamennyi ágazatot annak érdekében, hogy ugyanazon cél felé terelje azokat; úgy véli, hogy a különböző politikák átfogó szemléletbe való összefogása az európai zöld megállapodás valódi hozzáadott értéke, és ezért azt meg kell erősíteni; úgy véli, hogy a zöld megállapodás az inkluzív és megkülönböztetésmentes társadalmi átmenet katalizátora, amelynek fő célkitűzése a klímasemlegesség, a környezetvédelem, a fenntartható erőforrás-felhasználás, valamint a polgárok egészségének és életminőségének biztosítása a bolygó kínálta lehetőségek határain belül;

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0217.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P9_TA(2019)0078.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P9_TA(2019)0079.

2020. január 15., szerda

4. hangsúlyozza, hogy a zöld megállapodásnak – a bolygó kínálta lehetőségek határain belül – az új fenntartható növekedésre, a gazdasági lehetőségek megteremtésére, a beruházások ösztönzésére és minőségi munkahelyek létrehozására irányuló európai stratégia középpontjában kell állnia, úgy véli, hogy ez az európai polgárok és vállalatok javát fogja szolgálni és modern, erőforrás-hatékony és versenyképes gazdaság kialakulását eredményezi, ahol a gazdasági növekedés független az EU globális ÜHG-kibocsátásától, erőforrás-felhasználásától és a hulladékképződéstől; hangsúlyozza, hogy a zöld megállapodásnak társadalmi fejlődéshez kell vezetnie mindannyiunk jóllétének javítása, a társadalmi egyenlőtlenségek, a tagállamok közötti gazdasági egyenlőtlenségek, valamint a nemek és generációk közötti egyenlőtlenségek csökkentése révén; úgy véli, hogy a méltányos átállásból senkinek és semmilyen területnek nem szabad kimaradnia, és kezelni kell a társadalmi és gazdasági egyenlőtlenségeket;

5. úgy véli, hogy az ENSZ fenntartható fejlődési céljainak kell vezérelniük az uniós szakpolitikák kidolgozásának és végrehajtásának folyamatát oly módon, hogy az EU-nak az emberek fejlődését célzó modellje összeegyeztethető legyen bolygónk egészségének megóvásával; e tekintetben hangsúlyozza, hogy az európai zöld megállapodásnak ötvöznie kell a szociális jogokat, a környezeti integritást, a regionális kohéziót, a fenntarthatóságot és a globálisan versenyképes, időálló iparágakat, amelyek mindenki javát szolgálják;

6. hangsúlyozza, hogy a zöld megállapodásnak egy virágzó, tisztességes, fenntartható és versenyképes gazdaság megteremtésére kell törekednie, amely Európa valamennyi régiójában mindenki számára működőképes; úgy véli, hogy a zöld megállapodásnak gazdasági lehetőségeket és a nemzedékek közötti igazságosságot kell teremtenie; hangsúlyozza a szociális párbeszéd tisztelgésben tartásának és megerősítésének fontosságát minden szinten és minden ágazatban, a méltányos átállás biztosítása érdekében; hangsúlyozza, hogy a zöld megállapodásban foglalt fellépések és célok tekintetében figyelembe kell venni a nemi dimenziót, ideértve a nemek közötti egyenlőség érvényesítését és a nemek közötti egyenlőség szempontját érvényesítő intézkedéseket is; újfent hangsúlyozza, hogy a klímasemleges gazdaságra és a fenntartható társadalomra való átállást a szociális jogok európai pillérének végrehajtásával együtt kell megvalósítani, és kitarthat, hogy az európai zöld megállapodás keretében indított minden kezdeményezésnek teljes mértékben összeegyeztethetőnek kell lenni a szociális jogok európai pillérével;

7. hangsúlyozza, hogy ahhoz, hogy az Unió teljesítse a zöld megállapodás célkitűzéseit, jelentős köz- és magánberuházásokat kell mozgósítani, és úgy véli, hogy ez a zöld megállapodás sikerének előfeltétele; úgy véli, hogy az EU-nak biztosítani kell a befektetők hosszú távú biztonságát és a szabályozás kiszámíthatóságát, valamint megfelelő pénzügyi keretet, erőforrásokat és ösztönzőket kell biztosítani a zöld gazdaságra való sikeres, piacvezérelt áttéréshez a pozitív és fenntartható társadalmi, ipari és gazdasági változás érdekében; újfent hangsúlyozza, hogy az európai zöld megállapodásnak Európát a hosszú távú fenntartható növekedés, jólét és jóllét útjára kell állítania, biztosítva, hogy környezetvédelmi, gazdasági és szociális szakpolitikáink kialakítása a méltányos átállást szolgálja;

8. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás és a környezetkárosodás globális kihívások, ezért globális válaszokat igényelnek; hangsúlyozza, hogy az EU-nak ambiciózusnak kell lennie, egyben a világ más régióit is ugyanebbe az irányba kell elmozdítani; hangsúlyozza, hogy az EU globális szinten vezető szerepet játszik a környezetvédelem és az éghajlat-politika terén;

9. javasolja, hogy a zöld megállapodás valamennyi fellépése tudományosan megalapozott megközelítésen, és holisztikus hatásvizsgálatokon alapuljon;

10. elismeri intézményi felelősségét szénlábnyomának csökkentésében; javasolja saját intézkedések elfogadását a kibocsátások csökkentésére, ideértve járműflottájának nulla kibocsátású járművekkel való felváltását is, és sürgősen felhív minden tagállamot, hogy állapodjanak meg egyetlen székhelyben az Európai Parlament számára;

Az EU éghajlat-politikai ambícióinak növelése 2030-ig és 2050-ig

11. úgy véli, hogy a klímasemlegesség legkésőbb 2050-ig történő elérésére vonatkozó, jogilag kötelező uniós kötelezettségvállalás hatékony eszköz lesz az átmenethez szükséges társadalmi, politikai, gazdasági és technológiai erők mozgósítására; nyomatékosan hangsúlyozza, hogy az átmenet valamennyi tagállam közös erőfeszítése, és hogy minden tagállamnak hozzá kell járulnia a klímasemlegesség legkésőbb 2050-ig történő megvalósításához az EU-ban; felhívja a Bizottságot, hogy 2020 márciusáig terjesszen elő egy európai éghajlat-politikai jogszabályra vonatkozó javaslatot;

12. ambiciózus éghajlat-politikai jogszabály megalkotására szólít fel, amely az Unión belül és a gazdaság egészében alkalmazandó, jogilag kötelező erejű célt tűz ki a nulla nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátás legkésőbb 2050-ig történő elérésére, felszólít továbbá 2030-ra és 2040-re közzé tenni uniós célok kitűzésére, melyeket legkésőbb az említett jogszabály társjogalkotók általi elfogadásakor kell véglegesíteni, hatásvizsgálatok és szilárd irányítási keret alapján; hangsúlyozza, hogy az éghajlat-politikai jogszabálynak a rendelkezésre álló legmegbízhatóbb tudományos eredményeket kell tükröznie, azzal

2020. január 15., szerda

a céllal, hogy a globális felmelegedést 1,5 °C-ra korlátozza, úgy véli továbbá, hogy a jogszabályt naprakészen kell tartani, tükrözve az uniós jogi keret alakulását és a Párizsi Megállapodás felülvizsgálati ciklusát; úgy véli, hogy az éghajlat-politikai jogszabálynak konkrét alkalmazkodási elemeket is tartalmaznia kell, nevezetesen elő kell írnia valamennyi tagállam számára, hogy fogadjanak el alkalmazkodási cselekvési terveket;

13. szorgalmazza, hogy az Unió 2030-ra vonatkozó belföldi üvegházhatásúgáz-kibocsátásának csökkentésére vonatkozó célkitűzést emeljék 55 %-ra az 1990. évi szinthez képest; sürgeti a Bizottságot, hogy e célból a lehető leghamarabb terjesszen elő javaslatot annak érdekében, hogy az Unió jóval a COP26 előtt elfogadhassa ezt a célkitűzést nemzetileg meghatározott, aktualizált hozzájárulásaként; kéri továbbá, hogy ezt követően a célkitűzést építsék be az európai éghajlat-politikai jogszabályba;

14. úgy véli, hogy az EU-nak aktív szerepet kell játszania és határozott vezető szerepet kell vállalnia a COP26 előkészítésében, ahol a részes feleknek fokozniuk kell az éghajlatváltozással kapcsolatos kollektív kötelezettségvállalásaikat, a lehető legambiciózusabb célkitűzéseket tükrözve; ezt szem előtt tartva úgy véli, hogy az EU-nak 2020-ban a lehető leghamarabb megerősített nemzetileg meghatározott hozzájárulásokat kell elfogadnia annak érdekében, hogy a többi nem uniós országot, különösen a nagyobb kibocsátókat ugyanerre ösztönözze; ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a szeptemberre tervezett EU–Kína csúcstalálkozót, valamint az EU–Afrika csúcstalálkozót megelőzően meg kell állapodni egy megerősített nemzetileg meghatározott hozzájárulásról;

15. elismeri, hogy a tagállamok eltérő pályákat járhatnak be ahhoz, hogy legkésőbb 2050-ig méltányos és költséghatékony módon elérjék a klímasemlegességet, és elismeri, hogy az országok eltérő kiindulási pontokkal és erőforrásokkal rendelkeznek, és hogy egyes országok gyorsabban haladnak, mint mások, de a zöld gazdaságra való áttérést Európa valamennyi régiója számára gazdasági és társadalmi lehetőségé kell alakítani;

16. hangsúlyozza, hogy a nettó kibocsátást minden gazdasági ágazatban nullához közeli szintre kell csökkenteni annak érdekében, hogy közösen hozzájáruljanak a klímasemlegesség eléréséhez; felhívja a Bizottságot, hogy szükség esetén terjesszen elő hatásvizsgálatokon alapuló javaslatokat az éghajlatváltozás és az energia területére vonatkozó uniós jogalkotási intézkedések 2021 júniusáig történő felülvizsgálata céljából a nagyratörőbb közép- és hosszú távú éghajlat-politikai törekvések megvalósítása érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe az egyéb meglévő uniós jogszabályokban – például a környezettudatos tervezésről szóló irányelvben, a hulladékokkal kapcsolatos uniós jogszabályokban, a körforgásos gazdasággal kapcsolatos intézkedésekben és az F-gázokról szóló rendeletben – rejlő további lehetőségeket is az éghajlat-politikai fellépéshez való hozzájárulás tekintetében; hangsúlyozza továbbá, hogy a természet alapú megoldások segíthetik a tagállamokat az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére és a biológiai sokféleségre vonatkozó célkitűzéseik elérésében, de újfent hangsúlyozza, hogy ezeknek az üvegházhatásúgáz-kibocsátás forrásnál történő csökkentését kell kiegyesítenniük;

17. úgy véli, hogy az üvegházhatást okozó gázokra vonatkozó új és ambiciózusabb célkitűzések megkövetelik, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere (ETS) megfeleljen a célnak; felhívja a Bizottságot, hogy mielőbb vizsgálja felül a kibocsátáskereskedelmi rendszerről szóló irányelvet, megvizsgálva többek között a lineáris csökkentési tényezőt, az ingyenes kibocsátási egységek kiosztására vonatkozó szabályokat és a szén-dioxid-minimálár esetleges bevezetésének szükségességét;

18. tekintettel az éghajlatváltozással kapcsolatos törekvések terén fennálló globális különbségekre, támogatja a Bizottság azon szándékát, hogy a WTO-val összeegyeztethető, az importált fogyasztási cikkek karbonintenzitását ellensúlyozó mechanizmust dolgozzon ki; úgy véli, hogy egy ilyen mechanizmus kidolgozása a versenyképes, dekarbonizált uniós gazdaság átfogóbb stratégiájának részét képezi és fenntartja az EU éghajlatváltozással kapcsolatos törekvéseit, ugyanakkor egyenlő versenyfeltételeket biztosít; tudomásul veszi a Bizottság azon véleményét, hogy egy ilyen mechanizmus alternatívát jelenthetne az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerében jelenleg alkalmazott kibocsátásáthelyezési intézkedésekkel szemben; hangsúlyozza, hogy a jelenlegi kibocsátásáthelyezési intézkedéseket mindaddig nem szabad hatályon kívül helyezni, amíg létre nem jön egy új rendszer, és kéri a Bizottságot, hogy mielőtt bármilyen javaslatot tenne, végezze el a szén-dioxid-kibocsátás határokon történő kiigazítására irányuló mechanizmus lehetséges különböző formáinak mélyreható elemzését az éghajlatváltozással kapcsolatos jogszabályok várhatóan 2021 júniusában esedékes felülvizsgálata előtt; úgy véli továbbá, hogy az importált fogyasztási cikkek karbonintenzitását ellensúlyozó jövőbeli mechanizmusnak fenn kell tartania az éghajlatváltozás elleni küzdelemben élen járó szereplőket célzó gazdasági ösztönzőket, és támogatnia kell az alacsony szén-dioxid-kibocsátású termékek piacát az EU-n belül, valamint biztosítania kell a szén-dioxid-kibocsátás hatékony árazását az EU-ban, ugyanakkor elő kell mozdítania a szén-dioxid-árazást a világ más részein; úgy véli, hogy a mechanizmusnak figyelembe kell vennie az egyes ágazatok sajátosságait, és azt fokozatosan kellene bevezetni a kiválasztott ágazatokban, elkerülve ugyanakkor az indokolatlan adminisztratív többletköltségeket, különösen az európai kvv-k számára;

19. üdvözlí az energiaadó-irányelv környezeti kérdések tekintetében történő felülvizsgálatára irányuló tervezett javaslatot a „szennyező fizet” elv alkalmazása érdekében, figyelembe véve a nemzeti költségvetési politikákat és elkerülve az egyenlőtlenségek növekedését;

2020. január 15., szerda

20. az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó új és ambiciózusabb uniós stratégiát szorgalmaz; emlékeztet arra, hogy az EU-ban és tagállamaiban több erőfeszítésre van szükség az éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenálló képesség kialakítása, a megelőzés és a felkészültség terén; hangsúlyozza, hogy mozgósítani kell az alkalmazkodásra irányuló köz- és magánberuházásokat, és felszólít az uniós kiadások valódi szakpolitikai koherenciájára annak érdekében, hogy az alkalmazkodást és az éghajlatváltozás hatásaival szembeni rezilienciát valamennyi vonatkozó uniós finanszírozásban kulcsfontosságú kritériumként értékeljék; ugyanakkor úgy véli, hogy a katasztrófamegelőzésnek, -felkészültségnek és -reagálásnak erős szolidaritási eszközt kell képeznie, amely elegendő forrással rendelkezik; felszólít a források következetes és elégséges elosztására az uniós költségvetésben, valamint az uniós polgári védelmi mechanizmus számára biztosított források összevonására;

21. üdvözli azt a bejelentést, hogy a Bizottság egy európai éghajlati paktumot dolgoz ki; hangsúlyozza, hogy az európai éghajlati paktumnak össze kell fognia a polgárokat, a régiókat, a helyi közösségeket, a civil társadalmat, a vállalkozásokat (köztük a kkv-kat) és a szakszervezeteket a klímasemlegességre való átállás aktív résztvevőiként, valódi párbeszéd, valamint átlátható és a szereplőket bevonó folyamatokon kell alapulnia, a szakpolitikák kialakítása, végrehajtása és értékelése során egyaránt; fontosnak tartja az együttműködést az energiaigényes ágazatok érdekelt feleivel és az érintett szociális partnerekkel, különösen a munkaadókkal, a munkavállalókkal, a nem kormányzati szervezetekkel és a tudományos körökkel, a szén-dioxid-semleges gazdaságra való átállás során alkalmazandó fenntartható megoldások kialakítása érdekében;

Tiszta, megfizethető és biztonságos energiával való ellátás

22. kiemeli, hogy az energia központi szerepet játszik a nulla nettó ÜHG-kibocsátású gazdaságra való átállásban, és üdvözli a Bizottság azon célkitűzését, hogy folytassa az energiarendszer szén-dioxid-mentesítését annak érdekében, hogy az EU legkésőbb 2050-ra elérhesse a nulla nettó kibocsátást; kéri, hogy e törekvással összhangban vizsgálják felül a megújuló energiáról szóló irányelvet, és az egyes tagállamok számára jelöljenek ki kötelező nemzeti célokat; üdvözli továbbá az energiahatékonyság prioritásként való kezelését; ezzel összefüggésben felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy valamennyi ágazatban és szakpolitikában alkalmazzák az energiahatékonyság elsődlegességének elvét, amely alapvető fontosságú az EU energiafüggettségének és az energiatermelésből származó kibocsátásoknak a csökkentése szempontjából, miközben helyi munkahelyeket teremt a felújítások terén, és csökkenti a polgárok energiaszámláit; felszólít az energiahatékonyságról szóló irányelv és az épületek energiahatékonyságáról szóló irányelv felülvizsgálatára az EU fokozott éghajlat-politikai törekvéseinek megfelelően, valamint végrehajtásuk megerősítésére kötelező nemzeti célkitűzések révén, különös figyelmet fordítva a kiszolgáltatott polgárookra, figyelembe véve ugyanakkor az érintett ágazatok szempontjából a gazdasági kiszámíthatóság szükségességét is;

23. hangsúlyozza, hogy a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek eléréséhez elengedhetetlen a nemzeti és uniós szintű végrehajtás; felhívja a tagállamokat és a Bizottságot annak biztosítására, hogy a nemzeti energia- és éghajlat-politikai tervek teljes mértékben összhangban legyenek az EU célkitűzéseivel; emlékeztet arra, hogy az uniós éghajlat- és energiapolitikai kereten belül a tagállamok hatáskörébe tartozik, hogy saját energiaszerkezetükről döntsenek;

24. hangsúlyozza, hogy az EU éghajlati és fenntarthatósági céljainak elérése érdekében minden ágazatnak növelnie kell a megújuló energia használatát és fokozatosan ki kell vezetnie a fosszilis tüzelőanyagokat; a transzeurópai energia-hálózatokra (TEN-E) vonatkozó iránymutatások felülvizsgálatát szorgalmazza a közös érdekű projektek következő listájának elfogadása előtt annak érdekében, hogy a jogi keret összhangba kerüljön az intelligens hálózatok kiépítésének prioritásával, valamint megelőzve a magas szén-dioxid-kibocsátással járó kényszerű befektetéseket; hangsúlyozza, hogy az uniós energiaklaszterekkel kapcsolatban stratégiai megközelítést kell követni, kihasználva a fenntartható energiaforrásokba történő, leghatékonyabb beruházások előnyeit; üdvözli ezért a tengeri szélenergia-stratégiára vonatkozó bejelentést; úgy véli, hogy az uniós politikáknak kifejezetten az innováció ösztönzésére, valamint a fenntartható energiatárolás és a zöld hidrogén fokozottabb alkalmazására kell irányulniuk; hangsúlyozza, hogy biztosítani kell, hogy az olyan energiaforrások használata, mint például a földgáz, csak átmeneti jellegű legyen, tekintettel arra a célkitűzésre, hogy legkésőbb 2050-ig megvalósuljon a klímasemlegesség;

25. hangsúlyozza, hogy alapvető fontosságú egy jól működő, teljes mértékben integrált, fogyasztóközpontú és versenyképes európai energiapiac biztosítása; hangsúlyozza, hogy a határokon átnyúló összeköttetések fontos szerepet játszanak a teljes mértékben integrált energiapiac kialakításában; üdvözli azt a bejelentést, hogy a Bizottság 2020 közepéig intézkedéseket fog javasolni az intelligens integrációra vonatkozóan, és hangsúlyozza, hogy az uniós energiapiac további integrációja fontos szerepet fog játszani az energiaellátás biztonságának fokozásában és a nulla nettó ÜHG-kibocsátású gazdaság megvalósításában; kiemeli, hogy a tagállamok közötti regionális együttműködés megerősítése és fokozása érdekében az Energiaszabályozók Együttműködési Ügynökségének megfelelő finanszírozására van szükség;

26. ragaszkodik ahhoz, hogy az Unióban és az egyes tagállamokban mielőbb, legkésőbb 2020-ig vezessék ki a fosszilis tüzelőanyagok közvetlen és közvetett támogatását;

2020. január 15., szerda

27. üdvözli a köz- és magánépületek bejelentett felújítási hullámát, és ösztönzi, hogy az alacsony jövedelmű háztartások megsegítése érdekében összpontosítsanak az iskolák és kórházak felújítására, valamint a szociális lakásokra és a bérlakásokra; hangsúlyozza, hogy a meglévő épületállományt közel nulla energiaigényű épületekké kell átalakítani annak érdekében, hogy legkésőbb 2050-ig megvalósuljon a szén-dioxid-semlegesség; hangsúlyozza, hogy az építőipari ágazat jelentős energiamegtakarítási potenciállal és a megújuló energia helyszíni előállításának lehetőségével rendelkezik, ami fellendítheti a foglalkoztatást és segítheti a kkv-k terjeszkedését; úgy véli, hogy elengedhetetlenül fontos egy intelligens és előrettekintő jogalkotási keret kidolgozása; üdvözli ezért a felújítást gátló nemzeti szabályozási akadályok mérséklésére irányuló javaslatokat és az építési termékekről szóló rendelet felülvizsgálatát; felszólítja a tagállamok középületek felújítására vonatkozó kötelezettségeinek az energiahatékonysági irányelvvel összhangban történő szigorú végrehajtására; ösztönzi a faépítkezést és az ökológiai építőanyagok használatának előmozdítását;

28. hangsúlyozza, hogy az energetikai átállásnak társadalmilag fenntarthatónak kell lennie, és nem szabad súlyosbítania az energiaszegénységet, és üdvözli a Bizottság e melletti elkötelezettségét; úgy véli, hogy az energiaszegénység ellen küzdő közösségeknek rendelkezniük kell a szükséges eszközökkel ahhoz, hogy az oktatás, tanácsadási szolgáltatások és a hosszú távú beruházások ösztönzése révén részt vehessenek a zöld gazdaságra való áttérésben; felhívja a célzott fellépések végrehajtására a tagállamokkal való szoros együttműködésben, valamint a bevált gyakorlatok megosztására az energiaszegénység mérséklése és az energiahatékonysági felújításokat célzó finanszírozási eszközökhöz való hozzáférés támogatása érdekében; úgy véli, hogy az energiahatékonysági felújítások költségeit nem az alacsony jövedelmű háztartásoknak kellene viselniük; kiemeli továbbá a távfűtésnek a megfizethető energia biztosításában játszott szerepét;

29. általánosságban támogatja a piaci alapú intézkedésekre irányuló elképzelést mint az éghajlat-politikai célkitűzések elérésének egyik eszközét; ugyanakkor fenntartásainak ad hangot az épületekből származó kibocsátásoknak az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerébe való esetleges beépítésével kapcsolatban, mivel az a közfellépésre háruló felelősség csökkenéséhez, és magasabb energiaszámlákhoz vezethetne a bérlők és a lakástulajdonosok számára; úgy véli, hogy minden ilyen intézkedés további elemzést igényelne;

Az ipar mozgósítása a tiszta és körforgásos gazdaság érdekében

30. az EU-ban legkésőbb 2050-ig megvalósuló, a szén-dioxid-semleges, rendkívül erőforrás-hatékony és versenyképes ipari bázisra való átállást kulcsfontosságú kihívásnak és lehetőségnek tekinti, és üdvözli azt a bejelentést, miszerint a Bizottság 2020 márciusában új ipari stratégiát, valamint kkv-stratégiát terjeszt elő; hangsúlyozza, hogy az ipari versenyképesség és az éghajlat-politika kölcsönösen erősítik egymást, és hogy az innovatív és klímasemleges újraparaszítás helyi munkahelyeket fog teremteni és biztosítani fogja az európai gazdaság versenyképességét;

31. hangsúlyozza, hogy az ipari stratégiának a gazdaságilag életképes és fenntartható termékek, folyamatok és üzleti modellek értékláncainak ösztönzésére kell összpontosítania, amelyek célja a klímasemlegesség, az erőforrás-hatékonyság, a körforgásos jelleg és a nem toxikus környezet kialakítása, a nemzetközi versenyképesség fenntartása és fejlesztése, valamint az európai iparágak delokalizációjának elkerülése mellett; egyetért a Bizottsággal abban, hogy bizonyos energiaigényes iparágak (például az acélipar, a vegyipar és a cementgyártás) elengedhetetlenek az európai gazdaság számára, ugyanakkor alapvető fontosságú ezen iparágak korszerűsítése és dekarbonizációja;

32. arra kéri a Bizottságot, hogy biztosítsa az átalakulás során a gazdasági, társadalmi és területi kohéziót, kiemelt figyelmet fordítva a legkedvezőtlenebb helyzetű régiókra, az ipari átalakulás által érintett térségekre (elsősorban a szénbányászati régiókra és a szénigényes iparágaktól függő területekre, például az acélgyártásra), valamint a ritkán lakott és a környezeti szempontból sérülékeny területekre, mint amilyenek a szigetek és a hegyvidéki régiók;

33. hangsúlyozza, hogy az ipari és a kkv-stratégiáknak egyértelmű ütemterveket kell meghatározniuk az innovációra és a forradalmi technológiák alkalmazására irányuló átfogó ösztönzők biztosítására, áttörést jelentő technológiák alkalmazására és új, fenntartható üzleti modellekre, valamint az összes szükségtelen szabályozási teher megszüntetésére; felszólítja az éghajlatváltozás elleni küzdelem és az erőforrások biztosítása terén élen járó szereplők uniós támogatására egy olyan technológiailag semleges megközelítés révén, amely összhangban van a rendelkezésre álló legmegbízhatóbb tudományos eredményekkel és az EU hosszú távú éghajlat- és környezetvédelmi célkitűzéseivel; hangsúlyozza, hogy a környezetvédelmi szempontból biztonságos szén-dioxid-leválasztás és -tárolás fontos szerepet játszik a nehézipar klímasemlegessé tételében, mivel ebben az ágazatban nem állnak rendelkezésre közvetlen kibocsátáscsökkentési lehetőségek;

34. emlékeztet arra, hogy a digitális technológiák alapvető szerepet játszanak a zöld gazdaságra való áttérés támogatásában, például az erőforrás- és energiahatékonyság javítása, jobb környezetvédelmi nyomon követés, továbbá az átvitel és elosztás, valamint az intelligens alkalmazások teljes körű digitalizációjának éghajlatira gyakorolt kedvező hatásai

2020. január 15., szerda

révén; úgy véli, hogy az ipari stratégiának a javaslatnak megfelelően integrálnia kell a zöld és digitális átalakulásokat, illetve azokat az akadályokat is, amelyek gátolják a digitális technológiákban rejlő lehetőségek teljes kiaknázását; felhívja a Bizottságot, hogy dolgozza ki az innovatív digitális technológiák kiépítésére és finanszírozására irányuló stratégiákat; hangsúlyozza ugyanakkor, hogy javítani kell a digitális ágazat energiahatékonyságát és a körforgásos gazdaság teljesítményét is, és üdvözli a Bizottság e tekintetben tett kötelezettségvállalásait; kéri a Bizottságot, hogy dolgozzon ki módszertant a digitális technológiák növekvő környezeti hatásának nyomon követésére és számszerűsítésére anélkül, hogy ez szükségtelen adminisztratív terhekkel járna;

35. hangsúlyozza, hogy az ipari stratégiának megfelelően figyelembe kell vennie az energetikai átállás és a munkaerőre gyakorolt hatásokat, valamint a munkavállalók átképzését és továbbképzését is; felszólítja a Bizottságot, hogy alaposan vizsgálja meg e stratégia regionális dimenzióját, hogy senki és egyetlen régió se maradjon le; újfent hangsúlyozza, hogy a stratégiának magában kell foglalnia egy olyan szociális párbeszédet, amelyben a munkavállalók teljes mértékben részt vesznek;

36. a körforgásos gazdaságra vonatkozó ambiciózus cselekvési tervet szorgalmaz, amelyeknek az uniós termelés és fogyasztás teljes környezeti és erőforrás-lábnomának csökkentésére kell irányulniuk, ugyanakkor erőteljes ösztönzőket kell biztosítaniuk az innováció, a fenntartható vállalkozások és piacok, valamint az éghajlatsemleges és nem toxikus körforgásos termékek számára, elsődleges prioritásnak tekintve az erőforrás-hatékonyságot, a zero környezetszennyezést és a hulladékkezelés megelőzését; kiemeli az éghajlat-politika és a körforgásos gazdaság közötti erős szinergiákat, különösen az energia- és szén-dioxid-intenzív iparágakban; egy uniós szintű, az erőforrás-hatékonyságra vonatkozó cél meghatározását szorgalmazza;

37. felhívja a Bizottságot, hogy javasoljon célkitűzéseket az elkülönített gyűjtésre, a hulladékcsökkentésre, az újrahasználatra és az újrafeldolgozásra, valamint egyéb konkrét intézkedésekre, például a kiterjesztett gyártói felelősségre vonatkozóan az olyan kiemelt területeken, mint a kereskedelmi hulladék, a textiltermékek, a műanyagok, az elektronika, az építőipar és az élelmiszerek; sürgeti a Bizottságot, hogy dolgozzon ki intézkedéseket az újrafeldolgozott anyagok európai piacának támogatására, beleértve a közös minőségi szabványokat, valamint a kiemelt ágazatokban a visszanyert anyagok felhasználására vonatkozó kötelező célokat, amennyiben ez megvalósítható; hangsúlyozza a toxikus anyagoktól mentes anyagciklusok fejlesztésének, a különös aggodalomra okot adó anyagok helyettesítése fokozásának, valamint a nem toxikus termékek kifejlesztésére irányuló kutatás és innováció előmozdításának fontosságát; felhívja a Bizottságot, hogy vegyen fontolóra olyan intézkedéseket, amelyek az EU-ban tiltott anyagokat vagy összetevőket tartalmazó importált termékekkel foglalkoznak, és úgy véli, hogy ezeket újrafeldolgozási tevékenységek révén ne lehessen újra bevezetni a fogyasztási cikkek uniós piacára;

38. támogatja a fenntartható termékekre vonatkozó szakpolitikai intézkedéseket, többek között a környezettudatos tervezés hatályának kiterjesztését a termékeket tartósabbá, javíthatóvá, újrafelhasználhatóvá és újrafeldolgozhatóvá tevő jogszabályokkal, valamint a környezettudatos tervezésre vonatkozó, 2020-tól kezdődő erőteljes munkaprogramot, amely az okostelefonokra és más új informatikai berendezésekre is kiterjed; kéri a javításhoz való jogra, a tervezett elavulás megszüntetésére, valamint a mobil informatikai eszközök egységes töltőre vonatkozó jogalkotási javaslatok benyújtását; támogatja a Bizottság jogalkotási javaslatokra vonatkozó terveit annak érdekében, hogy biztonságos, körforgásos és fenntartható akkumulátor-értékláncot biztosítson valamennyi akkumulátor számára, és elvárja, hogy ez a javaslat tartalmazza legalább a környezettudatos tervezésre, az újrahasználatra és az újrafeldolgozásra, valamint a fenntartható és társadalmilag felelős beszerzésre vonatkozó intézkedéseket; hangsúlyozza, hogy erős és fenntartható akkumulátor- és tárolási klasztert kell létrehozni Európában; hangsúlyozza, hogy elő kell mozdítani a helyi fogyasztást és termelést a hulladék mennyiségének csökkentése, újrafelhasználása, újrafeldolgozása és javítása elvei alapján, meg kell szüntetni a tervezett elavulási üzleti stratégiákat, amelyek értelmében a termékeket úgy tervezik, hogy rövid élettartamúak legyenek és le kelljen azokat cserélni, valamint kiemeli, hogy a fogyasztást a bolygó korlátaihoz kell igazítani; úgy véli, hogy az informatikai szolgáltatások javításához és folyamatos támogatásához való jog elengedhetetlen a fenntartható fogyasztás megvalósításához; kéri, hogy ezeket a jogokat foglalják bele az uniós jogba;

39. sürgeti a Bizottságot, hogy fokozza a műanyagszennyezés elleni uniós intézkedéseket, különösen a tengeri környezetben, és felszólítja az egyszer használatos műanyagtermékek szélesebb körű korlátozására és helyettesítésére; támogatja a túlcsomagolás kezelésére és annak biztosítására irányuló jogszabályok kidolgozását, hogy legkésőbb 2030-ig – az élelmiszer-biztonság garantálása mellett – ne lehessen engedélyezni az uniós piacon egyetlen olyan csomagolást sem, amely nem újrahasználatos vagy gazdaságilag életképes módon nem újrafeldolgozható; intézkedéseket szorgalmaz a betétdíjas rendszerek határokon átnyúló összehangolása céljából; sürgeti a Bizottságot, hogy átfogó módon lépjen fel a mikroműanyagokkal szemben, többek között a szándékosan hozzáadott mikroműanyagok átfogó kivezetésének elfogadása, valamint a műanyagok nem szándékos, például textiltermékekből, gumiabroncsokból és műanyag granulátumokból történő kibocsátása elleni új intézkedések, köztük szabályozási intézkedések révén; megjegyzi, hogy a Bizottság szabályozási keretet kíván kidolgozni a biológiailag lebomló és bioalapú műanyagokra vonatkozóan; hangsúlyozza a teljesen körforgásos műanyaggazdaság fontosságát;

2020. január 15., szerda

40. felszólít a fenntartható termékek iránti kereslet növelése érdekében a zöld uniós egységes piac olyan konkrét rendelkezések útján történő létrehozására, mint például a zöld közbeszerzés alkalmazásának kiterjesztése; üdvözli e tekintetben a Bizottság azon kötelezettségvállalását, hogy további jogszabályokat és iránymutatásokat javasol a zöld közbeszerzésre vonatkozóan; felszólít arra, hogy az uniós intézmények beszerzései járjanak elől jó példával; hangsúlyozza továbbá, hogy felül kell vizsgálni és frissíteni kell az uniós közbeszerzési szabályokat annak érdekében, hogy valóban egyenlő versenyfeltételeket lehessen biztosítani az uniós vállalkozások számára, különös tekintettel azokra, amelyek fenntartható termékeket állítanak elő vagy fenntartható szolgáltatásokat nyújtanak például a tömegközlekedés területén;

41. hangsúlyozza az öntudatos és jól tájékozott fogyasztók fontosságát; olyan intézkedésekre szólít fel, amelyek biztosítják, hogy a fogyasztók megbízható adatokon és a fogyasztók körében végzett kutatáson alapuló, átlátható, összehasonlítható és harmonizált termékinformációkkal rendelkezzenek – többek között a termékek címkézése révén – annak érdekében, hogy egészségesebb és fenntarthatóbb döntéseket hozhassanak, és tájékoztatást kapjanak a termékek tartósságáról és javíthatóságáról, valamint környezeti lábnyomáról; hangsúlyozza, hogy olyan hatékony, könnyen érthető és érvényesíthető jogorvoslati lehetőségeket kell biztosítani a fogyasztók számára, amelyek figyelembe veszik a fenntarthatósági szempontokat, és amelyek előnyben részesítik az újrafelhasználást vagy javítást a nem megfelelően működő termékek leselejtezésével szemben;

42. úgy véli, hogy a fenntartható forrásból származó megújuló anyagok fontos szerepet fognak játszani a klímasemleges gazdaságra való áttérésben, és hangsúlyozza, hogy ösztönözni kell a fenntartható biogazdaság fejlesztésére irányuló beruházásokat, ahol a fosszilis energiahordozókat intenzíven használó anyagokat megújuló és bioalapú anyagokkal helyettesítik például az épületekben, a textiliparban, a vegyipari termékekben, a csomagolásokban, a hajógyártásban és – a fenntarthatóság biztosíthatósága esetén – az energiatermelésben; hangsúlyozza, hogy ezt fenntartható és az ökológiai korlátokat tiszteletben tartó módon kell megvalósítani; kiemeli a biogazdaságban rejlő lehetőségeket arra, hogy új zöld munkahelyeket teremtsenek – többek között az EU vidéki területein is –, és ösztönözzék az innovációt; felszólít az olyan fenntartható biogazdasági megoldásokkal kapcsolatos kutatás és innováció támogatására, amelyeknek figyelembe kell venniük az egyedülálló biológiai sokféleséget és ökoszisztémák védelmének szükségességét; felszólít az uniós biogazdasági stratégia hatékony végrehajtására az európai zöld megállapodás részeként;

A fenntartható és intelligens mobilitásra való áttérés felgyorsítása

43. üdvözli a fenntartható és intelligens mobilitásra vonatkozó, küszöbön álló stratégiát, és egyetért a Bizottsággal abban, hogy – a klímasemleges gazdaság megvalósításának célkitűzésével összhangban – valamennyi közlekedési módnak (közúti, vasúti, légi és vízi közlekedés) hozzá kell járulnia a közlekedési ágazat dekarbonizációjához, ugyanakkor elismeri, hogy ez egyszerre jelent kihívást és lehetőséget; támogatja a szennyező fizet elv alkalmazását; hosszú távú, holisztikus stratégiát szorgalmaz az igazságos átmenet érdekében, amely figyelembe veszi a közlekedési ágazatnak az uniós gazdasághoz való hozzájárulását, a magas szintű megfizethető és hozzáférhető közlekedési összeköttetés biztosításának szükségességét, valamint szociális szempontokat és a munkavállalói jogok védelmét;

44. üdvözli a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy a hatékonyság növelése és a kibocsátások csökkentése érdekében ösztönözzék a multimodális közlekedést; úgy véli azonban, hogy a multimodalitást csak konkrét jogalkotási javaslatok révén lehet a legjobban elérni; üdvözli a Bizottság azon szándékát, hogy olyan intézkedéseket javasoljon, amelyek növelik a közúti, vasúti és belvízi utak közötti összekapcsolhatóságot, ami valódi modális váltáshoz vezet; felszólít az uniós vasúti hálózatok összekapcsolására irányuló beruházások fokozására és támogatására annak érdekében, hogy a vasúti tömegközlekedéshez Uniós-szerte egyenlő módon hozzáférhetővé és vonzóvá váljon; hangsúlyozza, hogy az egységes európai vasúti térség a modális váltás előfeltétele, és felszólítja a Bizottságot, hogy 2020 végéig terjesszen elő stratégiát, majd pedig konkrét jogalkotási javaslatokat a belső piac szétöredezettségének megszüntetése érdekében;

45. hangsúlyozza, hogy a kibocsátásmentes vízi közlekedés kulcsfontosságú a fenntartható multimodális közlekedés fejlesztéséhez; sürgeti a Bizottságot, hogy dolgozza ki a belvízi utakra vonatkozó szabályok összehangolt uniós keretét; kéri a Bizottságot, hogy aktívan támogassa az intermodalitás belvízi szegmensét, különösen a nemzeti vízi utak határokon átnyúló hálózatait, amelyeket javítani kell;

46. megismétli, hogy az egységes európai égbolt képes jelentős költségek nélkül csökkenteni a légi közlekedésből származó kibocsátásokat, de önmagában nem fogja jelentős mértékben és az EU hosszú távú célkitűzésének megfelelően csökkenteni a légi közlekedésből származó kibocsátásokat; felszólít a légi közlekedés szén-dioxid-mentesítésének egyértelmű, technológiai megoldásokon, infrastruktúrán, a fenntartható alternatív üzemanyagokra és a hatékony működésre vonatkozó követelményeken, valamint a modális váltás ösztönzőin alapuló szabályozási ütemtervének kidolgozására;

2020. január 15., szerda

47. üdvözli a Bizottság javaslatát, hogy a kibocsátásmentes és alacsony kibocsátású közúti járművek és hajók használatának mihamarabbi elterjesztése érdekében felülvizsgálja az alternatív üzemanyagok infrastruktúrájáról szóló irányelvet és a transzeurópai közlekedési hálózatra (TEN-T) vonatkozó rendeletet; üdvözli az elektromos járművek töltési infrastruktúrájának növelésére történő összpontosítást; mindazonáltal átfogóbb városi mobilitási terv készítésére szólít fel a torlódások csökkentése és a városok és települések élhetőségének javítása érdekében például a kibocsátásmentes tömegközlekedés, valamint a kerékpáros és gyalogos infrastruktúra – különösen a városi területeken történő – támogatása révén;

48. úgy véli, hogy alapvető fontosságú a kibocsátásmentes mobilitást szolgáló megfelelő infrastruktúra kifejlesztésére irányuló elegendő beruházás biztosítása, és hogy minden vonatkozó uniós alapot (Európai Hálózatfinanszírozási Eszköz, InvestEU stb.) és az Európai Beruházási Bank (EBB) közlekedési hitelezését ehhez kell igazítani; felhívja a tagállamokat, hogy kötelezzék el magukat a megfelelő finanszírozás mellett, és gyorsítsák fel az innovatív stratégiák, a töltési infrastruktúra és az alternatív üzemanyagok bevezetésének ütemét; úgy véli, hogy a közlekedési adókból és díjakból származó bevételeket az átállás támogatására kell elkülöníteni annak érdekében, hogy társadalmilag elfogadhatóbbá tegyék ezeket a költségeket; üdvözli a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy intelligens forgalomirányítási rendszereket és mobilitási szolgáltatási megoldásokat fejlesszenek ki, különösen a városi területeken; felhívja a Bizottságot, hogy Európa-szerte támogassa az innovatív alkalmazások, új technológiák, új üzleti modellek és új, kialakulóban lévő és innovatív mobilitási rendszerek kifejlesztését; sürgeti a Bizottságot, hogy gyakorlati tapasztalataik és szakértelmük felhasználásával vonja be a városokat a jövőbeli mobilitási politikák uniós szintű végrehajtásáról szóló vitába;

49. üdvözli a Bizottság azon szándékát, hogy a tengeri ágazatot is bevonja a kibocsátáskereskedelmi rendszerbe; hangsúlyozza, hogy az EU-nak mind nemzetközi, mind uniós szinten védenie kell az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló magas szintű törekvéseket a tengeri ágazatban, miközben az új uniós intézkedések nem áshatják alá az uniós lobogó alatt közlekedő hajók nemzetközi versenyképességét; úgy véli, hogy az iparra vonatkozó kettős szabályozás elkerülése érdekében az uniós és nemzetközi intézkedéseknek együtt kell járniuk, és hogy a globális szintű fellépés vagy annak hiánya nem korlátozhatja az EU-t abban, hogy ambiciózusabb intézkedéseket hajtson végre az Unión belül; hangsúlyozza továbbá, hogy a nehéz fűtőolaj használatától eltávolodó intézkedésekre, valamint sürgős beruházásokra van szükség a hajózási ágazat szén-dioxid-mentesítését célzó új technológiákra irányuló kutatás és a kibocsátásmentes és zöld hajók fejlesztése terén;

50. támogatja a légi közlekedési ágazat kibocsátásainak csökkentésére javasolt intézkedéseket és a kibocsátáskereskedelmi rendszernek az EU éghajlat-politikai törekvéseivel összhangban történő megerősítését, valamint a légitársaságok részére az EU-n belüli járatok tekintetében térítésmentesen kiosztott kibocsátási egységek kivezetését; felszólítja ugyanakkor a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt a nemzetközi légi közlekedésben alkalmazandó kibocsátáskompenzációs és -csökkentési rendszer (CORSIA) megerősítése és annak támogatása érdekében, hogy a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) hosszú távú célt fogadjon el az ágazaton belüli kibocsátások csökkentése érdekében, megőrizve ugyanakkor az EU jogalkotási autonómiáját az ETS-irányelv végrehajtása során; hangsúlyozza, hogy az Európai Parlament és a Tanács mint társjogalkotók jelentik az egyetlen intézményt, amely dönthet az ETS-irányelv bármely leendő módosításának kérdésében; hangsúlyozza, hogy az ETS-irányelv bármilyen módosítására csak akkor kerülhet sor, ha az összhangban van az EU ÜHG-kibocsátás csökkentésére irányuló és a teljes gazdaságára kiterjedő kötelezettségvállalással;

51. hangsúlyozza a különböző közlekedési módok közötti egyenlő versenyfeltételek biztosításának fontosságát; felszólítja ezért a Bizottságot, hogy az energiaadó-irányelv felülvizsgálatával összefüggésben tegyen összehangolt intézkedésekre irányuló javaslatokat a légi és tengeri közlekedésben használt üzemanyagokra vonatkozó tagállami adómentességek megszüntetése érdekében, elkerülve ugyanakkor a nem szándékolt negatív környezeti, gazdasági és társadalmi következményeket;

52. várakozással tekint a belső égésű motorral felszerelt járművekre vonatkozó szigorúbb légszennyezőanyag-kibocsátási előírásokra (Euro 7), valamint a személygépkocsikra és kisteherautókra, valamint tehergépjárművekre vonatkozó felülvizsgált szén-dioxid-kibocsátási előírásokra irányuló, küszöbön álló bizottsági javaslatok elé, amelyek 2025-től a kibocsátásmentes mobilitás felé vezető utat biztosítják; felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki életciklus-értékelési módszereket; emlékeztet a „Tiszta bolygót mindenkinek: Európai hosszú távú stratégiai jövőkép egy virágzó, modern, versenyképes és klímasemleges gazdaságról” című bizottsági közleményhez csatolt részletes elemzés eredményére, amely szerint az uniós piacon forgalomba hozott valamennyi új autónak 2040-től nulla kibocsátásúnak kell lennie a klímasemlegesség 2050-ig történő elérésére vonatkozó forgatókönyvek keretében, és e fejlődés támogatása érdekében koherens szakpolitikai keretet és átállási rendszereket szorgalmaz; megjegyzi, hogy felül kell vizsgálni a hatályos szabályokat annak érdekében, hogy az élen járó országok nemzeti szinten szigorúbb intézkedéseket alkalmazzassanak, amennyiben a tagállamok így döntenek;

2020. január 15., szerda

53. üdvözlí a Bizottságnak a tengeri közlekedésből és a légi közlekedésből származó levegőszennyezés kezelésére irányuló terveit, beleértve a legszennyezőbb hajók uniós kikötőkbe való bejutásának szabályozását, valamint a kikötőkben tartózkodó hajók által okozott szennyezés elleni szabályozói fellépést; hangsúlyozza a megújuló energiát felhasználó nulla kibocsátású kikötők fejlesztésének fontosságát; hangsúlyozza, hogy a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló nemzetközi egyezmény (MARPOL) szerinti új kibocsátás-ellenőrzési területek kialakítása és a hajózás sebességének csökkentése megfelelő, könnyen megvalósítható megoldás a kibocsátások csökkentésére;

54. tudomásul veszi a Bizottság arra irányuló terveit, hogy az európai kibocsátáskereskedelmet a közúti közlekedésből származó kibocsátásokra is kiterjessze; elutasítja ezen ágazatok közvetlen felvételét az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerébe és bármilyen párhuzamos rendszer létrehozását; nyomatékosan hangsúlyozza, hogy semmilyen árazási rendszernek nem szabad felváltania vagy gyengítenie a személygépkocsikra és teherautókra vonatkozó meglévő vagy jövőbeli CO₂-szabványokat, és nem róhat további terheket közvetlenül a fogyasztókra;

A termelőtől a fogyasztóig: méltányos, egészséges és környezetbarát élelmiszerrendszer kialakítása

55. üdvözlí a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy a mezőgazdasági termelők, halászok és halásznők tisztességes megélhetésének és a mezőgazdasági ágazat versenyképességének biztosítása mellett a fenntarthatóbb élelmiszer-politika megvalósítása érdekében a termelőtől a fogyasztóig tartó stratégiát terjeszt elő 2020-ig az éghajlatváltozás kezelésére, a környezet védelmére és a biológiai sokféleség megőrzésére irányuló erőfeszítések egyesítésével, azzal a céllal, hogy az európaiak megfizethető, jó minőségű és fenntartható élelmiszerekhez jussanak; úgy véli, hogy a közös agrárpolitikának (KAP) maradéktalanul összhangban kell állnia az EU éghajlattal és biodiverzitással kapcsolatos fokozott törekvéseivel; üdvözlí továbbá a Bizottság annak biztosítására irányuló kötelezettségvállalását, hogy az európai élelmiszer a fenntarthatóság globális mércéjévé váljon; felszólítja a Bizottságot, hogy használja fel a „termelőtől a fogyasztóig” stratégiát a fenntartható és versenyképes élelmiszerrendszerekre vonatkozó, valóban hosszú távú elképzelés kialakítására, miközben előmozdítja az uniós termelési előírások kölcsönösségét a kereskedelmi megállapodásokban;

56. kiemeli, hogy a fenntartható mezőgazdaság és mezőgazdasági termelők fontos szerepet játszanak majd az európai zöld megállapodással kapcsolatos kihívások leküzdésében; hangsúlyozza az éghajlat-politikához való hozzájárulást, a körforgásos gazdaság, a biológiai sokféleség fokozása, valamint a megújuló nyersanyagok fenntartható használatának előmozdítása terén az európai mezőgazdaság és az abban rejlő potenciál fontosságát; hangsúlyozza, hogy az uniós mezőgazdasági termelők számára biztosítani kell az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez és az ahhoz való alkalmazkodáshoz szükséges eszközöket, például a fenntarthatóbb mezőgazdasági rendszerekre való átállásba való beruházást; hangsúlyozza, hogy a „termelőtől a fogyasztóig” stratégiának a mezőgazdaságból származó, üvegházhatású gázok kibocsátásának és a talajromlás ambíciózus csökkentésére kell törekednie;

57. hangsúlyozza, hogy meg kell erősíteni a mezőgazdasági termelők helyzetét az agrár-élelmiszeripari ellátási láncban; hangsúlyozza, hogy – például a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok elleni küzdelem, valamint a jó minőségű élelmiszereket szállító termelőknek a gazdaságokon kívüli árakban jelenleg nem kellőképpen megjelenő közjavak, például a magasabb környezetvédelmi és állatjóléti előnyök biztosításáért való jutalmazása révén – foglalkozni kell az uniós versenyjognak az élelmiszer-ellátási lánc fenntarthatóságára gyakorolt hatásával;

58. felszólít a KAP fenntarthatóságának biztosítására, amely aktívan támogatja és arra ösztönzi a mezőgazdasági termelőket, hogy intézkedéseik révén biztosítsanak több környezeti és éghajlati előnyt, valamint kezeljék jobban a volatilitást és a válságokat; felszólítja a Bizottságot, hogy elemezze a jelenlegi KAP reformjára irányuló javaslat hozzájárulását az EU környezet-, éghajlat- és biodiverzitás-védelmi kötelezettségvállalásaihoz annak az európai zöld megállapodásban meghatározott célokkal való maradéktalan összehangolása céljából, figyelembe véve, hogy Európában egyenlő versenyfeltételeket kell biztosítani, és lehetővé kell tenni az erős, ellenállóképes és fenntartható mezőgazdasági termelést; hangsúlyozza, hogy a KAP-ra vonatkozó stratégiai terveknek teljes mértékben tükrözniük kell a zöld megállapodás törekvéseit, és felszólítja a Bizottságot, hogy a stratégiai tervek értékelése során szigorúan alkalmazza ezt a követelményt, különösen pedig ellenőrizze a tagállamok ökörendszerének ambícióit és hatékonyságát, és szorosan kövesse nyomon azok végrehajtásának eredményeit; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az új teljesítési modellen belül létrejöjjön egy eredményalapú és célzott megközelítés, amely nagyobb mértékben egyszerűsíti és átláthatóvá teszi a konkrét eredményeket és a hozzáadott értékre vonatkozó célkitűzéseket; úgy véli, hogy támogatni kell a mezőgazdasági termelőket a fenntarthatóbb mezőgazdaságra való átállásban, e célból pedig támogatja, hogy a KAP olyan költségvetéssel rendelkezzen, amely lehetővé teszi valamennyi célkitűzésének elérését, így az EU környezetvédelmi törekvéseinek teljesítését is;

2020. január 15., szerda

59. megismétli, hogy a növényvédő szerektől való függőség csökkentése a fenntartható mezőgazdaság egyik kiemelt célkitűzése; e tekintetben üdvözlí a Bizottság elkötelezettségét a növényvédő szerek által a környezetre és az egészségre gyakorolt nyomás kezelése, valamint a vegyi növényvédő szerek használatának és kockázatainak, illetve a műtrágyák és antibiotikumok használatának jelentős csökkentése iránt, többek között jogalkotási intézkedések révén; hangsúlyozza, hogy a „termelőtől a fogyasztóig” stratégiának a veszélyes növényvédő szerekre vonatkozó kötelező érvényű csökkentési célkitűzéseket kell tartalmaznia; kéri, hogy dolgozzanak ki uniós stratégiát a tudományosan megalapozott fenntartható alternatívák piaca jutásának megkönnyítése érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy tegyen lépéseket a peszticidek uniós engedélyezési eljárásáról szóló, 2019. január 16-i parlamenti állásfoglalásban⁽⁴⁾ megfogalmazott felhívások nyomán;

60. aggodalommal jegyzi meg, hogy a mezőgazdaság, a halászat és az élelmiszer-termelés továbbra is a szárazföldi és tengeri biológiai sokféleség csökkenésének legfőbb okozója; úgy véli, hogy a beporzók, köztük a méhek eltűnése az élelmezésbiztonság szempontjából különös aggodalomra ad okot, mivel a beporzóktól függő növények fontos szerepet játszanak étrendünkben; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsák az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) méhekre vonatkozó 2013. évi iránymutatásának mielőbbi teljes körű elfogadását, és sürgeti a tagállamokat, hogy ennek megfelelően igazítsák ki peszticidértékeléseiket;

61. hangsúlyozza, hogy a növekvő népesség számára elegendő tápláló élelmiszer biztosítása, valamint az élelmiszer-vesztés és -hulladék csökkentése érdekében intelligens mezőgazdasági technikákra és termelési módszerekre van szükség; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy fokozzák az élelmiszer-pazarlás csökkentésére és az élelmiszercsalással szembeni küzdelemre irányuló intézkedéseket; felszólít egy közös módszertanon alapuló, érvényesíthető, uniós szintű 50 %-os élelmiszerpazarlás-csökkentési cél kitűzésére 2030-ig; hangsúlyozza, hogy a rövid élelmiszer-ellátási láncok pozitív hatással lehetnek az élelmiszer-pazarlás csökkentésére;

62. hangsúlyozza, hogy az élelmiszerekkel érintkezésbe kerülő anyagokra és a növényvédő szerek maximális maradékanyag-határértékeire vonatkozó jogszabályokat felül kell vizsgálni, és azoknak a legújabb tudományos eredményeken kell alapulniuk; sürgeti a Bizottságot, hogy tiltsa be az emberi egészségre káros élelmiszer-adalékanyagokat; emlékeztet arra, hogy az egészséges élelmiszerek döntő szerepet játszanak a szív- és érrendszeri betegségek, valamint a rákos megbetegedések csökkentésében; hangsúlyozza az importált élelmiszertermékekre vonatkozó jogi keret – többek között végrehajtási mechanizmusok – létrehozásának fontosságát az európai környezetvédelmi normáknak való megfelelés érdekében;

63. megjegyzi, hogy az uniós polgárok úgy vélik, hogy a „biztonságos, egészséges és jó minőségű élelmiszerek” valamennyi fogyasztó számára történő biztosításának a KAP és a közös halászati politika kiemelt prioritásának kell lennie; úgy véli, hogy a tájékoztatás digitális eszközei kiegészíthetők, de nem helyettesíthetők a címkén szereplő információkat; ezért üdvözlí a Bizottság azon szándékát, hogy új lehetőségeket keres a fogyasztók jobb tájékoztatására; felhívja a Bizottságot, hogy vegye fontolóra az élelmiszerek címkézésének javítását, például a tápértékjelölés, bizonyos élelmiszerek származási országának a címkén történő feltüntetése, illetve a környezetvédelemmel és állatjóléttel kapcsolatos címkézés tekintetében az egységes piac szétöregedésének elkerülése, illetve objektív, átlátható és fogyasztóbarát tájékoztatás biztosítása érdekében;

64. hangsúlyozza, hogy a mezőgazdaság segíthet az EU-nak kibocsátása csökkentésében a fenntartható gyakorlatok, például a precíziós mezőgazdaság, a biogazdálkodás, az agroökológia, az agrárerdészet, a fokozott állatjólét, az emberi és állati betegségek megelőzése – beleértve a fenntartható erdőgazdálkodást is –, a szén-dioxid-leválasztás, valamint a jobb tápanyag-gazdálkodás révén, támogatva az európai zöld megállapodás célkitűzéseinek elérését; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy ösztönözzék a mezőgazdasági termelőket arra, hogy olyan módszerekre térjenek át, amelyek méltányos, időszerű és gazdaságilag életképes módon növelik az éghajlattal, a környezettel és a biológiai sokféleséggel kapcsolatos előnyöket; üdvözlí, hogy a „termelőtől a fogyasztóig” stratégia foglalkozni fog az új technológiák előnyeivel is, ideértve a digitalizációt, és javítani fogja a hatékonyságot, az erőforrások felhasználását és a környezeti fenntarthatóságot, miközben gazdasági előnyökkel jár az ágazat számára; megismétli felhívását egy átfogó európai stratégiai terv végrehajtására a növényi eredetű fehérjék előállítására és a fehérjékkel való ellátás biztosítására érdekében, amely az Unió egészében megtalálható valamennyi növénykultúra fenntartható fejlődésén alapszik;

65. felhívja a Bizottságot, hogy a halászati ágazat fenntartható értékláncának (a halásztól a fogyasztásig) megerősítése érdekében integrálja a halászati és akvakultúra-termékeket a „termelőtől a fogyasztóig” elnevezésű stratégiájába; elismeri, hogy a halászati ágazat jelentős mértékben hozzájárulhat az európai zöld megállapodás célkitűzéseisehez; határozottan hangsúlyozza, hogy az ágazatnak összhangban kell lennie az EU környezetvédelmi, éghajlat-politikai és fenntarthatósági célkitűzéseivel, valamint a tudománnyal; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy megfelelő támogatást biztosítsanak az európai halászok és halásznők számára a fenntartható halászati tevékenységekre való áttéréshez; felhívja a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatot valamennyi tengeri eredetű élelmiszertermék nyomon követhetőségének javítására, beleértve a halkonzervek származási helyének megjelölését és a tengeri környezetet károsító vagy kimerítő termékek elutasítását;

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0023.

2020. január 15., szerda

66. fontosnak tartja, hogy a meglévő állatjóléti normákat szigorítani kell, adott esetben új normákat kell kidolgozni az új tudományos eredmények alapján, és jogsértési eljárásokat kell indítani a tagállamokban a meglévő állatjóléti jogszabályok végrehajtása és érvényesítése terén mutatkozó rendszerszintű meg nem felelés esetén; felhívja a Bizottságot, hogy indokolatlan késedelem nélkül terjesszen elő új állatjóléti stratégiát, amely megnyitja az utat egy állatjóléti kerettörvény előtt, továbbá biztosítsa, hogy az állatokat tekintsék érző lényeknek valamennyi vonatkozó politikában;

Az ökoszisztémák és a biológiai sokféleség megőrzése és helyreállítása

67. mélyszéles sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy Európa és a világ továbbra is riasztó mértékben veszíti el a biológiai sokféleséget, valamint hogy nem tudja teljesíteni meglévő célkitűzéseit, beleértve a biodiverzitás csökkenésének megállítására irányuló aicsi célokat; hangsúlyozza a biológiai sokféleség megőrzésének és helyreállításának szükségességét, és üdvözli a Bizottság arra vonatkozó kötelezettségvállalását, hogy a biológiai sokféleségről szóló egyezmény részes feleinek 15. konferenciáját megelőzően, 2020 márciusáig stratégiát terjeszt elő a biológiai sokféleséggel kapcsolatban; hangsúlyozza, hogy az EU-nak ambiciózus, kötelező érvényű globális megállapodást kell szorgalmaznia a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2020 utáni időszakra vonatkozó keretről, a védett területekre vonatkozó egyértelmű célokkal és kötelező célértékekkel az egész EU szintjén és világszinten egyaránt; alapvető fontosságúnak tartja a biológiai sokféleség csökkenésének 2030-ig történő megállítását és visszafordítását az EU-n belül és világszerte egyaránt, beleértve az európai tengerentúli területekre irányuló egyedi intézkedéseket is;

68. hangsúlyozza, hogy a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ra vonatkozó stratégiának magában kell foglalnia egyrészt a veszélyeztetett ökoszisztémák védelmének fokozására és helyreállítására irányuló ambiciózus és végrehajtható jogi intézkedéseket és kötelező célértékeket, másrészt a biológiai sokféleség csökkenését előidéző tényezők kezelésére irányuló átfogó intézkedéseket; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy növeljék a védett területek hálózatainak hatékonyságát és kiterjedését az éghajlatváltozás mérséklése és az ahhoz való alkalmazkodás, valamint a biológiai sokféleség helyreállításának lehetővé tétele érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy a biológiai sokféleséggel kapcsolatos stratégiába foglalja bele a veszélyes vegyi anyagok fokozatos megszüntetésére vonatkozó célkitűzést, és a stratégiát kapcsolja össze a nem toxikus környezetre vonatkozó stratégiával; tudomásul veszi a Bizottság arra irányuló terveit, hogy meghatározza a károsodott ökoszisztémák javítására és helyreállítására irányuló intézkedéseket, és javaslatot tegyen egy természet-helyreállítási tervre; úgy véli, hogy a városi zöld infrastruktúra biológiai sokféleségben gazdag területei hozzájárulnak a légszennyezés, a zaj, az éghajlatváltozás hatásai, a hőhullámok, az árvizek és a közegészségügyi problémák kezeléséhez; üdvözli, hogy a Bizottság javaslatokat fog tenni az európai városok környezetbarátabbá tételére és a városi területek biológiai sokféleségének növelésére;

69. hangsúlyozza, hogy a szakpolitikák koherenciája mind uniós, mind nemzeti szinten kulcsfontosságú a természet és a biológiai sokféleség védelmére irányuló sikeres politika szempontjából; a végrehajtást illetően fontosnak tartja a bevált gyakorlatok és tapasztalatok tagállamok közötti megosztását; felhívja a Bizottságot, hogy indítson kötelezettségszegési eljárást azon tagállamokkal szemben, amelyek nem tartják tiszteletben a természetvédelmi jogszabályokat; felhívja a Bizottságot, hogy az Európai Parlament 2017. október 26-án elfogadott állásfoglalásában foglalt ajánlásokkal összhangban erősítse meg a környezeti felelősségről szóló irányelvet;

70. úgy véli, hogy a biológiai sokféleség csökkenését okozó tényezők globális jellegűek, és túllépnek a nemzeti határokon; ezért támogatja a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy az ENSZ biológiai sokféleségről szóló, 2020. októberi konferenciáján tűzzenek ki globális, kötelező érvényű célt a biológiai sokféleség védelmére és helyreállítására; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy egyesítsék erőfeszítéseiket a tengeri és szárazföldi területek tekintetében egy, a globálisan védett területekre vonatkozó ambiciózus célkitűzésről való megállapodás érdekében;

71. emlékeztet arra, hogy az erdők nélkülözhetetlenek bolygónk és a biológiai sokféleség számára; üdvözli a Bizottságnak a világméretű erdőirtás kezelésére irányuló szándékát, és kéri, hogy fokozza fellépését; felhívja a Bizottságot, hogy haladéktalanul terjesszen elő javaslatot egy, az uniós piacon forgalomba hozott termékek fenntartható és erdőirtástól mentes ellátási láncának biztosítását szolgáló, átvilágításon alapuló európai jogi keretre, különös figyelmet fordítva az importált erdőirtás fő mozzgatórugóinak kezelésére és ehelyett az olyan behozatal ösztönzésére, amely nem eredményez erdőirtást külföldön;

72. felhívja a Bizottságot, hogy terjesszen elő egy új, ambiciózus uniós erdőgazdálkodási stratégiát, amely megfelelően elismeri az európai erdők, az ágazat és a fenntartható erdőgazdálkodás fontos, multifunkcionális és horizontális szerepét az éghajlatváltozás, illetve a biológiai sokféleség csökkenése elleni küzdelemben, figyelembe véve a társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi szempontokat is; emlékeztet arra, hogy fel kell lépni az illegális fakitermelés ellen Európában; hangsúlyozza, hogy az erdőtelepítési, újraerdősítési és helyreállítási erőfeszítéseknek a biológiai sokféleség és a szén-dioxid-tárolás növelésére kell irányulnia;

2020. január 15., szerda

73. hangsúlyozza, hogy a vadon élő állatok és növények jogellenes kereskedelme, illetve a vadon élő állatok és növények illegális kereskedelme a biológiai sokféleség csökkenésének fő mozgatórugói; hangsúlyozza, hogy a vadon élő állatok és növények jogellenes kereskedelme elleni 2016. évi cselekvési terv 2020-ban véget ér; sürgeti a Bizottságot, hogy újítsa meg és erősítse meg rendelkezéseit, teljes mértékben integrálja azokat a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ra vonatkozó stratégiába, és biztosítsa a megfelelő finanszírozást; felhívja a Bizottságot, hogy tegye a partnerországokkal való együttműködést a vadon élő állatokkal és növényekkel kapcsolatos bűnözés és a biológiai sokféleség csökkenése elleni küzdelem kulcsfontosságú elemévé;

74. elismeri a kék gazdaság szerepét az éghajlatváltozás kezelésében; hangsúlyozza, hogy a kék gazdaságnak – a megújuló energiát, a turizmust és az ipart is beleértve – valóban fenntarthatónak kell lennie, mivel a tengeri erőforrások közvetlen vagy közvetett felhasználása az óceánok hosszú távú minőségétől és ellenálló képességétől függ; úgy véli, hogy az óceánoknak előkelő helyen kell szerepelniük az európai zöld megállapodás napirendjén; sürgeti a Bizottságot, hogy kölcsönözzön „kék” dimenziót a zöld megállapodásnak, és a zöld megállapodás kulcsfontosságú elemeként teljes mértékben építse be az óceánpolitikai dimenziót, teljes mértékben elismerve az óceánok által nyújtott ökoszisztéma-szolgáltatásokat egy „Óceán- és akvakultúra cselekvési terv” kidolgozásával, amely olyan konkrét intézkedéseket tartalmaz, amelyek egybefogják az olyan tengerpolitikai kérdésekre vonatkozó integrált stratégiai szemléletet, mint a közlekedés, az innováció és a tudás, a biológiai sokféleség, a kék gazdaság, a kibocsátások, a hulladék és az irányítás;

75. úgy véli, hogy a közös halászati politikának célul kell kitűznie a túlhalászat megszüntetését és a halállományok biomasszájának a maximális fenntartható hozamokon túli helyreállítását, a fenntartható tengeri és édesvízi akvakultúra-rendszerek fejlesztését, valamint egy olyan hatékony és integrált ökoszisztéma-alapú gazdálkodási rendszer létrehozását, amely figyelembe veszi a halállományokat és a tengeri ökoszisztémát befolyásoló valamennyi tényezőt, többek között az éghajlatváltozást és a szennyezést; felszólítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatot a közös halászati politika e szempontból való felülvizsgálatára;

76. hangsúlyozza az óceán- és partvédelmi erőfeszítések szükségességét mind az éghajlatváltozás mérséklése, mind az ahhoz való alkalmazkodás terén, a tengeri és part menti ökoszisztémák védelme és helyreállítása érdekében, és szorgalmaz egy olyan javaslatot, amely kötelező célt tűz ki a védett tengeri területek hálózatának legalább 30 %-os, uniós szinten való bővítésére a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig szóló stratégiában az óceán védelmének fokozása érdekében; hangsúlyozza, hogy a biológiai sokféleséggel, az éghajlattal és a szennyezéssel kapcsolatos tengeri ismeretek javítása érdekében növelni kell a pénzügyi és kapacitási erőforrásokat a tevékenységek tengeri ökoszisztémákra és a halállományok állapotára gyakorolt hatásainak jobb megértése, valamint az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló megfelelő cselekvési tervek kidolgozása érdekében;

77. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU globális vezető szerepet töltsön be az óceánpolitikai irányításban, beleértve a kereskedelmi dimenziót is, azáltal, hogy előmozdítja a biológiai sokféleség és a nemzeti joghatóságon kívüli tengeri ökoszisztémák védelmét szolgáló nemzetközi mechanizmus elfogadását az Egyesült Nemzetek Tengerjogi Egyezménye keretében, valamint az illegális halászattal kapcsolatos zéró tolerancia politikáját, beleértve a szomszédos országokkal közös, a szennyezés megelőzésére és csökkentésére irányuló stratégiát; rámutat arra, hogy meg kell erősíteni az EU szerepét az ENSZ fenntartható fejlődéssel összefüggő óceánkutatói évtizedéhez való hozzájárulásban annak érdekében, hogy jobban részt lehessen venni az óceántudományban és hozzá lehessen járulni a fenntartható fejlődési célok eléréséhez;

Szennyezőanyag-mentességi célkitűzés a mérgező anyagoktól mentes környezet érdekében

78. üdvözli a Bizottságnak a levegőre, a vízre és a talajra vonatkozó szennyezőanyag-mentességi cselekvési terv előterjesztésével kapcsolatos szándékát, amely tervnek a szárazföldről a víz felé irányuló szennyezéssel is foglalkoznia kell, magában kell foglalnia a fokozott nyomon követést, és a szennyezés megelőzésére kell összpontosítania; sajnálatosnak tartja, hogy a nem toxikus környezetre vonatkozó stratégia bemutatása késik, és felhívja a Bizottságot, hogy 2020-ban a lehető legrövidebb időn belül terjesszen elő egy, a nem toxikus környezetre vonatkozó ambiciózus ágazatközi stratégiát annak biztosítása érdekében, hogy valamennyi európai megfelelő védelemben részesül a káros anyagokkal szemben, beleértve a fogyasztókat, munkavállalókat és kiszolgáltatott személyeket is;

79. úgy véli, hogy a nem toxikus környezetre vonatkozó stratégiának ki kell küszöbölnie a vegyi anyagokra vonatkozó uniós jogszabályokban meglévő valamennyi szabályozási hiányosságot, és hatékonyan hozzá kell járulnia a különös aggodalomra okot adó anyagok és más veszélyes vegyi anyagok, többek között az endokrin károsító anyagok, a nagyon perzisztens vegyi anyagok, a neurotoxikus anyagok és az immuntoxikus anyagok gyors helyettesítéséhez, valamint a vegyi anyagok kombinált hatásainak, az anyagok nanoformáinak és a termékekből származó veszélyes vegyi anyagoknak való kitettségnek a kezeléséhez; megismétli, hogy e vegyi anyagok betiltásának a fenntarthatóság valamennyi szempontját figyelembe kell vennie; hangsúlyozza, hogy egyértelmű kötelezettségvállalásra van szükség a biztonságosabb alternatívák utáni hatékonyabb kutatás finanszírozására, valamint a káros vegyi anyagok helyettesítésének, a tiszta termelésnek és a fenntartható innovációnak az előmozdítására; hangsúlyozza, hogy a kockázattérkélezések során csökkenteni kell az állatkísérletek számát, és ennek érdekében az erőfeszítések fokozására és a pénzeszközök bővítésére szólít fel;

2020. január 15., szerda

80. szorgalmazza, hogy 2020 júniusáig kerüljön előterjesztésre egy ambiciózus jogalkotási javaslat a különösen a kozmetikumokban, a játékokban és az élelmiszerekkel érintkezésbe kerülő anyagokban található endokrin károsító anyagok kezelése érdekében, valamint egy olyan cselekvési tervet, amely célkitűzéseket és határidőket tartalmazó átfogó keretet biztosít a polgárok endokrin károsító vegyi anyagoknak való kitettségének minimalizálása érdekében; rámutat arra, hogy az endokrin károsító vegyi anyagokra vonatkozó új, átfogó keretnek biztosítania kell a keverékhatások és a kombinált kitettség figyelembevételét;

81. felszólítja a Bizottságot, hogy tegyen egyértelmű jogalkotási lépéseket – a gyártási folyamat révén vagy gyógyszerfelhasználás vagy -ártalmatlanítás következtében – a környezetben található gyógyszerek kezelése érdekében; aggodalommal állapítja meg, hogy a gyógyszerek szerepet játszanak az antimikrobiális rezisztenciához való hozzájárulásban, amikor az állati trágya kihelyezésével a környezetbe kerülnek;

82. rámutat, hogy a levegőre, a vízre és a talajra vonatkozó szennyezőanyag-mentességi cselekvési tervnek átfogó és horizontális stratégiának kell lennie, amely megvédi a polgárok egészségét a környezetkárosodástól és a környezetszennyezéstől; felhívja a Bizottságot, hogy a legutóbbi tudományos eredményekkel és az Egészségügyi Világszervezet (WHO) iránymutatásaival összhangban növelje a levegőminőség védelmének szintjét; sürgeti a tagállamokban a levegőszennyezés jobb nyomon követését megbízható és harmonizált mérési módszerek alkalmazása, valamint az európai polgárok információkhoz való könnyű hozzáférése révén; a talajvíz és a felszíni vizek természetes funkcióinak helyreállítása érdekében átfogó fellépésre szólít fel valamennyi releváns szennyező anyaggal szemben; hangsúlyozza, hogy az ipari kibocsátásokról szóló irányelv felülvizsgálata során hangsúlyt kell fektetni a szennyezés megelőzésére, a körforgásos gazdaságra vonatkozó politikákkal való koherenciára és a dekarbonizációra; továbbá felszólít a Seveso-irányelv felülvizsgálatára;

Az európai zöld megállapodás finanszírozása és a méltányos átállás biztosítása

83. üdvözli annak elismerését, hogy az európai zöld megállapodásban meghatározott célok eléréséhez jelentős finanszírozásra van szükség; üdvözli továbbá a közleményben annak elismerését, hogy a fenntarthatóságot még jobban be kell építeni valamennyi ágazatba; úgy véli, hogy a Bizottságnak olyan átfogó finanszírozási tervet kell előterjesztenie, amely az állami és magánberuházások minden szinten történő ösztönzésére irányuló javaslatok összefüggő egészén alapul; úgy véli, hogy egy ilyen tervre szükség van az európai zöld megállapodás célkitűzéseinek megvalósításához szükséges jelentős finanszírozási igények és további beruházások fedezéséhez, amelyek jóval meghaladják a Bizottság által megállapított 260 milliárd eurós konzervatív összeget, amely nem veszi figyelembe például az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz és más környezeti kihívásokhoz, például a biológiai sokféleséghez kapcsolódó beruházási igényeket vagy a társadalmi költségek kezeléséhez szükséges közberuházásokat; hangsúlyozza, hogy a mélyreható dekarbonizáció költségei jelenleg jóval alacsonyabbak, mint az éghajlatváltozás hatásaiból eredő költségek;

84. támogatja egy olyan fenntartható beruházási terv létrehozásának szándékát, amely segíti a beruházási hiány megszüntetését és a szén-dioxid-mentes gazdaságra való átállás finanszírozását, és biztosítja a méltányos átállást az Unió valamennyi régiójában; hangsúlyozza, hogy a tervnek figyelembe kell vennie a korábbi programok (a „Juncker-terv”) tapasztalatait, és különös hangsúlyt kell fektetnie az európai hozzáadott értéket képviselő, valóban kiegészítő jellegű beruházásokra; összehangolt fellépésekre szólít fel az EU-n belüli beruházási hiány kezelése érdekében, többek között az uniós költségvetésen, az EBB-től és más pénzügyi intézményektől és uniós programokból származó finanszírozáson, például az InvestEU-n keresztül;

85. üdvözli az EBB által 2019. november 14-én elfogadott új energetikai hitelezési politikát és új éghajlat-politikai és környezeti fenntarthatósági stratégiát mint fontos hozzájárulást az európai zöld megállapodás megvalósításához; üdvözli a tényt, hogy az EBB átalakul az EU új klímabankjává, amely 2025-ig műveleteinek 50 %-át az éghajlat-politikára és a környezeti fenntarthatóságra fordítja, 2021-ig véget vet a fosszilis tüzelőanyagokkal kapcsolatos projektek támogatásának, 2020-ig pedig valamennyi finanszírozási tevékenysége igazodik a Párizsi Megállapodás elveivel és céljainak; ösztönzi az EBB-t, hogy játsszon aktív szerepet a méltányos átállást támogató – például a kutatásra, az innovációra és a digitalizációra, a kkv-k finanszírozáshoz való hozzáférése, valamint a szociális beruházásokra és készségekre vonatkozó – projektek támogatásában; szorgalmazza, hogy az EBB beruházási politikája kiemelt célként biztosítson célzott finanszírozást az európai zöld megállapodáshoz kapcsolódó kezdeményezésekre, figyelembe véve egyúttal azt az addicionalitást, amit az EBB finanszírozása más forrásokkal ötvözve képes nyújtani; hangsúlyozza, hogy az egyéb finanszírozási eszközökkel való összehangolás elengedhetetlen, miután az EBB egyedül nem képes finanszírozni az európai zöld megállapodáshoz kapcsolódó összes kezdeményezést; üdvözli az Európai Központi Bank (EKB) újonnan kinevezett elnökének közelmúltbeli nyilatkozatait, amelyek szerint az intézménynek mind monetáris, mind bankfelügyeleti szerepében hozzá kell járulnia az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez; sürgeti a Bizottságot, hogy e tekintetben működjön együtt az EKB-val az európai zöld megállapodásról szóló közleményben ígért koherens fellépés biztosítása érdekében, az EKB számára a Szerződésekben meghatározott megbízatás sérelme nélkül;

2020. január 15., szerda

86. kiemeli, hogy foglalkozni kell a fenntartható pénzügyi termékek iránti magas kereslet és alacsony kínálat okozta jelenlegi piaci egyensúlyhiánnyal; ismételten hangsúlyozza a fenntartható finanszírozás szerepét, és alapvető fontosságúnak tartja, hogy a főbb nemzetközi pénzügyi intézmények gyorsan elfogadják és fejlesszék a fenntartható finanszírozást annak érdekében, hogy biztosítsák az uniós pénzügyi rendszer fenntarthatóságával kapcsolatos teljes átláthatóságot, és megvalósítsák a globális gazdaság sikeres dekarbonizációját; kitart amellett, hogy a fenntartható finanszírozási stratégia sikereire kell építeni, és hangsúlyozza, hogy gyorsan végre kell hajtani a fenntartható finanszírozásról szóló uniós cselekvési tervet, beleértve a pénzügyi termékek öko-címekéjét, a zöldkötvény-standardot és a környezeti, társadalmi és irányítási (ESG) szempontoknak a bankok prudenciális keretében történő beépítését, és üdvözli a fenntartható finanszírozással foglalkozó nemzetközi platform létrehozását;

87. hangsúlyozza, hogy támogatni kell a méltányos átállást, és üdvözli a Bizottság e tekintetben tett kötelezettségvállalásait; úgy véli, hogy egy jól megtervezett méltányos átállási mechanizmus – beleértve a Méltányos Átállást Támogató Alapot is – fontos gazdasági eszköz lesz az átmenet megkönnyítéséhez és az ambiciózus éghajlat-politikai célok eléréséhez, a társadalmi hatások kezelése mellett; hangsúlyozza, hogy ezen eszköz erőteljes finanszírozása – további költségvetési forrásokat is bevonva – kulcsfontosságú eleme lesz az európai zöld megállapodás sikeres végrehajtásának; úgy véli, hogy a méltányos átállás több egy pusztán alapnál, inkább egy olyan egységes politikára épül, beruházásokkal támogatott megközelítést jelent, amely azt hivatott garantálni, hogy senki ne maradjon ki, és kiemeli a tagállamok szociálpolitikájának ebben az összefüggésben játszott szerepét; úgy véli, hogy a mechanizmusnak nem szabad pusztán a nemzeti kormányoknak vagy vállalatoknak történő nettó átutalásból állnia, és azt sem a vállalati kötelezettségek kifizetésére kell felhasználni, hanem konkrétan segítenie kell a jövő tiszta gazdaságára való átállásban a dekarbonizációban leginkább érintett valamennyi uniós ágazat és közösség munkavállalóit, például a széntermelő és sok szén-dioxidot kibocsátó régiókban, a proaktív projektek és kezdeményezések visszafogása nélkül; úgy véli, hogy az alapnak többek között elő kell mozdítania a továbbképzést és az átképzést annak érdekében, hogy felkészítse a munkavállalókat és alkalmazkodjanak az új foglalkoztatási kilátásokhoz, követelményekhez és kompetenciákhoz, valamint támogassa a minőségi és fenntartható munkahelyek létrehozását; határozottan hangsúlyozza, hogy a méltányos átállás finanszírozását a Párizsi Megállapodással összhangban álló konkrét és kötelező erejű dekarbonizációs tervek előrehaladásától kell függővé tenni, különös tekintettel a szén kivonására és a szén-dioxidot kibocsátó gazdasági régiók átalakítására; fontosnak tartja, hogy megfelelő nyomon követési kerettel biztosítsák annak megfigyelését, hogy a tagállamokban miként használják fel az alapokat; hangsúlyozza azonban, hogy az alapok önmagukban nem képesek biztosítani az átmenetet, és hogy az érintett emberekkel és közösségekkel, köztük a szakszervezetekkel folytatott valódi párbeszéd és partnerségen alapuló átfogó uniós stratégiára van szükség;

88. hangsúlyozza a 2021–2027-es többéves pénzügyi keret (MFF) meghatározó szerepét az európai zöld megállapodás megvalósításában, valamint hogy a politikai és pénzügyi erőfeszítések terén – célkitűzéseinek elérése érdekében – sürgősen újabb ugrásszerű változásra van szükség, többek között új költségvetési előirányzatok révén, illetve hogy a legfontosabb társadalmi igazságossági feltételek alapján igazságos átmenetet kell biztosítani a szén-dioxid-mentes gazdaság felé, hogy senki se maradjon le; elvárja, hogy a következő pénzügyi programozási időszak költségvetési eszközei arányban álljanak ezzel a törekvéssel, ugyanakkor hangsúlyozza, hogy egy csökkentett többéves pénzügyi keret nyilvánvalóan visszalépést jelentene;

89. kéri egy olyan mechanizmus létrehozását, amely biztosítja az összes rendelkezésre álló uniós szakpolitika, finanszírozási eszköz és beruházás, köztük az EBB közötti megfelelő koordinációt, koherenciát és következetességet az átfedések elkerülése, a finanszírozásuk szinergiáinak, egymást kiegészítő jellegének és aditív hatásának fokozása, valamint a fenntartható magán- és állami beruházások ösztönzése érdekében, és ezáltal az európai zöld megállapodás pénzügyi támogatásának jobb optimalizálása és általános érvényesítése érdekében; e tekintetben kiemeli, hogy a szakpolitikai koherencia elérése érdekében támogatja a célok többéves pénzügyi keretben való általános érvényesítésének elvét; úgy véli, hogy adócsalás, az adókiárást, az agresszív adótervezés és a pénzmosás elleni küzdelem fontos szerepet játszik az európai zöld megállapodás célkitűzéseinek elérésében, valamint egy méltányos társadalom és erős gazdaság kialakításában;

90. felszólít egy, biológiai sokféleségre fordítandó ambiciózus és kötelező keret kialakítására és az éghajlati szempontok érvényesítésére irányuló célkitűzések meghatározására, amelyek túlmennek a többéves pénzügyi keretről szóló parlamenti időközi jelentésben meghatározott célzott kiadási arányok szintjein, ideértve egy, az éghajlattal és a biológiai sokféleséggel kapcsolatos kiadások meghatározására és nyomon követésére szolgáló, szigorú és átfogó módszertant; kéri a Bizottságot, hogy biztosítsa, hogy semmilyen uniós politika uniós közfinanszírozása ne legyen ellentétes a Párizsi Megállapodás céljaival és az EU egyéb környezetvédelmi célkitűzéseivel, illetve nemzetközi vállalásaival és kötelezettségeivel;

91. támogatja új, jól meghatározott, környezetvédelmi célú saját források rendszerének bevezetését, amely igazodik az európai zöld megállapodás célkitűzéseivel, továbbá előmozdítja és elősegíti a zöld és társadalmilag igazságos átmenetet, beleértve az éghajlatváltozás elleni küzdelmet és a környezet védelmét; e tekintetben a Bizottság javaslatát kiindulópontnak tartja;

2020. január 15., szerda

92. úgy véli, hogy az állami támogatásokra vonatkozó iránymutatások tervezett felülvizsgálatának tükröznie kell az európai zöld megállapodás politikai célkitűzéseit, és arra kell irányulnia, hogy megerősítse és egyszerűsítse a fenntartható megoldásokba történő beruházásokat, biztosítsa a szén és a fosszilis tüzelőanyagok közvetlen és közvetett támogatásának gyors kivezetését az Unióban, valamint az ÜHG-kibocsátás csökkentésével és a környezetvédelmi célkitűzésekkel teljes mértékben összhangban lévő iránymutatásokat nyújtson a nemzeti, regionális és helyi hatóságok számára, amelyek fontos szerepet fognak játszani az európai zöld megállapodás hatékony és innovatív végrehajtásában; úgy véli, hogy a felülvizsgálatnak lehetővé kell tennie a széntermelés fokozatos kivezetése miatt bekövetkező szerkezeti változások nemzeti támogatását, a Méltányos Átállást Támogató Alaphoz hasonló feltételek mellett; hangsúlyozza, hogy egy ilyen felülvizsgálat nem gyengítheti az EU szigorú versenyszabályait;

93. hangsúlyozza, hogy a zöld megállapodás céljaira szükséges finanszírozás jelentős részének a tagállamok költségvetéséből kell származnia; üdvözi a Bizottság azon szándékát, hogy együtt kíván működni a tagállamokkal a nemzeti költségvetések környezetbarátabbá tétele érdekében; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy fenntartható költségvetési politika és a tagállamok hiteles pénzügyi helyzete nélkül a zöld megállapodás jövőbeni finanszírozási modellje veszélybe kerülhet; ezért az európai zöld megállapodásban kitűzött célok elérése érdekében felszólít egy, a fenntartható állami beruházásokat lehetővé tevő keret kialakítására, ugyanakkor hangsúlyozza, hogy bármilyen finanszírozási modellt is választanak, az nem veszélyeztetheti az államháztartás fenntarthatóságát az EU-ban; hangsúlyozza azonban, hogy az európai zöld megállapodás keretében a fenntartható beruházásoknak valóban kiegészítő jellegűeknek kell lenniük, és nem vezethetnek a piaci finanszírozás kiszorításához; rámutat e tekintetben a magán- és állami beruházások azon lehetőségeire, amely a mostani alacsony kamatlábak jellemezte környezet kiaknázásában rejlik;

94. kéri, hogy az európai zöld megállapodás átalakító erejű menetrendje egy zöldebb európai szemeszterben öltön testet; hangsúlyozza, hogy az európai szemeszter jelenlegi működését nem szabad felhívítani; úgy véli, hogy az ENSZ fenntartható fejlesztési céljait integrálni kell annak érdekében, hogy ez a folyamat a mindenki számára fenntartható jólét felé vezető változás motorjává váljon Európában; ezért támogatja társadalmi és környezeti mutatók és célok további beemelését a szemeszterbe, amelynek keretében a tagállamoknak ezek elérésére irányuló nemzeti terveket kell benyújtaniuk; felhívja továbbá a Bizottságot, hogy készítsen értékelést arról, hogy a tagállamok költségvetései összhangban vannak-e az EU aktualizált éghajlat-politikai célkitűzéseivel;

A kutatás ösztönzése és az innováció előmozdítása

95. hangsúlyozza, hogy a világ élvonalában lévő kutatás és innováció alapvető fontosságú Európa jövője, illetve környezetvédelmi és éghajlat-politikai céljainak elérése szempontjából, biztosítva egy olyan tudományon alapuló stratégiát, amely legkésőbb 2050-re megvalósítja a karbonsemleges Európát és a társadalom tiszta átalakulását, egyúttal biztosítva a gazdasági versenyképességet és jólétet is; üdvözi, hogy a Bizottság hangsúlyt fektet arra, hogy ágazatokon és tudományágakon átívelő munkára van szükség; hangsúlyozza, hogy az uniós kutatási és innovációs menetrendben szereplő valamennyi program esetében szükség van az éghajlati szempontok és az éghajlatváltozás hatásaival szembeni reziliencia szisztematikus érvényesítésére; rámutat az új technológiák szerepére a fenntartható gazdaságra való áttérés további előnyeinek biztosításában; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő az alkalmazkodást szolgáló technológiákkal kapcsolatos kutatást;

96. hangsúlyozza a 2021 és 2027 közötti időszakra szóló, küldetésorientált Európai horizont program jelentőségét, amely lehetőséget nyújt arra, hogy a szereplők széles körét, többek között az európai polgárokat bevonják az éghajlatváltozás sürgető globális kihívásának kezelésébe, és hogy az európai zöld megállapodás megvalósítása érdekében az együttműködésen alapulóbb kutatási és innovációs gyakorlatok irányába mozduljanak el; hangsúlyozza a folyó áron 120 milliárd eurós Európai horizont program nagyra törő költségvetésének fenntartását a klímasemlegességhez vezető átállás jelentős innovációs kihívásainak kezelése érdekében, figyelembe véve, hogy az Európai horizont költségvetése legalább 35 %-ának az éghajlattal összefüggő célokat kell segítenie; hangsúlyozza, hogy más uniós alapok költségvetésének nagyobb hányadát kell elkülöníteni a tiszta technológiákkal kapcsolatos kutatásra és innovációra; kéri, hogy a Bizottság maximalizálja a tágabb innovációs környezetből fakadó lehetőségeket, tekintettel arra, hogy számos új kulcsfontosságú alaptermék döntő szerepet fog játszani a klímasemlegesség legkésőbb 2050-ig történő eléréséhez;

97. hangsúlyozza, hogy az EU-nak fenn kell tartania és tovább kell fejlesztenie kiemelt polgári űrprogramjait, a Kopernikuszt és a Galileót, valamint az Európai Unió Űrprogramügynökségét, amelyek értékes hozzájárulást nyújtanak a környezetvédelmi nyomon követéshez és az adatgyűjtéshez; hangsúlyozza, hogy a Kopernikusz valamennyi éghajlatváltozással kapcsolatos szolgáltatásának mielőbb teljes mértékben működőképesé kell válnia, és ezáltal biztosítania kell az éghajlatváltozás enyhítésére és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló hatékony fellépésekhez szükséges folyamatos adatáramlást;

2020. január 15., szerda

98. kiemeli a technológiai transzfer megerősítésének, valamint tudásmegosztás fontosságát az éghajlatváltozás mérséklése, az alkalmazkodás, a biológiai sokféleség védelme és helyreállítása, valamint az alacsony szén-dioxid-kibocsátású és kibocsátásmentes technológiák terén, beleértve az adatgyűjtés fontosságát az európai zöld megállapodás célkitűzései megvalósításának támogatására; kitart a piaci bevezetés támogatásának fontossága mellett, ami kulcsfontosságú hajtóereje annak, hogy az EU jelentős tudástőkéjét innovációkká lehessen alakítani; úgy véli, hogy az európai zöld megállapodás lehetőséget kínál a különböző érintett ágazatok közötti kapcsolatok kialakítására is, amelyeknek szimbiotikus előnyökkel kell járniuk; úgy véli ezzel összefüggésben, hogy a biogazdaság a körforgásos gazdaságot kiegészítve lehetőséget ad a különböző ágazatokban ilyen szimbiotikus előnyök megerősítésére;

99. megismétli, hogy az uniós szakpolitikáknak támogatniuk kell a tudományos kiválóságot és a részvételen alapuló tudományt, meg kell erősíteniük a tudományos körök és az ipar közötti együttműködést, elő kell mozdítaniuk az innovációt és a tényeken alapuló politikai döntéshozatalt, ugyanakkor elő kell mozdítaniuk a nemzetközi együttműködést ezen a területen, beleértve a bevált gyakorlatok cseréjének megkönnyítését a munkavállalók, a tanárok és a fiatalok számára az ökológiai átalakuláshoz kapcsolódó új szakmákban szükséges készségek megerősítése érdekében; üdvözli a Bizottság azon szándékát, hogy a zöld gazdaságban való foglalkoztathatóság javítása érdekében frissíti az új készségfejlesztési programot és az ifjúsági garanciát, és arra ösztönzi a tagállamokat, hogy fektessenek be az oktatási és képzési rendszerekbe, beleértve a szakképzéssel kapcsolatos tevékenységeket is; úgy véli, hogy ez összhangban van a közlemény arra irányuló célkitűzésével, hogy az Erasmus+ (2021–2027) programban elő kell mozdítani a „zöld mobilitást”;

„Ne okozz kárt!” – a fenntarthatóság szempontjainak érvényesítése valamennyi uniós szakpolitikában

100. üdvözli a „Ne okozz kárt!” elv gondolatát, illetve a Bizottság annak biztosítására irányuló kötelezettségvállalását, hogy valamennyi uniós fellépés segítse az Uniót a fenntartható jövő és a méltányos átalakulás elérésében, beleértve a zöld költségvetési eszközök használatát is, valamint hogy ennek megfelelően aktualizálja a minőségi jogalkotásra vonatkozó iránymutatásokat; koherens megközelítést sürget a Párizsi Megállapodás, a Biológiai Sokféleség Egyezmény és a 2030-ig tartó időszakokra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrend végrehajtása tekintetében a belső és külső politikákban egyaránt; sürgeti a Bizottságot, hogy támogassa a tagállamokat a jelenlegi és jövőbeli tagállami környezetvédelmi és éghajlat-politikai jogszabályok teljes körű és helyes végrehajtásában, és biztosítsa, hogy a szabályok be nem tartása következményekkel járjon;

101. kiemeli az elővigyázatosság és a „ne okozz kárt” elvének alapvető fontosságát az összes szakpolitikai területre irányuló uniós fellépés vezérelveként, a lehető legnagyobb mértékben figyelembe véve a szakpolitikai koherencia elvét; meggyőződése, hogy az egészség és a környezet védelme érdekében az elővigyázatosság elvének kell az európai zöld megállapodás keretében tett valamennyi fellépés alapjául szolgálnia; kitart amellett, hogy az EU-nak a „szennyező fizet” elvet kell alkalmaznia az éghajlati és környezeti kihívásokat kezelő méltányos és összehangolt intézkedésekre irányuló javaslatok előterjesztésekor;

102. hangsúlyozza, hogy minden jövőbeli jogalkotási javaslatot olyan átfogó hatásvizsgálatokra kell alapozni, amelyek azonosítják a különböző lehetőségek társadalmi-gazdasági, környezeti és egészségügyi hatásokat, beleértve az összes éghajlati és környezeti hatást, a fellépés elmaradásának költségeit, valamint az uniós vállalkozások, köztük a kkv-k nemzetközi versenyképességére gyakorolt hatásokat, továbbá a kibocsátás elkerülésének szükségességét, a különböző tagállamokra, régiókra és ágazatokra gyakorolt hatásokat, a foglalkoztatásra és a hosszú távú beruházások biztonságára gyakorolt hatásokat; hangsúlyozza, hogy be kell mutatni a nyilvánosság számára az egyes javaslatok előnyeit, ugyanakkor biztosítani kell a szakpolitikai koherenciát az ÜHG-kibocsátás csökkentésére és a globális felmelegedés 1,5 °C-ra való korlátozására vonatkozó célkitűzésekkel, és biztosítani kell, hogy azok ne járuljanak hozzá a biológiai sokféleség csökkenéséhez; üdvözli, hogy az összes jogalkotási javaslatot és felhatalmazáson alapuló jogi aktust kísérő indoklás tartalmazni fog egy külön szakaszt, amely kifejti, hogy az egyes kezdeményezések hogyan tartják tiszteletben a „ne okozz kárt” elvet; kéri, hogy ezt terjesszék ki a végrehajtási jogi aktusokra és az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás alá tartozó intézkedésekre is;

103. ismételten hangsúlyozza, hogy alapvető fontosságú az uniós polgárok igazságszolgáltatáshoz és dokumentumokhoz való, az Aarhusi Egyezményben rögzített tényleges hozzáféréseinek biztosítása; szorgalmazza ezért, hogy a Bizottság biztosítsa az egyezmény EU általi betartását, és üdvözli, hogy a Bizottság fontolgatja az aarhusi rendelet felülvizsgálatát;

2020. január 15., szerda

104. kéri a Bizottságot, hogy a Parlament „Éves stratégiai jelentés a fenntartható fejlődési célok végrehajtásáról és teljesítéséről” című 2019. március 14-i állásfoglalásában⁽⁵⁾ megfogalmazott kérésének megfelelően valósítsa meg a „Fenntartható Európa 2030-ra” című vitaanyag első foratókönyvét, amely többek között megköveteli a „fenntarthatóság primátusa” elv beépítését az EU és a tagállamok minőségi jogalkotási programjaiba;

105. hangsúlyozza, hogy a nyolcadik környezetvédelmi cselekvési programnak tükröznie kell az európai zöld megállapodásban megfogalmazott törekvéseket, és annak teljes mértékben összhangban kell állnia a fenntartható fejlesztési célokkal, és elő kell mozdítania azok végrehajtását;

106. kiemeli az uniós fogyasztás Unión kívüli országokban tett jelentős éghajlati és környezeti lábnyomát; felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki célt az uniós fogyasztás és termelés globális lábnyomának csökkentésére, tekintettel Föld bolygónk tűrőképességének hatáira; e tekintetben üdvözlöi a Bizottság azon szándékát, hogy a körforgásos gazdaság előnyeinek belföldi és globális fokozása érdekében támogassa a fenntartható ellátási láncokat;

Az EU mint globális vezető

107. hangsúlyozza, hogy a világ legnagyobb egységes piacaként az EU meghatározhatja a globális értékláncokban alkalmazandó normákat, és úgy véli, hogy az EU-nak a „zöld diplomácia” és az „éghajlati diplomácia” alapján meg kell erősítenie politikai fellépését; úgy véli, hogy az EU-nak vitára kell ösztönöznie más országokban az éghajlatváltozással kapcsolatos ambícióik növelése érdekében, és fokoznia kell a fenntartható növekedésre vonatkozó új normák meghatározására irányuló törekvéseit, gazdasági súlyát pedig olyan nemzetközi normák kialakítására kell latba vetnie, amelyek legalább összhangban vannak az EU környezetvédelmi és éghajlati kapcsolatos ambícióival; hangsúlyozza, hogy az EU-nak a világon mindenhol szerepet kell játszania a méltányos és rendezett átmenet biztosításában, különösen a fosszilis tüzelőanyagoktól nagymértékben függő régiókban;

108. üdvözlöi a globális éghajlati mozgalmakat, például a „Fridays for Future” mozgalmat, amelyek előtérbe helyezik a klímaválságot a nyilvános vitában és a köztudatban;

109. az európai zöld megállapodásban lehetőséget lát az európai nyilvános vita újraélesztésére; hangsúlyozza a polgároknak, nemzeti és regionális parlamenteknek, a civil társadalomnak és az érdekelt feleknek, például nem kormányzati szervezeteknek, szakszervezeteknek és vállalkozásoknak az európai zöld megállapodás kidolgozásába és végrehajtásába való bevonása fontosságát;

110. hangsúlyozza, hogy a kereskedelem a fenntartható fejlődés előmozdításának és az éghajlatváltozás elleni küzdelem elősegítésének fontos eszköze lehet; úgy véli, hogy az európai zöld megállapodásnak biztosítania kell, hogy valamennyi nemzetközi kereskedelmi és beruházási megállapodás tartalmazza a fenntartható fejlődésről szóló határozott, kötelező erejű és végrehajtható fejezeteket, többek között az éghajlatra és a környezetre vonatkozóan, amelyek teljes mértékben megfelelnek a nemzetközi kötelezettségvállalásoknak és különösen a Párizsi Megállapodásnak, továbbá összeegyeztethetők a WTO szabályaival; üdvözlöi a Bizottság annak biztosítására irányuló szándékát, hogy a Párizsi Megállapodás valamennyi jövőbeli kereskedelmi és beruházási megállapodásnak alapvető eleme legyen, és hogy az európai piacon forgalomba hozott valamennyi vegyi anyag, anyag, élelmiszer és egyéb termék teljes mértékben megfeleljen a vonatkozó uniós szabályozásnak és szabványoknak;

111. úgy véli, hogy az, hogy a madridi COP25 nem tudott konszenzusra jutni az éghajlatváltozással kapcsolatos globális ambíciók magasabb szintre emeléséről, továbbá az Egyesült Államoknak a Párizsi Megállapodásból való kivonulása kiemeli, hogy egyre nagyobb szükség van arra, hogy az EU vezető szerepet töltsön be a nemzetközi szinten, és szükségessé teszi, hogy az EU fokozza klíma- és környezetvédelmi diplomáciáját és erősítse kétoldalú kapcsolatait a partnerországokkal, különösen a Glasgow-ban megrendezésre kerülő COP26 és a kínai Kunmingben megrendezésre kerülő COP15 előtt; úgy véli, hogy a COP26 döntő fontosságú pillanat lesz, amely aláírja vagy megerősíti a Párizsi Megállapodás integritását;

112. üdvözlöi a klímadiplomáciára helyezett hangsúlyt, és kitart amellett, hogy az eredmények elérése érdekében az EU-nak egységesen kell fellépnie, a fejlődést szolgáló szakpolitikai koherencia elvével összhangban biztosítania kell a következetességet és a koherenciát valamennyi szakpolitikája között, és az uniós klíma- és környezetdiplomáciát holisztikus módon kell megközelítenie azáltal, hogy kapcsolódási pontokat hoz létre az éghajlatváltozás, a biológiai sokféleség védelme, a fenntartható fejlődés, a mezőgazdaság, a konfliktusok rendezése és a biztonság, a migráció, az emberi jogok és a humanitárius és nemekkel kapcsolatos megfontolások között; hangsúlyozza, hogy az EU valamennyi külső tevékenységének „zöld átvilágításon” kell átesnie;

⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P9_TA(2019)0220.

2020. január 15., szerda

113. felhívja a Bizottságot, hogy azon erőfeszítései keretében, hogy az EU az éghajlatváltozással és a biológiai sokféleséggel kapcsolatos nemzetközi tárgyalásokon vezető szerepet tudjon vállalni, dolgozzon ki konkrét cselekvési tervet a COP25 konferencián elfogadott, a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó, megújított 5 éves cselekvési tervben (megerősített limai munkaprogram) foglalt kötelezettségvállalások teljesítése érdekében, mozdítsa elő a nemek közötti egyenlőséget az UNFCCC-folyamatban, és nevezzen ki egy megfelelő költségvetési forrásokkal rendelkező, állandó uniós, a nemek közötti egyenlőséggel és az éghajlatváltozással foglalkozó kapcsolattartó pontot, amelynek feladata a nemek közötti egyenlőség szempontját figyelembe vevő éghajlat-politikai fellépés európai uniós és globális végrehajtása és nyomon követése;

114. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás aláássa a fejlődés és a szegénység csökkentése terén elért haladást, és 2030-ig emberek millióit kényszerítheti rendkívüli szegénységbe; ragaszkodik ezért ahhoz, hogy az európai zöld megállapodás és a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó menetrend végrehajtása szorosan kapcsolódjon egymáshoz;

115. ismét hangsúlyozza, hogy foglalkozni kell az éghajlatváltozásnak a fejlődő országok hosszú távú gazdasági fejlődését érintő drámai következményeivel, különösen a legkevésbé fejlett országokban és a fejlődő kis szigetállamokban; úgy véli, hogy a nagy szén-dioxid-kibocsátó államoknak, például az EU tagállamainak erkölcsi kötelességük segíteni a fejlődő országokat az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban; úgy véli, hogy az EU és a fejlődő országok közötti együttműködésbe testre szabott és a szükségleteken alapuló megközelítés keretében, alapvető elemként be kell építeni az éghajlat-politikai stratégiákat, biztosítva a helyi és regionális érdekelt felek, köztük kormányok, a magánszektor és a civil társadalom bevonását, és a partnerországok nemzeti terveikhez és éghajlat-politikai stratégiáikhoz igazodva;

116. hangsúlyozza, hogy az EU-nak további pénzügyi és technikai segítséget kell nyújtania a fejlődő országoknak a zöld gazdaságra való áttéréshez; különösen arra kéri az EU-t, hogy fokozza a fejlődő országoknak, különösen a legkevésbé fejlett országoknak, a fejlődő kis szigetállamoknak és a sérülékeny országoknak nyújtott éghajlat-politikai finanszírozást, és kezelje prioritásként a rezilienciaépítésre, az innovációra, az alkalmazkodásra és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákra, valamint az éghajlatbarát és ellenálló infrastruktúrára irányuló beruházásokat a természeti katasztrófák egyre intenzívebbé válására való válaszadás érdekében; úgy véli, hogy további erőfeszítésekre van szükség a tudásmegosztás, a kapacitásépítés és a fejlődő országokba irányuló technológiaátadás terén;

117. hangsúlyozza, hogy az Afrikára vonatkozó átfogó stratégia és a jövőbeli AKCS-EU partnerségi megállapodás egyedülálló lehetőségeket kínál az európai zöld megállapodás külső vonatkozásainak megvalósítására, az EU és a fejlődő országok közötti éghajlat-változási és környezetvédelmi partnerség felülvizsgálatára, valamint az uniós politikák összehangolására a legutóbbi nemzetközi kötelezettségvállalásokkal;

118. támogatja a Bizottság azon törekvését, hogy véget kell vetni a hulladékforrások uniós exportjának, és világszerte erősíteni kell a körforgásos gazdaságot; felhív az egyszer használatos műanyagokra vonatkozó globális tilalom bevezetésére;

119. felhívja a Bizottságot, hogy kezdeményezzen nemzetközi megállapodást az antimikrobiális rezisztencia terjedése és a fertőző betegségek terjedése elleni küzdelem érdekében; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat a gyógyszerhiány kockázatának megfelelő kezelésére;

o

o o

120. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0006

A kilépésről rendelkező megállapodásban szereplő állampolgári jogokkal kapcsolatos végrehajtási és ellenőrzési rendelkezések**Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása a kilépésről rendelkező megállapodásban foglalt, a polgárok jogaira vonatkozó rendelkezések végrehajtásáról és nyomon követéséről (2020/2505(RSP))**

(2021/C 270/02)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződésre (EUSZ) és az Európai Unió működéséről szóló szerződésre (EUMSZ),
- tekintettel az Európai Unió 2007. december 12-én Strasbourgban kihirdetett és a Lisszaboni Szerződéssel 2009 decemberében hatályba lépett, 2000. december 7-i Alapjogi Chartájára (a továbbiakban: a Charta),
- tekintettel az Egyesült Királysággal az Európai Unióból való kilépésére irányuló szándékáról szóló értesítést követően folytatott tárgyalásokról szóló, 2017. április 5-i állásfoglalására ⁽¹⁾, az Egyesült Királysággal folytatott tárgyalások jelenlegi állásáról szóló, 2017. október 3-i állásfoglalására ⁽²⁾, az Egyesült Királysággal folytatott tárgyalások jelenlegi állásáról szóló, 2017. december 13-i állásfoglalására ⁽³⁾, az EU és az Egyesült Királyság közötti jövőbeli kapcsolatok keretéről szóló, 2018. március 14-i állásfoglalására ⁽⁴⁾, valamint az Egyesült Királyság Európai Unióból való kilépésének helyzetéről szóló, 2019. szeptember 18-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
- tekintettel az Európai Tanácsnak az Egyesült Királyság EUSZ 50. cikke szerinti bejelentését követő, 2017. április 29-i iránymutatásaira (50. cikk) és a Tanács 2017. május 22-i határozatának mellékletére, amely lefekteti a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságával az állam Európai Unióból való kilépésének szabályait meghatározó megállapodásról folytatandó tárgyalásokra vonatkozó irányelveket,
- tekintettel az Európai Tanács 2017. december 15-i iránymutatásaira (50. cikk) és a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságával a tagállam Európai Unióból való kilépésének szabályait meghatározó megállapodásról folytatandó tárgyalások megkezdésére való felhatalmazásról szóló, 2017. május 22-i tanácsi határozat kiegészítéséről szóló, 2018. január 29-i tanácsi határozat mellékletére,
- tekintettel az Európai Unió és az Egyesült Királyság kormánya tárgyalóinak az Egyesült Királyság Európai Unióból való rendezett kilépésére irányuló, az EUSZ 50. cikke szerinti tárgyalások első szakaszának előrehaladásáról szóló, 2017. december 8-i közös jelentésére,
- tekintettel a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból és az Európai Atomenergia-közösségből való kilépéséről szóló, az Európai Tanács által 2018. november 25-én jóváhagyott megállapodás tervezetére és az Európai Tanács ekkor megtartott ülésének jegyzőkönyvében rögzített nyilatkozatokra,
- tekintettel a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból és az Európai Atomenergia-közösségből történő kilépéséről rendelkező, az Európai Tanács által 2019. október 17-én jóváhagyott megállapodás tervezetére (a továbbiakban: „a kilépésről rendelkező megállapodás”) ⁽⁶⁾,
- tekintettel az Egyesült Királyság parlamentje előtt 2019. december 19-én előterjesztett, a kilépésről rendelkező megállapodásra vonatkozó törvényjavaslatra,
- tekintettel az Európai Unió és az Egyesült Királyság közötti jövőbeli kapcsolatok keretét meghatározó politikai nyilatkozatra ⁽⁷⁾,
- tekintettel eljárási szabályzata 132. cikkének (2) bekezdésére,

⁽¹⁾ HL C 298., 2018.8.23., 24. o.⁽²⁾ HL C 346., 2018.9.27., 2. o.⁽³⁾ HL C 369., 2018.10.11., 32. o.⁽⁴⁾ HL C 162., 2019.5.10., 40. o.⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P9_TA(2019)0016.⁽⁶⁾ HL C 384 I, 2019.11.12., 1. o.⁽⁷⁾ HL C 384 I, 2019.11.12., 178. o.

2020. január 15., szerda

- A. mivel az Európai Parlament az Európai Unió valamennyi polgárát képviseli, és az Egyesült Királyság Unióból való kilépése előtt és után is fellép azok érdekeinek védelme érdekében;
- B. mivel jelenleg a megmaradó 27 tagállam (EU-27) mintegy 3,2 millió állampolgára él az Egyesült Királyságban és az Egyesült Királyság 1,2 millió állampolgára él az EU-27 országaiban; mivel azok a polgárok, akik egy másik tagállamban telepedtek le, ezt az EU jogszabályai értelmében élvezett jogaik és azon jogos feltételezés alapján tették, hogy ezekkel a jogokkal egész életükben rendelkeznek majd;
- C. mivel emellett 1,8 millió, Észak-Írországban született polgár van, akik a nagypénteki megállapodás értelmében jogosultak az ír állampolgárságra, és ezáltal jogosultak az uniós polgárságra és az uniós polgársághoz kapcsolódó jogokra azon a helyen, ahol letelepedtek;
- D. mivel az EU és az Egyesült Királyság a kilépésről rendelkező megállapodás második része értelmében átfogó és kölcsönös megközelítést fogadott el az Egyesült Királyságban élő EU-27 állampolgárok és az EU-27-ben élő brit állampolgárok jogainak védelme tekintetében;
- E. mivel az Egyesült Királyság az uniós polgárok letelepedési rendszere révén felkészült a kilépésről rendelkező megállapodás tartózkodási okmányok kibocsátására vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazására;
- F. mivel számos EU-27 tagállamnak még jogszabályokat kell alkotnia arra vonatkozóan, hogy miként javasolja végrehajtani a kilépésről rendelkező megállapodás tartózkodási okmányok kiállításáról szóló 18. cikkét;
- G. mivel a kilépésről rendelkező megállapodásban meghatározott átmeneti időszak végén az Egyesült Királyság állampolgárai már nem élvezhetik az EUMSZ 20. cikke értelmében őket megillető jogokat, különösen a szabad mozgáshoz való jogot, kivéve, ha az EU és az Egyesült Királyság a közöttük fennálló jövőbeli kapcsolatokról szóló bármely megállapodásban másként állapodik meg;
- H. mivel a kilépésről rendelkező megállapodás 132. cikke értelmében az átmeneti időszak csak oly módon hosszabbítható meg, ha a vegyes bizottság 2020. július 1. előtt erről határozatot hoz;

A kilépésről rendelkező megállapodás második része

- 1. úgy véli, hogy a kilépésről rendelkező megállapodás második része méltányos és kiegyensúlyozott;
- 2. megjegyzi, hogy a kilépésről rendelkező megállapodás második része az alábbiakról rendelkezik:
 - az EU-27 az Egyesült Királyságban a kilépéskor jogszerűen élő valamennyi polgárát, továbbá az EU-27 valamely tagállamában a kilépéskor jogszerűen élő valamennyi egyesült királyságbeli polgárt és családtagjaikat maradéktalanul megilletik az uniós jog által megállapított és az Európai Unió Bíróságának (EUB) értelmezése szerinti jogok,
 - a polgárok közvetlen családtagjai és a velük tartós kapcsolatban élő személyek, akik jelenleg a fogadó államon kívül élnek, szintén jogosultak a kilépési megállapodásban rögzített védelemre, és ugyanez érvényes a jövőben a fogadó államon kívül születendő gyermekeikre,
 - az uniós jog szerinti valamennyi társadalombiztosítási jog fennmarad, beleértve az összes exportálható ellátás kivételét is,
 - a polgárok jogainak fenntartása a polgárok egész élete során biztosított,
 - a kilépésről rendelkező megállapodás második részét végrehajtó igazgatási eljárások átláthatóak, zökkenőmentesek és egyszerűek lesznek, a formanyomtatványok pedig rövidek, egyszerűek és felhasználóbarátak,
 - a kilépésről rendelkező megállapodás polgárok jogaira vonatkozó rendelkezéseit beépítik az Egyesült Királyság jogába, és e jogok közvetlen hatállyal bírnak;

2020. január 15., szerda

A polgárok jogai az átmeneti időszakban

3. megjegyzi, hogy a 2020. december 31-én véget érő átmeneti időszakban a kilépésről rendelkező megállapodás 131. cikke értelmében a Bizottságnak kell nyomon követnie a kilépésről rendelkező megállapodás második részének végrehajtását, beleértve a megállapodás 19. cikke alapján létrehozott kérelmezési rendszereket az Egyesült Királyságban és az EU-27 tagállamaiban egyaránt;
4. megjegyzi, hogy az átmeneti időszak alatt az EU-27 polgárai továbbra is élvezik az EUMSZ 20. cikkéből és a vonatkozó uniós jogszabályokból eredő, szabad mozgáshoz való jogot az Egyesült Királyság tekintetében, csakúgy, mint az Egyesült Királyság állampolgárai az EU-27 tekintetében;
5. emlékeztet arra, hogy az átmeneti időszak alatt a Bizottság lesz felelős annak biztosításáért, hogy a szabad mozgáshoz való jogokat mind az Egyesült Királyságban, mind az EU-27-ben tiszteletben tartsák, és kéri a Bizottságot, hogy különösen el elegendő forrást e jogok megsértése eseteinek kivizsgálására és orvoslására, különös tekintettel az EU-27 állampolgárait vagy az Egyesült Királyság állampolgárait érintő hátrányos megkülönböztetés eseteire;
6. kiemeli, hogy az átmeneti időszak a vártnál rövidebb; ezért felszólítja az EU-t és az Egyesült Királyságot, hogy kezeljék prioritásként a kilépésről rendelkező megállapodás második részének a polgárokra és a polgárok jogaira vonatkozó aspektusait;

A kilépésről rendelkező megállapodás második részének végrehajtása

7. hangsúlyozza, hogy a kilépésről rendelkező megállapodáshoz való hozzájárulásról szóló határozata figyelembe fogja venni a kilépésről rendelkező megállapodás kulcsfontosságú rendelkezéseinek végrehajtásával kapcsolatban szerzett tapasztalatokat, illetve nyújtott biztosítékokat, különösen az Egyesült Királyság által bevezetett, az uniós polgárokra vonatkozó letelepedési rendszer tekintetében;
8. megjegyzi, hogy az uniós polgárok letelepedési rendszerében magas azon kérelmezők aránya, akik csak „előzetes letelepedési engedéllyel rendelkező” jogállást kaptak; emlékeztet arra, hogy ez elkerülhető, ha az Egyesült Királyság deklaratív jellegű közigazgatási eljárást választ, amint azt a kilépésről rendelkező megállapodás 18. cikkének (4) bekezdése lehetővé teszi; sürgeti ezért az Egyesült Királyságot, hogy vizsgálja felül megközelítését, továbbá felhívja az EU-27 tagállamait, hogy szintén válasszák a 18. cikk (4) bekezdésében előírt deklaratív eljárást;
9. súlyos aggodalmának ad hangot az Egyesült Királyságban élő azon EU-27 állampolgárokkal kapcsolatos közelmúltbeli és egymásnak ellentmondó bejelentések miatt, akik nem tartják be az uniós polgárok letelepedési rendszere 2021. június 30-i kérelmezési határidejét; megjegyzi, hogy ezek a bejelentések az ügynek nem használó bizonytalanságot és szorongást okoztak az érintett polgárok számára; sürgeti az Egyesült Királyság kormányát, hogy tegye egyértelművé, hogyan fogja alkalmazni a kilépésről rendelkező megállapodás 18. cikke (1) bekezdése második albekezdésének d) pontját, különösen ami a „határidő be nem tartásának ésszerű indokát” illeti;
10. rámutat arra, hogy az Egyesült Királyságban élő EU-27 állampolgárok számára nagyobb biztonságot és biztonságérzetet teremtené, ha fizikai okmányt adnának ki számukra annak bizonyítékaként, hogy az átmeneti időszak végét követően jogosultak az Egyesült Királyságban tartózkodni; megismétli, hogy az ilyen fizikai bizonyíték hiánya tovább növeli annak kockázatát, hogy a leendő munkáltatók vagy bérbeadók hátrányos megkülönböztetést alkalmaznak az EU-27 polgáraival szemben, esetleg el akarván kerülni az online ellenőrzés adminisztratív többletterheit, vagy tévesen attól tartva, hogy jogellenes helyzetbe kerülnek;
11. továbbra is aggasztja a személyi okmányok másolására szolgáló szkennelési szolgáltatások korlátozott száma az uniós polgárok letelepedési rendszerében, az Egyesült Királyság területén nyújtott segítség korlátozott földrajzi kiterjedése, valamint az idősebb és kiszolgáltatott polgároknak nyújtott segítség szintje, beleértve azokat is, akik számára nehézséget okozhat a digitális alkalmazások használata;
12. aggodalmát fejezi ki az Egyesült Királyság a kilépésről rendelkező megállapodás 159. cikkében előírt független hatóságának létrehozását célzó javaslat miatt; elvárja, hogy az Egyesült Királyság biztosítsa a hatóság tényleges függetlenségét; e tekintetben emlékeztet arra, hogy a hatóságnak az átmeneti időszak végét követő első naptól kezdve működőképesnek kell lennie;

2020. január 15., szerda

13. egyértelmű tájékoztatást vár az Egyesült Királyság kormányától az az uniós polgárok Egyesült Királyság által alkalmazott letelepedési rendszerének alkalmazhatóságával kapcsolatban azon észak-írországi EU-27 állampolgárok tekintetében, akik nem kértek brit állampolgárságot a nagypénteki megállapodás értelmében;

14. megismétli elkötelezettségét annak szoros nyomon követése mellett, hogy az EU-27 tagállamai hogyan hajtják végre a kilépésről rendelkező megállapodás második részét, különösen a területükön élő brit állampolgárok jogairól szóló 18. cikk (1) és (4) bekezdését;

15. ösztönzi az EU-27 tagállamokat, hogy fogadjanak el olyan intézkedéseket, amelyek jogbiztonságot nyújtanak az EU-27-ek területén lakóhellyel rendelkező brit állampolgárok számára; emlékeztet arra az álláspontjára, hogy az EU-27-eknek következetes és nagylelkű megközelítést kell követnie az e tagállamokban élő brit állampolgárok jogainak védelme terén;

16. felhívja az Egyesült Királyságot és az EU-27 tagállamait, hogy fokozottan hívják fel a polgárok figyelmét az Egyesült Királyság EU-ból való kilépésének hatásaira, és indítsanak vagy gyorsítsanak fel célzott tájékoztató kampányokat annak érdekében, hogy a kilépésről rendelkező megállapodás hatálya alá tartozó valamennyi polgárt tájékoztassák joгаikról és jogállásuk esetleges változásairól;

A polgárok jogai az EU és az Egyesült Királyság közötti jövőbeli kapcsolatok értelmében

17. üdvözli az EU és az Egyesült Királyság közötti jövőbeli kapcsolatok keretét meghatározó politikai nyilatkozatban szereplő kötelezettségvállalást, amely szerint annak „egy olyan kapcsolatnak kell lennie, amely jelenleg és a jövőben is az Unió és az Egyesült Királyság polgárainak érdekeit szolgálja”;

18. ezzel összefüggésben sajnálatát fejezi ki az Egyesült Királyság azon bejelentése miatt, miszerint a személyek Unió és Egyesült Királyság közötti szabad mozgásának elve a továbbiakban nem lesz alkalmazandó; úgy véli, hogy az EU és az Egyesült Királyság közötti jövőbeli kapcsolatokról szóló bármely megállapodásnak ambiciózus rendelkezéseket kell tartalmaznia a személyek mozgására vonatkozóan; megismétli, hogy e jogoknak arányban kell állniuk a más területeken folytatott jövőbeli együttműködés mértékével; emlékeztet arra, hogy a szabad mozgáshoz való jogok közvetlenül kapcsolódnak a belső piac részét képező három másik szabadsághoz is, és különösen fontosak a szolgáltatások és a szakmai képezések szempontjából;

19. sürgeti, hogy a kilépésről rendelkező megállapodás hatálya alá tartozó brit állampolgárok számára garantálják a jövőbeli szabad mozgáshoz való jogot az EU egész területén, valamint felszólít a kilépési megállapodás hatálya alá tartozó állampolgárok számára az Egyesült Királyságba vagy az Unióba való visszatérés jogának egész életre szóló biztosítására; felhívja az EU-27 tagállamait annak biztosítására, hogy a lakóhely szerinti ország helyhatósági választásain a kilépésről rendelkező megállapodás hatálya alá tartozó valamennyi polgár számára biztosítsák a szavazati jogot;

20. emlékeztet arra, hogy számos brit állampolgár – mind az Egyesült Királyságban, mind az EU-27-ben lakóhellyel rendelkezők – határozottan ellenezte az EUMSZ 20. cikke értelmében jelenleg őket megillető jogok elvesztését; javasolja, hogy az EU-27 vizsgálja meg, miként tudná ezt mérsékelni az EU elsődleges jogának keretein belül, teljes mértékben tiszteltetben tartva a viszonyosság, a méltányosság, a szimmetria és a megkülönböztetésmentesség elveit;

21. emlékeztet arra, hogy az 164. cikkben említett vegyes bizottság felel a kilépésről rendelkező megállapodás végrehajtásáért és alkalmazásáért;

22. úgy véli, hogy előnyös volna a kilépésről rendelkező megállapodás végrehajtásának és alkalmazásának az Európai Parlament és az Egyesült Királyság parlamentje általi közös ellenőrzése, és üdvözlölné, ha e célból közös struktúrák jöhetnének létre;

o

o o

23. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Európai Tanácsnak, a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok parlamentjeinek és az Egyesült Királyság kormányának.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0007

2018. évi éves jelentés az emberi jogok és a demokrácia helyzetéről a világban és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról**Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása az emberi jogok és a demokrácia világbeli helyzetéről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról – 2018. évi éves jelentés (2019/2125(INI))**

(2021/C 270/03)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára és az ENSZ egyéb emberi jogi egyezményeire és jogi eszközeire,
- tekintettel az emberi jogok európai egyezményére,
- tekintettel az Európai Unió Alapjogi chartájára,
- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 2., 3., 8., 21. és 23. cikkére,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 17. és 207. cikkére,
- tekintettel az Európai Unió 2016. június 28-án közzétett, kül- és biztonságpolitikára vonatkozó globális stratégiájára,
- tekintettel a Tanács által 2015. július 20-án elfogadott, az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó cselekvési tervre (2015–2019) és annak 2017. júniusi féldícs felülvizsgálatára,
- tekintettel a vallás és a meggyőződés szabadságának előmozdításáról és védelméről szóló, 2013. június 24-én elfogadott uniós iránymutatásokra,
- tekintettel a leszbikus, meleg, biszexuális, transznemű és interszexuális (LMBTI-) személyek emberi jogai maradéktalan érvényesítésének előmozdítására és védelmére vonatkozó, 2013. június 24-én elfogadott uniós iránymutatásra,
- tekintettel a halálbüntetésről, az online és offline véleménynyilvánítás szabadságáról és az emberi jogok védelmezőiről szóló uniós iránymutatásokra,
- tekintettel az EU harmadik országokra irányuló, a kínzással és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmóddal vagy büntetéssel kapcsolatos politikájáról szóló, 2019. szeptember 16-án elfogadott felülvizsgált európai uniós iránymutatásokra,
- tekintettel a biztonságos ivóvízről és megfelelő higiénés körülményekről szóló, 2019. június 17-én elfogadott uniós emberi jogi iránymutatásokra,
- tekintettel az Európa Tanács nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló, 2011. május 11-i egyezményére (a továbbiakban: isztambuli egyezmény), amelyet nem minden tagállam erősített meg,
- tekintettel az Európa Tanács emberkereskedelem elleni fellépéséről szóló egyezményére (CETS 197.) és az Európa Tanács gyermekek szexuális kizsákmányolással és szexuális visszaéléssel szembeni védelméről szóló egyezményére (CETS 201.),
- tekintettel az Európa Tanács nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezményére és a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartájára,

2020. január 15., szerda

- tekintettel az ENSZ 17 fenntartható fejlődési céljára és a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendre,
- tekintettel a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó II., 2015. szeptember 21-i uniós cselekvési tervre: „A nemek közötti egyenlőség és a nők társadalmi szerepvállalásának növelése: az EU külkapcsolati politikájának hozzájárulása a nők és a lányok életének átalakulásához (2016–2020)”,
- tekintettel a gyermek jogairól szóló, 1989. november 20-i ENSZ-egyezményre és annak két fakultatív jegyzőkönyvére,
- tekintettel a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló, 2007. március 30-i ENSZ-egyezményre,
- tekintettel a nemzeti vagy etnikai, vallási és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogairól szóló, valamint az őslakos népek jogairól szóló ENSZ-nyilatkozatokra,
- tekintettel az őslakos népek jogaival foglalkozó különleges ENSZ-előadó 2017. augusztus 8-i, az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának készített jelentésére ⁽¹⁾,
- tekintettel az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó, 2011. június 16-i ENSZ-irányelvekre,
- tekintettel az egyéneknek, csoportoknak és a társadalmi szervezeteknek az egyetemesen elismert emberi jogok és alapvető szabadságok előmozdításához és védelméhez való jogáról és az ezek iránti felelősségről szóló, 1998. december 9-én elfogadott ENSZ-nyilatkozatra,
- tekintettel a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetések minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezményre, a Pekingi Cselekvési Platformra és a nemzetközi népesedési és fejlesztési konferencia cselekvési programjára, valamint ezek felülvizsgálati konferenciáinak eredményeire,
- tekintettel az ENSZ emberi jogi főbiztosának az ENSZ-közgyűlés Harmadik Bizottsága előtt tett 2019. október 15-i New York-i nyilatkozatára,
- tekintettel a 2006 novemberében elfogadott (a nemzetközi emberi jogi jogszabályok szexuális irányultsággal és nemi identitással kapcsolatban történő alkalmazására vonatkozó) Jogjainak Alapelvekre, valamint a 2017. november 10-én elfogadott 10 kiegészítő elvre („plusz 10”),
- tekintettel az ENSZ-közgyűlés 2019. május 28-i határozatára, amely augusztus 22-ét a valláson vagy meggyőződésen alapuló erőszakos cselekmények áldozatainak nemzetközi ENSZ-emléknapjának nyilvánította,
- tekintettel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) alapvető egyezményeire,
- tekintettel a biztonságos, rendezett és szabályos migrációra vonatkozó globális megállapodásra, amelyet 2018. december 10-én és 11-én fogadott el az ENSZ Közgyűlése,
- tekintettel a menekültekről szóló globális megállapodásra, amelyet 2018. december 17-én erősített meg az ENSZ Közgyűlése,
- tekintettel a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendeletre (általános adatvédelmi rendelet) ⁽²⁾,
- tekintettel az Európa Tanácsnak a személyes adatok gépi feldolgozása során az egyének védelméről szóló egyezményt módosító, 2018. október 10-i jegyzőkönyvére,

⁽¹⁾ <https://undocs.org/A/HRC/36/46/Add.2>

⁽²⁾ HL L 119., 2016.5.4., 1. o.

2020. január 15., szerda

- tekintettel az ENSZ-ben és az ENSZ Közgyűlésének 73. ülészakán képviselendő uniós prioritásokról szóló, 2018. június 25-i tanácsi következtetésekre,
- tekintettel a Római Statútum elfogadásának 20. évfordulója alkalmából a Nemzetközi Büntetőbíróságról szóló, 2018. július 17-i tanácsi következtetésekre,
- tekintettel a Bizottság „Méltó élet: a segélyfüggőségtől az önellátásig” című, 2016. április 26-i közleményére (COM(2016)0234), valamint az ezt követő, a kényszerű lakóhelyelhagyásra és a fejlesztésre vonatkozó uniós megközelítésről szóló, 2016. május 12-i tanácsi következtetésekre,
- tekintettel a demokráciáról szóló, 2019. október 14-én elfogadott tanácsi következtetésekre,
- tekintettel a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének és az ENSZ 13 résztvevő tagállama külügyminisztereinek vagy képviselőinek az „Emberi jogi sikertörténetek” elnevezésű kezdeményezéséről szóló, 2018. szeptember 27-i együttes nyilatkozatára,
- tekintettel az emberi jogok és a demokrácia világbeli helyzetéről szóló, 2018. évi éves uniós jelentésre,
- tekintettel az emberi jogok és a demokrácia világbeli helyzetéről szóló 2017. évi éves jelentésről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról szóló, 2018. december 12-i állásfoglalására ^(?)), valamint a korábbi éves jelentésekről szóló, előző állásfoglalásaira,
- tekintettel a harmadik felek által kifejtett EU-ellenes propaganda elleni fellépést szolgáló uniós stratégiai kommunikációról szóló, 2016. november 23-i állásfoglalására ⁽⁴⁾), valamint a Tanácshoz és a Bizottság alelnökéhez/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjéhez intézett, a harmadik felek által kifejtett EU-ellenes propaganda elleni fellépést szolgáló uniós stratégiai kommunikációról szóló európai parlamenti jelentést két évvel követő, Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) általi nyomon követés mérlegére vonatkozó, 2019. március 13-i ajánlására ⁽⁵⁾),
- tekintettel a vallás vagy meggyőződés szabadságának az Európai Unión kívüli előmozdításával kapcsolatos uniós iránymutatásokról és a kérdésért felelős különmegbízott megbízatásáról szóló, 2019. január 15-i állásfoglalására ⁽⁶⁾),
- tekintettel „A világban az őslakos népeket érő jogsértések, beleértve a nagyarányú földszerzést” című, 2018. július 3-i állásfoglalására ⁽⁷⁾),
- tekintettel az LMBTI-személyekkel kapcsolatos intézkedések listájának jövőjéről (2019–2024) szóló, 2019. február 14-i állásfoglalására ⁽⁸⁾),
- tekintettel az Európai Unióban a nők jogai és a nemek közötti egyenlőség érvényesülésének hátráltatásáról szóló, 2019. február 13-i állásfoglalására ⁽⁹⁾),
- tekintettel az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértéséről az eljárási szabályzatának 144. cikkével összhangban 2018-ban elfogadott valamennyi (úgynevezett sürgősségi) állásfoglalására,
- tekintettel a gondolatszabadságért járó Szaharov-díjra, amelyet 2018-ban Oleg Szencov ukrán filmrendezőnek és Oroszországban fogva tartott politikai fogolynak ítéltek oda,

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0515.

⁽⁴⁾ HL C 224., 2018.6.27., 58. o.

⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0187.

⁽⁶⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0013.

⁽⁷⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0279.

⁽⁸⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0129.

⁽⁹⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0111.

2020. január 15., szerda

- tekintettel eljárási szabályzata 54. cikkére,
 - tekintettel a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság levelére,
 - tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére (A9-0051/2019),
- A. mivel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 2018-ban ünnepelt 70. évfordulója alkalmából az EU folyamatosan hangsúlyozta az emberi jogok tiszteletben tartásán alapuló globális rend kialakításának politikai jelentőségét, és újból megerősítette az emberi jogok világszerte történő előmozdítása és védelme iránti mélyreható és szilárd elkötelezettségét; mivel 2018 novemberében az Európai Parlament első ízben rendezte meg az emberi jogi hetet, amelynek keretében kiemelte az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának elfogadása óta elért mérföldköveket, valamint a jelenleg fennálló emberi jogi kihívásokat;
- B. mivel az emberi jogok egyetemességének tiszteletben tartása, előmozdítása, oszthatatlansága és védelme, valamint a demokratikus elvek és értékek – többek között a jogállamiság, az emberi méltóság tiszteletben tartása, valamint az egyenlőség és szolidaritás elvének – érvényre juttatása képezik az uniós etikai és jogi vívmányok, valamint az EU közös kül- és biztonságpolitikájának (KKBP) és valamennyi külső tevékenységének sarokköveit; mivel az EU-nak továbbra is törekednie kell arra, hogy a vezető szerepet töltsse be a nemzetközi szinten az emberi jogok egyetemes – többek között a többoldalú együttműködések szintjén történő – érvényre juttatása és védelme tekintetében, különösen azáltal, hogy aktív és konstruktív szerepet vállal az ENSZ különböző szerveiben, összhangban az ENSZ Alapokmányával, az Európai Unió Alapjogi Chartájával és a nemzetközi joggal, valamint az emberi jogi kötelezettségekkel, továbbá a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrend és a fenntartható fejlődési célok keretében vállalt kötelezettségekkel;
- C. mivel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata mint az ENSZ-tagállamok számára irányadó egyetemes értékek, elvek és normák együttesének kerete, az emberi jogok védelmét helyezi a jó kormányzás középpontjába; mivel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának és az EUSZ 21. cikkének szellemében az EU vezető szerepet tölt be az emberi jogokon alapuló szakpolitikák végrehajtásában, és folyamatosan részt vesz az emberi jogi jogsértések elleni küzdelemben;
- D. mivel az EU bilaterális és multilaterális szintű intézkedésekkel 2018-ban is támogatta az emberi jogok előmozdítását, különösen a nem uniós – többek között az európai integrációhoz csatlakozni kívánó – országokkal és a többi regionális intézménnyel, például az Afrikai Unióval folytatott politikai párbeszéd megerősítése, valamint új nemzetközi megállapodások, köztük kereskedelmi és gazdasági partnerségek létrehozása révén; mivel az ambiciózus kötelezett-ségvállalás megköveteli, hogy az EU következetes legyen és példát mutasson;
- E. mivel az uniós politikáknak biztosítaniuk kell a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévő csoportok, például az etnikai, nyelvi és vallási kisebbségek, a fogyatékkal élők, az LMBTI-közösség, a nők, a gyermekek, a menedékkérők és migránsok emberi jogainak védelmét; mivel az emberi jogok védelmezőiről szóló ENSZ-nyilatkozat megünneplése során az EU elismerte, hogy az emberijog-védők meghatározó szerepet játszanak a demokrácia és a jogállamiság megerősítésében; mivel az emberijog-védők 2018. évi világ-csúcstalálkozója eredményeként kialakított cselekvési terv meghatározta az emberi jogok védelmét szolgáló prioritásokat; mivel 2018-ban számos emberijog-védő vált célponttá és gyilkosság áldozatává, valamint sokuk szembesült támadásokkal, fenyegetésekkel és üldöztetéssel; mivel néhány magánkézben lévő hadipari és védelmi vállalat több emberi jogi jogsértésben is érintett, és ezeket az eseteket megfelelően ki kell vizsgálni, a felelősöket pedig bíróság elé kell állítani;
- F. mivel még ebben az évtizedben is világszerte tetten érhetők az egyértelműen a nemek közötti egyenlőségre és a nők jogaira irányuló korlátozások és támadások; mivel a szexuális és reprodukciós egészség és jogok az alapvető emberi jogokon alapulnak, és az emberi méltóság lényegi vonásai; mivel az egyik legelterjedtebb emberi jogi jogsértés a világon a nők és lányok elleni erőszak, amely a társadalom valamennyi rétegét érinti, és a nemek közötti egyenlőség megvalósulása előtt álló egyik fő akadály; mivel a nemi esélyegyenlőség átfogó és kötelező erejű uniós stratégiájának – pontosan úgy, ahogy azt a Parlament szorgalmazta – biztosítania kell a nemek közötti egyenlőség általános érvényre juttatását valamennyi uniós szakpolitikában, és fel kell erősítenie a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó III., jövőbeli uniós cselekvési terv hatását;
- G. mivel a nemzetközi béke és biztonság előmozdítása az EU létjogosultságának részét képezi; mivel az EU elkötelezte magát amellett, hogy a létrehozását vezérlő elvek érdekében, valamint az ENSZ Alapokmányában és a nemzetközi jogban rögzített elvekkel összhangban, azokat előmozdítva járjon el a nemzetközi szinten;
- H. mivel a környezeti vészhelyzeteket, többek között a globális felmelegedést és az erdőirtást is emberi tevékenységek idézik elő, és ezek emberi jogi jogsértésekhez vezetnek, nemcsak a vészhelyzetek közvetlen – otthonukat és lakóhelyükhöz szolgáltató környezetüket elvesztő – elszenvetőivel, hanem az emberiség egészével szemben is; mivel lényeges elismerni az emberi jogok, az egészség és a környezetvédelem között fennálló kapcsolatot; mivel bizonyos régiókban a feszültségek elkerüléséhez alapvető fontosságú a vízhez való hozzáférés biztosítása;

2020. január 15., szerda

- I. mivel az uniós emberi jogi politika sikerességének és eredményességének egyik elengedhetetlen feltétele az Unió belső és külső politikái közötti, valamint az uniós külső politikák körén belüli nagyobb összhang; mivel az emberi jogok és a demokrácia támogatását szolgáló politikákat minden más, külső dimenzióval rendelkező uniós – például fejlesztésre, migrációra, biztonságra, a terrorizmus elleni küzdelemre, a nők jogaira és a nemek közötti egyenlőségre, a bővítésre és a kereskedelemre vonatkozó – politikában érvényesíteni kell, különösen az uniós és a nem uniós országok közötti megállapodások emberi jogi záradékainak végrehajtása révén; mivel a nagyobb összhangnak lehetővé kell tennie, hogy az Unió gyorsabban reagáljon az emberi jogi jogsértések korai szakaszaiban, valamint aktívabb és hitelesebb szereplőként lépjen fel globális szinten az emberi jogok érdekében;
- J. mivel a demokratikus átmenet, valamint a jogállamiság megteremtése vagy megszilárdítása számos országban hosszú és nehéz folyamat, amelynek sikeréhez elengedhetetlen, hogy hosszabb időszakon át – többek között az Unió részéről is – külső támogatás álljon rendelkezésre;

Emberi jogok és demokrácia: általános tendenciák és a legfontosabb kihívások

1. mélyeséges aggodalmának ad hangot a demokrácia és a jogállamiság ellen 2018-ban világszerte elkövetett támadások miatt, amelyek az önkényuralom olyan politikai projektként való erősödését tükrözik, amely az emberi jogok semmibevevését, az eltérő vélemények elnyomását, a politika vezérelte igazságszolgáltatást, az előre meghatározott választási eredményeket, a civil társadalom mozgásterének szűkítését, valamint a gyülekezés szabadságának és a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozását testesíti meg; hangsúlyozza, hogy a civil társadalom fontos szerepet tölt be abból a szempontból, hogy rugalmas, időszerű és hatékony válaszlehetőségeket lehessen tenni a nemzetközi jogot, az emberi jogokat és a demokratikus elveket sértő rendszerek esetében;
2. úgy véli, hogy az országokban, amelyekben önkényuralmi rendszer épült ki, sokkal nagyobb a valószínűsége az instabilitás, a konfliktusok, a korrupció, az erőszakos szélsőségek megjelenésének, illetve a külföldi katonai konfliktusokban való részvételnek; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy továbbra is vannak rezsimek, amelyek a nemzetközi jogban rögzített egyetemes emberi jogoknak még a létezését is tagadják; üdvözlí azonban, hogy számos ország elindította a béke megteremtését és demokratizálódást célzó folyamatokat, alkotmányos és igazságügyi reformokat hajtott végre, valamint nyílt és nyilvános viták keretében együttműködést kezdeményezett a civil társadalommal az alapvető szabadságok és emberi jogok előmozdítása – többek között a halálbüntetés eltörlése – érdekében; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy bár világszerte egyre nagyobb teret nyer a halálbüntetés eltörlése, több ország adós maradt a moratórium bevezetésével;
3. fenntartja, hogy a nemzetközileg elismert alapvető szabadságokat a demokrácia sarokköveiként tiszteletben tartó valamennyi államnak élen kell járnia az emberi jogokon és a jogállamiságon alapuló demokratikus kormányzási gyakorlatok egész világra kiterjedő terjesztésében, valamint az emberi jogok védelmét szolgáló nemzetközi jogi eszközök megszilárdításában; kiemeli a demokratikus kormányzást és az emberi jogok lényegi értékeit gyengítő, ily módon pedig a demokratikus államok konstruktív törekvéseit megghiúsító káros hatásokban rejlő kihívásokat; mély aggodalmát fejezi ki az önkényuralmi rendszerek és a populista nacionalista pártok, illetve kormányok közötti kapcsolatok miatt; úgy véli, hogy e kapcsolatok gyengítik az alapvető értékek előmozdítása érdekében tett uniós erőfeszítések hitelességét;
4. emlékeztet arra, hogy az emberi jogok között nem állítható fel rangsor; hangsúlyozza, hogy biztosítani kell az emberi jogok egyetemes és elidegeníthetetlen, oszthatatlan, egymástól függő és egymással összefüggő voltára vonatkozó elv teljes körű tiszteletben tartását és betartását; hangsúlyozza, hogy teljességgel elfogadhatatlanok azok a kísérletek, amelyek esetében bizonyos csoportok jogaival indokolják más csoportok marginalizálását;
5. kiemeli a többek között etnikai tisztogatást célzó fegyveres konfliktusok és katonai támadások okozta súlyos pusztításokat, amelyeknek továbbra is áldozatul esnek civilek, és amelyek tömegeket kényszerítenek lakóhelyük elhagyására, miközben az állami és a nem állami szereplők kibújnak a nemzetközi humanitárius jog és a nemzetközi emberi jogi normák betartására vonatkozó felelősségük alól; hangsúlyozza, hogy a háború sújtotta vagy konfliktushelyzetben lévő régiók súlyos emberi jogi jogsértésekkel szembesülnek, amelyek jellegüket tekintve kivételesek, az emberi méltóság megtagadását célozzák, és amelyek az áldozatok szempontjából pusztítóak, az elkövetőkre nézve pedig szegyenletesek; példaként kiemeli a kínzás és más kegyetlen, embertelen és megalázó bánásmódok, az erőszakos eltűntetés, a bírósági eljárás nélküli kivégzések, az erőszak és a szándékos éheztetés egyének, családok, közösségek és társadalmak – különösképpen gyermekek – tönkretételére, destabilizálására és demoralizálására szolgáló háborús fegyverként történő alkalmazását; kiemeli, hogy az etnikai és vallási kisebbségekhez tartozó nők – kiváltképpen az ártétek – különösen kiszolgáltatottak a szexuális erőszakkal szemben; határozottan elítéli a világ különböző pontjain kórházak, iskolák és más polgári célpontok ellen, fegyveres konfliktusok során 2018-ban elkövetett, emberáldozatokat követelő támadásokat; emlékeztet arra, hogy az élethez való jog fontos emberi jog, és ezért mindig egyhangúlag el kell ítélni a jogellenes háborús cselekményeket, és hatékonyan fel kell lépni ezekkel szemben;

2020. január 15., szerda

6. elítéli a multilateralizmus és a szabályokon alapuló nemzetközi rend háttérbe szorítását, amely világszerte komoly kihívást jelent az emberi jogok tekintetében; szilárd meggyőződése, hogy az emberiség érdekeinek szolgálta, a nemzetközi jog normáin és alapelvein, az ENSZ Alapokmányán és a Helsinki Záróokmányon alapuló fenntartható konfliktusmegoldások meghatározása, valamint az emberi jogok terén való előrehaladás támogatása szempontjából a multilaterális kereteken belüli, mindenekelőtt az ENSZ szervein és a regionális szervezetek – például az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) – meglévő, közösen elfogadott tárgyalásos formái keretén belüli együttműködés során elfogadott megközelítések és határozatok jelentik a leghatékonyabb eszközöket; mélységes aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy az ENSZ több emberi jogi szervében, többek között az ENSZ Emberi Jogi Tanácsában olyan országok is helyet kapnak, amelyek bizonyítottan súlyosan megsértették az emberi jogokat;

7. súlyos aggodalmának ad hangot amiatt, hogy világszerte nő az emberi jogok mellett síkra szálló személyek, különösen az újságírók, a tudósok, az ügyvédek, a politikusok és a civil társadalmi aktivisták – többek között a nőjogi aktivisták, a környezetvédők és a föld, valamint a vallási kisebbségek védelméért kiálló aktivisták – ellen elkövetett gyilkosságok, fizikai és rágalmozó támadások száma, valamint e személyek esetében a halálbüntetés, az üldöztetés, a bebörtönzés, a zaklatás és a megfélemlítés alkalmazása, főként azokban az országokban, amelyeket magas szintű korrupció, valamint a jogállamiság és a bírói felügyelet nem megfelelő tiszteletben tartása jellemez; különösen aggasztónak tartja a külföldi területeken elkövetett egyre vakmerőbb, egyes esetekben a diplomáciai kiváltságokkal és mentességekkel kapcsolatos jogszabályokat és szokásokat sértő támadásokat; követeli, hogy a döntéshozatal legmagasabb szintjén szolgáttassanak igazságot és biztosítsák az elszámoltathatóságot ezen támadások tekintetében; megjegyzi, hogy az emberijog-védők – különösképpen a nők – sajátos kockázatokkal szembesülnek, és megfelelő védelemre szorulnak; elítéli, hogy egyes kormányok a civil társadalom vagy a társadalmi mozgalmak tevékenységét korlátozó, többek között a nem kormányzati szervezetek bezárását vagy vagyonuk befagyasztását előíró jogszabályokat fogadtak el; mélységesen aggasztja, hogy elnyomó jellegű kiberbiztonsági és terrorizmusellenes jogszabályokat használnak fel az emberijog-védőkkel szembeni szigorú fellépés érdekében;

8. hangsúlyozza a nemek közötti egyenlőség, valamint a nőket és lányokat megillető jogok világszintű előmozdításának fontosságát; hangsúlyozza, hogy az elért eredmények ellenére továbbra is tetten érhető a nőkkel és lányokkal szembeni hátrányos megkülönböztetés és erőszak; hangsúlyozza, hogy a legtöbb társadalom továbbra is azért küzd, hogy biztosítsa a törvény előtti egyenlőséget, továbbá az oktatáshoz, az egészségügyi ellátáshoz, a tisztességes munkához, az egyenlő bérekhez, valamint a politikai és gazdasági képviselőhez való egyenlő hozzáférést a nők és lányok számára; aggodalmát fejezi ki a nők jogai, valamint a szexuális és reprodukciós egészség és jogok elleni széles körű, jelenlegi támadások, továbbá azon jogszabályok miatt, amelyekkel a jogokat a világ számos pontján korlátok közé szorítják; kiemeli, hogy a női nemi szervek megcsonkítása és a gyermekházasság a legelterjedtebb emberi jogi jogsértések közé tartoznak; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a hitüket vagy meggyőződésüket kifejező nők kettős üldöztetésnek lehetnek kitéve; örömmel fogadja a nők és a lányok elleni erőszak felszámolására irányuló EU-ENSZ „Reflektorfény kezdeményezést”, és felszólít a kezdeményezés megerősítésére;

9. hangsúlyozza, hogy a gyermekek jogainak tiszteletben tartása és érvényre juttatása, a gyermekek bántalmazásának, elhanyagolásának, a velük való rossz bánásmódnak, a gyermekek kereskedelmének és kizsákmányolásának minden formája – többek között a kényszerházasságok, valamint a gyermekkatona toborzása és fegyveres konfliktusokba történő bevonása – elleni küzdelem, továbbá a gondozás és oktatás biztosítása a gyermekek számára olyan kérdések, amelyek létfontosságúak az emberiség jövője szempontjából; e tekintetben támogatja a gyermekekről és fegyveres konfliktusokról szóló 1612 sz. ENSZ BT-határozattal létrehozott nyomonkövetési és jelentéstételi mechanizmust;

10. hangsúlyozza, hogy teljes mértékben figyelembe kell venni a fogyatékossgal élő személyek sajátos szükségleteit; felhívja az EU-t, hogy építse be külső tevékenységébe és fejlesztési támogatási politikáiba a fogyatékossgal alapján történő megkülönböztetés elleni küzdelmet, valamint a munkaerőpiachoz való egyenlő hozzáférésre és az oktatáshoz, képzéshez való hozzáférésre irányuló küzdelmet, továbbá mozgátsa elő azokat a megoldásokat, amelyek megkönnyítik a fogyatékossgal élő személyek számára a társadalomban való részvételt;

11. felhívja a figyelmet az etnikai hovatartozással, állampolgársággal, társadalmi osztályhoz, kaszthoz tartozással, vallással, meggyőződéssel, nyelvvel, életkorral, nemmel, szexualitással és nemi identitással összefüggő üldöztetés és megkülönböztetés számos országban és társadalomban továbbra is gyakran előforduló eseteire; komoly aggodalmának ad hangot az ezen emberi jogi jogsértéseket elszenvedő áldozatok ellen irányuló, egyre intoleránsabb és gyűlölettelibb válaszok miatt; felszólít az említett jogsértések elkövetéséért felelős személyek felelősségre vonására;

12. megjegyzi, hogy a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek száma 2018-ban meghaladta a 70 milliót, akik közül 26 millió főt számlált a menekültek, 41 millió főt a belső menekültek, 3,5 millió főt pedig a menedékkérők száma⁽¹⁰⁾; megjegyzi továbbá, hogy világszerte mintegy 12 millió hontalan személy él; úgy véli, hogy a háborúk, a konfliktusok, a terrorizmus, az erőszak, a politikai elnyomás, a vallási vagy meggyőződési okokból eredő üldöztetés, a szegénység, a víz- és élelmiszer-ellátás bizonytalansága növeli az új konfliktusok kitörésének, valamint a további kényszerű lakóhelyelhagyások kockázatát; elismeri, hogy az éghajlatváltozás környezeti következményei – például a biztonságos ivóvízhez való korlátozottabb hozzáférés – nyomán nagyobb mértékűvé válhat a lakóhelyelhagyás;

⁽¹⁰⁾ UNHCR – Global Trends 2018 report (UNHCR – Globális tendenciák, 2018. évi jelentés) (2019. június 19.).

2020. január 15., szerda

13. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozási vészhelyzet, valamint a biológiai sokféleség jelentős mértékű csökkenése komoly veszélyt jelent a lakosságra nézve; emlékeztet arra, hogy egészséges környezet hiányában veszélybe kerülnek az élethez, az egészséghez, az élelemhez és a biztonságos ivóvízhez való alapvető emberi jogok; felhívja a figyelmet a környezetpusztítás emberi jogokra gyakorolt hatására, amely a lakosság érintett csoportjai mellett – tekintettel a környezethez való jogra – az egész emberiséget érinti; kiemeli az államoknak és más döntéshozóknak a 2015. évi Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek teljesítéséhez fűződő alapvető kötelezettségeit és felelősségét, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, az éghajlatváltozás hatásainak ellensúlyozása, az éghajlatváltozás emberi jogokra gyakorolt kedvezőtlen hatásának megelőzése, valamint az emberi jogi kötelezettségvállalásokkal összhangban lévő megfelelő politikák előmozdítása terén; emlékeztet az államok azon kötelezettségeire, amelyek szerint védelmezniük kell a biológiai sokféleséget, a biológiai sokféleség csökkenése és károsodása esetén pedig gondoskodniuk kell a hatékony megoldások elérhetőségéről; támogatását fejezi ki a környezeti bűnözés kapcsán nemzetközi szinten kialakulóban lévő jogalkotási erőfeszítések iránt;

14. hangsúlyozza, hogy az online és offline térben egyaránt érvényesülő szólásszabadság és véleménynyilvánítás-zabadság, valamint médiapluralizmus jelentik a reziliens demokratikus társadalmak gerincét; elítéli a legitim célok, például a terrorizmus elleni küzdelem, az állambiztonság és a bűnüldözés visszaélészerű, a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozására irányuló felhasználását; elítéli a kisebbségek elleni médiapropagandát és félretájékoztatást; felszólít a gyűlöletbeszéddel és radikalizálódással, a dezinformációs kampányokkal és ellenséges propagandával – különösen az autoritárius államok és nem állami szereplők, például terrorista csoportok által kezdeményezettekkel – szemben alkalmazható leghatékonyabb biztosítékok kiépítésére, mégpedig egy olyan uniós és nemzetközi szintű jogi keret kialakítása révén, amely az alapvető jogok veszélyeztetése nélkül megoldással szolgál a hibrid fenyegetésekkel, többek között a kiber- és információs hadviseléssel szemben; emlékeztet arra, hogy a médianak a különböző vélemények sokszínűségét kell tükröznie, egyúttal pedig a megkülönböztetésmentesség elvét is támogatnia, valamint követnie kell; e tekintetben hangsúlyozza, hogy a kisebbségekhez tartozók számára megkülönböztetésmentes módon, többek között saját nyelvükön is elérhetővé kell tenni a műsorszórási médiát;

Az EU emberi jogi külpolitikájának hatékonyabbá tétele

15. emlékeztet az EU azon kötelezettségvállalására, hogy az emberi jogokat és a demokráciát a harmadik országokkal kialakított kapcsolatainak középpontjába helyezi; hangsúlyozza ezért, hogy az emberi jogok és a demokrácia világszintű előmozdításának célkitűzése megköveteli, hogy az a külső dimenzióval rendelkező valamennyi uniós politikában érvényesüljön; felszólítja az EU-t, hogy teljesítse e kötelezettségvállalásokat, egyszersmind pedig szavatolja, hogy elővigyázatlanyságból adódóan szerepvállalása ne erősítsen meg önkényuralmi rendszereket;

16. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a következő öt évre fogadjanak el új, ambiciózus, átfogó és kötelező erejű cselekvési tervet az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozóan; ragaszkodik ahhoz, hogy a jövőbeli cselekvési terv valamennyi emberi jogi kihívással, többek között a digitális jogokkal, a környezetvédelmi jogokkal, az idősek jogaival, a sport és emberi jogok kapcsolatával, valamint a migránsok jogaival is megfelelő módon foglalkozzon; szorgalmazza egy szilárd, a cselekvési terv végrehajtását és hatását értékelő nyomonkövetési mechanizmus létrehozását; felhívja a tagállamokat, hogy a cselekvési terv tekintetében vállaljanak nagyobb szerepet, és számoljanak be annak végrehajtásáról;

17. rámutat az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértéséről szóló állásfoglalásainak, továbbá az Emberi Jogi Albizottsága által végzett munka fontosságára; nyomatékosan ajánlja, hogy a Bizottság és az EKSZ fokozza együttműködését a Parlament Emberi Jogi Albizottságával, hogy ily módon az Albizottság szerepet vállalhasson a jövőbeli cselekvési tervben, és nyomon követhesse annak végrehajtását; felhívja az EKSZ-t, hogy rendszeresen számoljon be a Parlamentnek az összes sürgősségi állásfoglalás és/vagy az azokra vonatkozó ajánlások nyomon követése keretében hozott intézkedéséről;

18. kiemeli, hogy a kereskedelem, az EU e területre vonatkozó szakpolitikái és az emberi jogok erősíthetik, illetve erősíteniük is kell egymást, továbbá hogy az üzleti világnak fontos szerepet kell játszania az emberi jogok, a demokrácia és a vállalati társadalmi felelősségvállalás előmozdítását szolgáló pozitív ösztönzők biztosításában; sürgeti a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy hatásos módon használják fel a nemzetközi megállapodásokban foglalt emberi jogi záradékokat, és e tekintetben ne pusztán a politikai párbeszédre, a rendszeres eredményértékelésekre és a felkérésre indított konzultációs eljárások alkalmazására hagyatkozzanak, hanem e célra hozzanak létre egy hatékony, az üzleti tevékenységek révén esetlegesen elkövetett súlyos emberi jogi jogsértések nyomon követését szolgáló mechanizmust is; felszólít az emberi jogi záradékok gondos végrehajtására, valamint azok ennek megfelelő, többek között mérhető referenciaértékek révén történő, valamint a Parlament, a civil társadalom és az érintett nemzetközi szervezetek bevonásával megvalósuló nyomon követésére; szorgalmazza egy hatékony és független panasztételi mechanizmus létrehozását, amelyet az emberi jogi jogsértések által érintett polgárok csoportjai és érdekelt felek vehetnek igénybe; hangsúlyozza, hogy az EU-nak és tagállamainak meg kell akadályozniuk mindennemű, a vállalati szférán belüli emberi jogi jogsértést, továbbá az üzleti tevékenységek negatív hatásait;

19. támogatja a nem uniós országokkal folytatott emberi jogi párbeszédet mint az emberi jogok előmozdítása és védelme terén megvalósítandó kétoldalú szerepvállalás alapvető eszközét; emlékeztet arra, hogy a harmadik országokkal folytatott emberi jogi párbeszédre vonatkozó uniós iránymutatások számos kritériumot meghatároznak a párbeszéd kezdeményezése kapcsán, amely kritériumrendszer többek között „a kormánynak a helyzet javítására irányuló szándékára,

2020. január 15., szerda

a nemzetközi emberi jogi egyezmények teljesítése iránti elkötelezettségére, az Egyesült Nemzetek Szervezetének emberi jogi eljárásaival és mechanizmusaival való együttműködési szándékára, valamint a civil társadalommal szemben tanúsított magatartására” is kiterjed; felhívja az EKSZ-t, hogy az említett uniós iránymutatásokban előírtak szerint rendszeresen értékeljen minden egyes párbeszédet, és gondoskodjon arról, hogy ha nem születtek kézzelfogható eredmények, az EU módosítsa céljait, valamint vizsgálja felül az alkalmazott megközelítést; felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy a civil társadalmi csoportok és az érintett nemzetközi szervezetek intenzívebb bevonása mellett egyesítsék erőiket, és így az emberi jogi párbeszéd hatását megerősítse érdekében a nem uniós országok kormányaival folytatott párbeszéd vagy tárgyalások keretében – attól függetlenül, hogy azok a politika és a gazdaság mely területéről szólnak – foglalkozzanak az emberi jogokkal, valamint a kapcsolódó kötelezettségekkel; javasolja, hogy vegyék figyelembe az említett országokban kialakult emberi jogi helyzet kapcsán megfogalmazott aggályokat, és tegyék meg a megfelelő lépéseket, többek között az egyedi esetek emberi jogi párbeszéd keretében történő felvetésével; szorgalmazza, hogy a Parlamentet vonják be aktívabban az emberi jogi párbeszéd napirendjeinek kidolgozásába; hangsúlyozza, hogy az országspecifikus emberi jogi stratégiák és a hozzájuk kapcsolódó végrehajtási jelentések alapvető eszközt jelentenek a szakpolitikai konzisztencia biztosítása, a legfontosabb stratégiai prioritások azonosítása, a hosszú és rövid távú célok meghatározása, továbbá az emberi jogok előmozdítása érdekében elvégzendő konkrét tevékenységek meghatározása szempontjából; megismétli arra irányuló felhívását, hogy az európai parlamenti képviselők számára biztosítsanak hozzáférést az országspecifikus emberi jogi stratégiák tartalmához; üdvözlözi az emberi jogi párbeszédet megelőző civil társadalmi szemináriumokat, és sürgeti e szemináriumok következtetésinek a civil társadalmi szervezetek célzott bevonásával történő nyomon követését;

20. azzal a határozott kéréssel fordul az EU-hoz, hogy az EU emberi jogi eszközkészletét a lehető legjobban kihasználva lépjen fel következetesen a megkülönböztetéssel szemben, többek között a párbeszéd keretében, a megkülönböztetés nyilvános elítélésével, valamint a civil társadalom és az ENSZ-beli közös kezdeményezések támogatásával, összhangban a megkülönböztetésmentesség elvének a külső tevékenység keretében való érvényesítéséről szóló, újonnan elfogadott uniós iránymutatásokkal, valamint a 2017-ben közzétett, származáson alapuló megkülönböztetésről szóló ENSZ iránymutatással;

21. határozottan támogatja az EU emberi jogi különleges képviselőjének az emberi jogok világszerte történő védelmére és előmozdítására irányuló munkáját és erőfeszítéseit; kiemeli, hogy az EU emberi jogi különleges képviselője megbízatásának fontos célkitűzése, hogy az Unió eredményesebbé váljon e területen; felhívja az EU emberi jogi különleges képviselőjét, hogy megbízatásának megfelelően segítse elő a demokrácia megerősítésére irányuló uniós törekvések erősítését; ragaszkodik ahhoz a kéréséhez, hogy vizsgálják felül az EU emberi jogi különleges képviselőjének megbízatását annak érdekében, hogy elszámoltathatóságának javítása mellett az EU emberi jogi különleges képviselője állandó képviselőként működjön, továbbá hogy rendelkezzen saját kezdeményezési jogkörrel és megfelelő erőforrásokkal, valamint lehetősége legyen felszólalni a nyilvánosság előtt, hogy beszámoljon a harmadik országokban tett látogatások eredményeiről, és ismertesse az EU emberi jogi témákkal kapcsolatos álláspontját; megismétli, hogy átláthatóbbá kell tenni az EU emberi jogi különleges képviselőjének tevékenységeit és küldetését, és ragaszkodik ahhoz, hogy a képviselő Tanácshoz benyújtott rendszeres jelentéseit a Parlamenttel is osszák meg; üdvözlözi, hogy az EU emberi jogi különleges képviselőjének megbízatását kiterjesztették a nemzetközi büntetőbíráskodás támogatásának előmozdítására, és elvárja, hogy az EU emberi jogi különleges képviselője rendkívül aktív tevékenységet folytasson e területen;

22. üdvözlözi az EKSZ-nek és a Bizottságnak az uniós tisztviselők emberi jogokkal kapcsolatos ismereteinek folyamatos bővítésére irányuló törekvéseit; üdvözlözi, hogy az emberi jogi kapcsolattartási pontok és az emberijog-védőkkel foglalkozó kapcsolattartó tisztviselők immár jelen vannak minden uniós küldöttségen; felhívja az EKSZ-t, hogy készítsen részletes jelentést a Parlament számára a kapcsolattartó pontok e hálózatának kiépítéséről, hogy ily módon elvégezhesse annak értékelését, valamint biztosíthassa a következetes végrehajtást valamennyi uniós küldöttség esetében; felszólítja az összes uniós küldöttséget és azok emberi jogokkal foglalkozó központjait, hogy következetesen tegyenek eleget az emberijogi-védőkkel való találkozókra, a fogva tartott aktivisták meglátogatására, bírósági tárgyalásaik nyomon követésére, valamint védelmük helyszíni támogatására vonatkozó kötelezettségeiknek;

23. elismeri az emberi jogok és a demokrácia világbeli helyzetéről szóló, 2018. évi uniós éves jelentéssel összefüggő eljárás, illetve a jelentés formátuma tekintetében elért eredményeket, de elvárja, hogy a Tanács és az alelnök/főképviselet még nagyobb mértékben vegye figyelembe a Parlament vonatkozó állásfoglalásaiban és/vagy ajánlásaiban kifejezett álláspontokat annak biztosítása érdekében, hogy az uniós intézmények között mélyebb és hatékonyabb együttműködés valósuljon meg az emberi jogi kérdésekben; kéri a Tanácsot, hogy folytassa arra irányuló erőfeszítéseit, hogy az év során korábban öntse végleges formába ezeket az éves jelentéseket; ösztönzi a Tanácsot annak biztosítására, hogy a következő éves jelentés elfogadása megfelelő konzultációs folyamat alapján történjen;

Megoldások kidolgozása az emberi jogok és a demokrácia előmozdítására és védelmére

Demokratikus kormányzás és a civil társadalom mozgásterének javítása

24. felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy továbbra is szorosan kövessenek nyomon kivétel nélkül minden olyan fejleményt a világban, amely hátrányosan érinti a kormányzást és a civil társadalom mozgásterét, és az összes megfelelő eszköz felhasználásával, szisztematikus módon reagáljanak az autoritárius kormányok irányította azon szakpolitikákra és jogszabályi változásokra, amelyek célja az alapvető demokratikus elveken alapuló kormányzás gyengítése és a civil

2020. január 15., szerda

társadalom mozgásterének szűkítése; úgy véli, hogy e téma kapcsán meg kell erősíteni a Bizottság, az EKSZ és a Parlament közötti szinergiákat; üdvözli a demokrácia és az emberi jogok európai eszköze keretében a civil társadalmi szervezeteknek a világ különböző pontjain nyújtott felbecsülhetetlen értékű támogatást, megjegyezve, hogy a demokrácia és az emberi jogok európai eszköze jelenti továbbra is a legfontosabb eszközt az EU emberi jogi külpolitikájának megvalósításában; szorgalmazza, hogy a demokrácia és az emberi jogok európai eszköze utódjának keretében erősítsék tovább a civil társadalom és az emberi jogok finanszírozását; hangsúlyozza, hogy 2018-ban több száz békés, civil társadalmi tüntetőt tartóztattak le, bántalmaztak és tartottak fogva önkényesen, valamint – tárgyalásaik eredményeként – kényszerítettek pénzbírság megfizetésére;

A konfliktusokkal és az emberi jogi jogsértésekért való elszámoltathatósággal kapcsolatos uniós megközelítés

25. hangsúlyozza az emberi jogi jogsértések terjedése és a széles körben uralkodó büntetlenség, valamint az elszámoltathatóság hiánya közötti kapcsolatot azokban a régiókban és országokban, amelyeket konfliktusok sújtanak, vagy amelyekre jellemzők a politikai indíttatású megfélemlítések, a hátrányos megkülönböztetések, a zaklatások és erőszakos támadások, az emberrablások, az erőszakos rendfenntartás, az önkényes letartóztatások, a kínzások és gyilkosságok; felhívja a nemzetközi közösséget, hogy támogassa a büntetlenség elleni küzdelemre és az elszámoltathatóság előmozdítására irányuló fellépéseket, különösen azokban a régiókban és országokban, ahol a büntetlenség dinamikája azoknak kedvez, akiket a legnagyobb felelősség terhel, az áldozatokat pedig eszköztelenné teszi; ezenfelül hangsúlyozza, hogy a konfliktusok gyakran főképp a kisebbségeket és a marginalizált csoportokat érintik;

26. emlékeztet állásfoglalásaira, amelyekben konkrétan elítéli az olyan konfliktusokkal összefüggő felelősséget, amelyek során 2018-ban több száz gyermek lelte halálát a szándékosan a polgári lakosság és a humanitárius infrastruktúrák ellen elkövetett támadásokban; felhívja az összes uniós tagállamot a fegyverkivitelről szóló uniós magatartási kódexben foglaltak szigorú betartására, legfőképpen pedig arra, hogy állítsák le minden olyan fegyver, illetve megfigyelő és hírszerző eszköz transzferét, amelyeket a kormányok felhasználhatnak az emberi jogok elnyomására, különösen a fegyveres konfliktusokkal összefüggésben; kitarat a teljes átláthatóság szükségessége, valamint amellet, hogy a tagállamoknak rendszeresen jelentést kell tenniük fegyvertranszfereikről; emlékeztet a katonai robotrepülőgépek használatáról szóló, 2014. február 27-i állásfoglalására⁽¹¹⁾; súlyos aggodalmának ad hangot a pilóta nélküli fegyverezett légi járművek nemzetközi jogi kereten túlmutató alkalmazása miatt; felkéri továbbá a Bizottságot, hogy gondoskodjon arról, hogy a pilóta nélküli légi járművek gyártásával összefüggő valamennyi kutatási és fejlesztési projekt kapcsán a Parlament folyamatosan megfelelő információkkal rendelkezzen az uniós források felhasználásáról; sürgeti az alelnököt/főképviseletet hogy tiltsa be az emberi beavatkozás nélküli támadásokra képes, teljesen autonóm fegyverek fejlesztését, gyártását és használatát;

27. határozottan elítél az állami és nem állami szereplők által, többek között az emberi jogaikat békésen gyakorló polgárok ellen elkövetett minden gyalázatos bűncselekményt és emberi jogi jogsértést; felhívja az EU-t és tagállamait, hogy minden politikai tekintélyüket latba vetve törekedjenek a népiirtásnak, háborús bűncselekménynek vagy az emberiség elleni bűncselekménynek tekinthető mindennemű cselekmény megelőzésére, ha pedig ilyen cselekmények mégis előfordulnak, akkor reagáljanak azokra hatékonyan és összehangolt módon, minden szükséges erőforrást mozgósítva az elkövetők bíróság elé állítása, az áldozatok segítése, valamint a stabilizációs és megbékélési folyamatok támogatása érdekében; felszólítja a nemzetközi közösséget, hogy alakítsanak ki olyan eszközöket – mint amilyen például az uniós korai előrejelző rendszer –, amelyekkel az erőszakos konfliktusok keletkezésének, megismétlődésének és eszkalálódásának megelőzése érdekében a lehető legkisebbre csökkenthető a figyelmeztetés és a reakció közötti időtartam; felhívja az EKSZ-t és a Bizottságot, hogy az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó harmadik uniós cselekvési tervbe foglaljanak bele egy, a büntetlenség elleni küzdelemre vonatkozó ambiciózus stratégiát; határozottan javasolja egy a megelőzéssel, az elszámoltathatósággal és a büntetlenség elleni küzdelemmel foglalkozó európai megfigyelőközpont létrehozását; ismételtlen felszólítja az alelnököt/főképviseletet, hogy nevezzen ki a nemzetközi humanitárius joggal és nemzetközi igazságszolgáltatással foglalkozó uniós különleges képviselőt, akinek megbízatásába tartozik, hogy előmozdítsa, általánosan érvényesítse és képviselje az EU büntetlenség elleni küzdelem melletti elkötelezettségét;

28. üdvözli a Római Statútum egyetemességének előmozdítására irányuló, 2018-ban, a Statútum elfogadásának 20. évfordulója alkalmából tett uniós erőfeszítéseket, és megerősíti, hogy továbbra is töretlenül támogatja a Nemzetközi Büntetőbíróságot; megjegyzi, hogy a nemzetközi jog jelenleg komoly nyomás alatt áll; aggodalommal tölti el, hogy – az Nemzetközi Büntetőbíróság széles körű joghatósága miatt – a 193 ENSZ-tagállam közül csak 122 tagja annak, és csak 38 ratifikálta a kampalai módosítást, amely a Nemzetközi Büntetőbíróságot felhatalmazza az agresszió bűncselekménye miatti vádemelésre; felhívja az EU-t és a tagállamokat annak ösztönzésére, hogy minden ENSZ-tagállam ratifikálja és hajtsa végre a Római Statútumot, és megdöbbenését fejezi ki a Statútumból való kilépések, illetve az ezzel való fenyegetések miatt; felhívja továbbá a Római Statútum valamennyi aláíró felét, hogy hangolják össze tevékenységüket és működjenek együtt az Nemzetközi Büntetőbírósággal; felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy szisztematikusan támogassák a Nemzetközi Büntetőbíróság vizsgálatait, nyomozásait és határozatait, és hozzájáruljanak a Nemzetközi Büntetőbírósággal való együttműködés hiánya eseteinek megakadályozásához szükséges intézkedésekhez; pénzügyi támogatást kér azon szervezetek számára, amelyek összegyűjtik, megőrzik és védik a konfliktusokban részt vevő felek által elkövetett bűncselekményekre vonatkozó – digitális vagy más formátumú – bizonyítékokat annak érdekében, hogy megkönnyítsék az érintettek

⁽¹¹⁾ HL C 285., 2017.8.29., 110. o.

2020. január 15., szerda

nemzetközi szintű büntetőeljárás alá vonását; felhívja az uniós tagállamokat és az EU népirtás elleni hálózatát, hogy támogassák az ENSZ nyomozócsoportját a jelenleg vagy a közelmúltban elkövetett bűncselekményekre vonatkozó bizonyítékok gyűjtésében, megőrzésében és tárolásában, hogy azok ne vesszenek el; felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy – többek között a harmadik országok az egyetemes joghatóság elvének nemzeti jogrendszerükben való alkalmazása érdekében történő kapacitásfejlesztésén keresztül – tárjanak fel olyan módszereket és mutassanak be olyan, új eszközöket, amelyekkel támogatni lehet a nemzetközi emberi jogok és a nemzetközi humanitárius jog megsértéseinek áldozatait abban, hogy hozzáférjenek a nemzetközi igazságszolgáltatáshoz, valamint hogy jogorvoslatot és kárpótlást kapjanak;

29. üdvözli a kezdeti tájékoztató megbeszéléseket, és kéri azok folytatását a Tanácson belül egy globális uniós emberi jogi szankciós mechanizmus, az úgynevezett „Magnyickij-jegyzék” létrehozása érdekében, amely célzott szankciókat tesz lehetővé az emberi jogok súlyos megsértésében részt vevő személyekkel szemben, amint azt a Parlament számos alkalommal, különösen 2019 márciusában kérte; felhívja a Tanácsot, hogy gyorsítsa fel a megbeszéléseket a szükséges jogszabályok elfogadása, e mechanizmus létrehozása és mihamarabbi megfelelő finanszírozása érdekében; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy ez a rendszer megfeleljen az uniós bírósági felülvizsgálati mechanizmusnak; emellett példaként hangsúlyozza, hogy néhány uniós tagállam olyan jogszabályokat fogadott el, amelyek szankciókat írnak elő az emberi jogok megsértéséért felelősnek ítélt személyekkel szemben;

30. felhívja az alelnököt/főképviselőt és a Tanácsot, hogy fordítsanak különös figyelmet az emberi jogok helyzetére az illegálisan megszállt területeken; megismétli, hogy egy terület vagy annak egy részének illegális megszállása a nemzetközi jog folyamatos megsértésének minősül; hangsúlyozza, hogy a megszálló hatalom a nemzetközi humanitárius jog értelmében felelősséggel tartozik a polgári lakosság felé; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy egy másik állam területét elfoglaló ország képviselői ismét elfoglalhatják helyüket az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésében;

Emberijog-védők

31. hangsúlyozza az emberijog-védők — különösen a nők emberi jogainak védelmezői — életük kockáztatásával játszott felbecsülhetetlen és nélkülözhetetlen szerepét; hangsúlyozza, hogy erős uniós koordinációra van szükség az emberijog-védőkkel kapcsolatos, harmadik országbeli hatóságokkal való együttműködés terén; hangsúlyozza, hogy 2018-ban ünnepeltük az ENSZ emberi jogi jogvédőkről szóló nyilatkozatának 20. évfordulóját; javasolja az uniós intézmények és a tagállamok közötti együttműködés megerősítését, lehetővé téve számukra, hogy folyamatos támogatást és védelmet nyújtsanak az emberijog-védőknek; nagyra értékeli a „protectdefenders.eu” mechanizmust, amelyet a súlyos veszélyben lévő emberijog-védők védelmére hoztak létre, és felszólít annak megerősítésére;

32. hangsúlyozza, hogy az emberijog-védők védelmével kapcsolatban stratégiai, látható és hatásorientált uniós megközelítésre van szükség; felhívja a Tanácsot, hogy bocsásson ki a Külügyek Tanácsa által az uniós külpolitikában az emberi jogi jogvédők előmozdítására és védelmére irányuló uniós fellépésről szóló tanácsi következtetéseket; felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy hozzanak létre összehangolt eljárást az emberijog-védők számára történő vízumkiadásra, és adott esetben könnyítsék meg az ideiglenes menedék biztosítását; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsanak elegendő finanszírozást az emberijog-védők védelmére a Szomszédügyi, Fejlesztési és Nemzetközi Együttműködési Eszköz (NDICI) vonatkozó tematikus programjaiban, és biztosítsák, hogy ez elérhető legyen, és eljusson a leginkább rászorulókhöz, akik a leginkább marginalizálódtak; felhívja a Bizottságot, hogy a jövőben teljes mértékben használja ki ezt az eszközt, és ragaszkodik ahhoz, hogy az uniós küldöttségek és a tagállamok növeljék a veszélyben lévő emberijog-védők vészhelyzeti védelmére és támogatására irányuló finanszírozásukat és kapacitásukat; elítéli, hogy folyamatosan utazási tilalmat alkalmaznak azokkal az emberi jogi aktivistákkal szemben, akik részt kívánnak venni az ENSZ genfi Emberi Jogi Tanácsa és más nemzetközi intézmények ülésein; felszólítja az érintett kormányokat, hogy szüntessék meg ezeket a korlátozásokat;

A női jogok és a nemek közötti egyenlőség

33. határozottan támogatja az EU nemek közötti egyenlőségre irányuló stratégiai szerepvállalását, továbbá a nők és lányok emberi jogi helyzetének javítására irányuló, a 2030-ig tartó időszakra szóló fenntartható fejlődési célokkal összhangban lévő erőfeszítéseit; hangsúlyozza, hogy a nemek közötti egyenlőségnek kulcsfontosságú prioritásnak kell lennie az Unió valamennyi munkakapcsolatában, politikájában és külső fellépésében, mivel ez az Unió és a tagállamok által vallott, a Szerződésben rögzített alapelv; felszólítja az Uniót, hogy a stratégiai kötelezettségvállalás lejártát követően fogadjon el átfogó, a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó stratégiát; felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki és fogadjon el közleményt a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó cselekvési terv 2020 utáni megújításáról, amely a nők és lányok jogainak világszerte történő előmozdítására szolgáló fontos uniós eszköz; felhívja a tagállamokat, hogy támogassák a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó III. cselekvési tervet a tanácsi következtetéseken; felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy továbbra is járuljon hozzá a nemek közötti egyenlőséghez, valamint a lányok és nők társadalmi szerepvállalásának növeléséhez azáltal, hogy szorosan együttműködik a nemzetközi szervezetekkel, a nem uniós országokkal és a civil társadalommal a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó új jogi keretek kidolgozása és végrehajtása érdekében;

2020. január 15., szerda

34. hangsúlyozza a nők és lányok elleni erőszak riasztó mértékű növekedését; elítéli a nemi alapú, fizikai, szexuális és pszichológiai erőszak minden formáját; súlyos aggodalmának ad hangot a kínzás háborús fegyverként való, szexuális és nemi alapú erőszak formájában történő, egyre gyakoribb alkalmazása miatt; hangsúlyozza, hogy a szexuális bűncselekményeket és a nemi alapú erőszakot a Római Statútum háborús bűncselekménynek, emberiség elleni bűncselekménynek, illetve a népirtás vagy kínzás alkotóelemeinek tekinti; sürgeti az országokat, hogy fokozzák törvényalkotási tevékenységüket e kérdések kezelése érdekében; ismételten felhívja az EU tagállamait és az Európa Tanács azon tagjait, amelyek ezt még nem tették meg, hogy a lehető leghamarabb ratifikálják és hajtsák végre az Isztambuli Egyezményt; további fellépésre szólít fel a nemi alapú erőszak és a nőket és lányokat célzó káros gyakorlatok – például a kényszer- vagy korai házasság, a női nemi szervek megcsonkítása, a szexuális erőszak és az erőszakos térítés – valamennyi formájának felszámolása érdekében; támogatja a közös EU–ENSZ Reflektorfény kezdeményezés folytatását; felhívja az Unió küldöttsegeit, hogy biztosítsák a nők elleni erőszakkal kapcsolatos adatgyűjtést, dolgozzanak ki országspecifikus ajánlásokat, és mozdítsanak elő az áldozatokat célzó védelmi mechanizmusokat és támogató struktúrákat;

35. megerősíti, hogy az egészségüghöz való hozzáférés emberi jog, hogy a szexuális és reprodukív egészség és jogok az alapvető emberi jogokon alapulnak és az emberi méltóság alapvető elemei; rámutat, hogy a létfontosságú termékekhez és szociális szolgáltatásokhoz (például a vízhez, a táplálkozáshoz, az egészségüghöz, az oktatáshoz és a megfelelő higiénés körülményekhez) való elégtelen hozzáférés, valamint a szexuális és reprodukív egészséghez való hozzáférés nehézségei az emberi jogok elfogadhatatlan megsértését jelentik; elítéli a nők szexuális és reprodukív jogainak megsértését, beleértve a vonatkozó szolgáltatásokhoz való hozzáférés megtagadását; hangsúlyozza, hogy minden nő számára garantálni kell a megfelelő és megfizethető egészségügyi ellátást, ideértve a mentális egészségügyi ellátást, így a pszichológiai támogatást, valamint a szexuális és reprodukív jogok és az oktatás egyetemes tiszteletben tartását és az azokhoz való hozzáférést, továbbá hogy lehetővé kell tenni számukra, hogy szabadon és felelősségteljesen dönthessenek egészségükről, beleértve a szexuális és reprodukív egészséget is; megjegyzi, hogy ezek a szolgáltatások fontosak a nők életének megmentése, valamint a csecsemő- és gyermekhalandóság csökkentése szempontjából; elfogadhatatlannak tartja, hogy a nők és lányok szexuális és reprodukív egészsége és jogai továbbra is csatározások tárgyát képezik, többek között multilaterális keretek között is; hangsúlyozza, hogy a fegyveres konfliktusok áldozatául esett nőknek és lányoknak joguk van a szükséges orvosi ellátáshoz; hangsúlyozza a nők szerepét a konfliktusmegelőzésben és -megoldásban, a békefenntartásban, a humanitárius segítségnyújtásban és a konfliktust követő újjáépítési műveletekben, valamint az emberi jogok és a demokratikus reformok előmozdításában;

36. felszólítja az Uniót, hogy működjön együtt más országokkal az oktatás, az egészségügyi és szociális szolgáltatások, az adatgyűjtés, a finanszírozás és programozás terén végrehajtott fellépéseik megerősítése céljából, a szexuális és nemi alapú erőszak világszerte történő hatékonyabb megelőzése és az arra való megfelelőbb reakálás érdekében; rámutat arra, hogy a nőkkel és gyermekekkel szembeni megkülönböztetés és erőszak elleni küzdelem egyik alapvető eszköze az oktatás; felszólít olyan intézkedések meghozatalára, amelyek megkönnyítik a nők és lányok számára az oktatáshoz és a munkaerőpiachoz való hozzáférést, valamint kéri, hogy fordítsanak különös figyelmet a nemek közötti egyensúlyra a vállalatok vezetői pozícióinak betöltése során; kéri továbbá, hogy a lányok oktatását építsék be a fejlődő országokkal kötött uniós megállapodásokba;

A gyermek jogai

37. hangsúlyozza, hogy a kiskorúak gyakran a visszaélés egyedi formáinak vannak kitéve, amilyen a gyermekénerházasság, a gyermekprostitúció, a gyermekkatonák alkalmazása, a nemi szervek megcsonkítása, a gyermekmunka és a gyermekkereskedelem, különösen a humanitárius válságok és fegyveres konfliktusok során, és ezért fokozott védelemre van szükségük; külön felhívja a figyelmet a hontalan, migráns és menekült gyermekekre; felszólítja az EU-t, hogy működjön együtt a nem uniós országokkal a korai, gyermek- és kényszerházasságok megszüntetése érdekében azért, hogy az 18. élet teszi a házasságkötés törvényes alsó korhatárává, előírja mindkét házastárs életkorának, valamint teljes és szabad beleegyezésüknek az ellenőrzését, kötelező házassági nyilvántartásokat vezet be, és biztosítja e szabályok betartását; új uniós kezdeményezéseket szorgalmaz a gyermekek jogainak előmozdítása és védelme érdekében, beleértve a gyermekbántalmazás világszerte történő megelőzését és leküzdését, a konfliktusok által érintett gyermekek – különösen a szélsőséges csoportok áldozatai, valamint a többszörös és interszekcionális megkülönböztetést elszenvedő gyermekek – rehabilitálását és visszailleszkedését, valamint olyan, védett, családi és közösségi környezet biztosítását számukra életük természetes környezetként, amelyben alapvető fontosságú a gondozás és az oktatás; felhívja az EU-t, hogy kezdeményezzen nemzetközi mozgalmat a gyermekek jogainak érvényesítése érdekében, többek között egy, a sérülékeny környezetben élő gyermekek védelméről szóló nemzetközi konferencia megszervezése révén; ismételten megerősíti a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezmény és annak fakultatív jegyzőkönyve egyetemes ratifikálásának és hatékony végrehajtásának sürgős szükségességét;

A lesbikus, meleg, biszexuális, transznemű és interszexuális (LMBTI) személyek jogai

38. elítéli az LMBTI-személyek önkényes letartóztatását, kínzását, üldözését és meggyilkolását; megjegyzi, hogy a világ számos országában az LMBTI-személyek továbbra is üldöztetésnek és erőszaknak vannak kitéve szexuális irányultságuk alapján; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy sok országban a homoszexualitás még mindig büntetendő, néhány országban pedig

2020. január 15., szerda

halálbüntetéssel sújtják azt; úgy véli, hogy az egyének ellen szexuális irányultságuk alapján elkövetett erőszakos cselekedetek és gyakorlatok nem maradhatnak büntetlenül, és azokat fel kell számolni; felszólít az uniós iránymutatások végrehajtására a leszbikus, meleg, biszexuális, transznemű és interszexuális személyek emberi jogai érvényesítésének előmozdítása és védelme érdekében;

A fogyatékossgal élő személyek jogai

39. üdvözli a fogyatékossgal élők jogairól szóló ENSZ-egyezmény ratifikálását; ismételten hangsúlyozza az egyezmény uniós tagállamok és uniós intézmények általi hatékony végrehajtásának fontosságát; hangsúlyozza a megkülönböztetés-mentesség fontosságát, valamint annak szükségességét, hogy hitelesen érvényesítsék az egyetemes akadálymentesség elvét, és biztosítsák a fogyatékossgal élő személyek valamennyi jogát minden vonatkozó uniós politikában, beleértve a fejlesztési politikát is; felszólít egy globális kiválósági központ létrehozására a fogyatékossgal élő személyek időálló és vállalkozói készségeinek biztosítása érdekében;

A kasztokon alapuló megkülönböztetés elleni küzdelem

40. mélyszégyen aggodalommal veszi tudomásul a kaszthierarchiák, a kasztokon alapuló megkülönböztetés és a kasztokon alapuló emberi jogi jogsértések állandósulásának mértékét és következményeit, ideértve a jogrendszerhez vagy a foglalkoztatáshoz való hozzáférés megtagadását, a folyamatos szegregációt, a szegénységet és a megbélyegzést, valamint az alapvető emberi jogok gyakorlásának és az emberi fejlődés elősegítésének kasztokkal kapcsolatos akadályait; megismétli a kasztokon alapuló megkülönböztetés elleni uniós politika kidolgozására irányuló felhívását, és felszólítja az EU-t, hogy lépjen fel a kasztokon alapuló megkülönböztetéssel kapcsolatos súlyos aggodalmai alapján; felszólít egy a kasztokon alapuló megkülönböztetés megelőzésére és felszámolására szolgáló uniós eszköz elfogadására; ismételten felhívja az EU-t és tagállamait, hogy fokozzák erőfeszítéseiket és támogassák az ENSZ és a küldöttségek szintjén a kasztokon alapuló megkülönböztetés felszámolására irányuló kezdeményezéseket; megjegyzi, hogy az ilyen kezdeményezéseknek magukban kell foglalniuk konkrét mutatókat, lebontott adatokat és a kasztokon alapuló megkülönböztetés kezelésére irányuló különleges intézkedések előmozdítását a 2030-ig tartó időszakra szóló fenntartható fejlesztési célok végrehajtása és nyomon követése során, valamint a származáson alapuló megkülönböztetésről és az államok támogatásáról szóló új ENSZ iránymutatási eszköz betartását;

Óslakos népek

41. mélyszégyen aggasztja, hogy az óslakos népek világszerte széles körben alkalmazott és módszeres hátrányos megkülönböztetéssel és üldözéssel szembesülnek, ideértve az emberijog-védők önkényes letartóztatását és meggyilkolását, a kényszerű lakóhelyelhagyást, a nagyarányú földszerzést és jogaik vállalatok általi megsértését; megjegyzi, hogy a legtöbb óslakos nép a szegénységi küszöb alatt él; felszólítja az összes államot, hogy vonják be az óslakos népeket az éghajlatváltozás kezelésére irányuló stratégiákkal kapcsolatos döntéshozatali folyamatba; felszólítja az országokat, hogy ratifikálják az óslakos és törzsi népekről szóló 169. számú ILO-egyezmény rendelkezéseit;

A gondolat, a lelkiismeret, a vallás, vagy meggyőződés szabadsága

42. hangsúlyozza, hogy a gondolat, a lelkiismeret, a vallás vagy a meggyőződés szabadságához (közismertebb nevén a vallás vagy meggyőződés szabadságához) való jogot – amely magában foglalja a meggyőződés hiányához, a teista, a nem teista, a szabadgondolkodó és az ateista nézetek vallásához, illetve a hit megtagadásához, továbbá vallástalansághoz való jogot is – az egész világon biztosítani kell, és feltétel nélkül meg kell őrizni; sürgeti a Bizottságot, az EKSZ-t és a tagállamokat, hogy fokozzák a vallás vagy meggyőződés szabadságával kapcsolatos érdekképviselést, és kezdeményezzenek párbeszédet az államokkal és a civil társadalom és vallási, a világnézeti, humanista és filozófiai csoportok és egyházak, vallási szervezetek és közösségek képviselőivel a gondolon, lelkiismereten, filozófiai véleményeken, valláson vagy meggyőződésen alapuló erőszak, üldözés, intolerancia és megkülönböztetés megelőzése érdekében; elítéli az áttérés megakadályozásáról és az istenkáromlásról szóló törvényeket, amelyek ténylegesen korlátozzák a vallási kisebbségeket és az ateistákat a vallás és a meggyőződés szabadságához fűződő jogaik gyakorlásában, sőt megfosztják őket e joguktól; sürgeti továbbá a Bizottságot, az EKSZ-t és a tagállamokat, hogy maradéktalanul hajtsák végre a vallás vagy meggyőződés szabadságára vonatkozó uniós iránymutatásokat;

43. felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy továbbra is alakítsanak ki szövetségeket és fokozzák az együttműködést számos országgal és regionális szervezettel annak érdekében, hogy pozitív változást érjenek el a vallás vagy meggyőződés szabadsága terén, különösen a konfliktus sújtotta területeken, ahol a vallási csoportok – például a közel-keleti keresztények – a legkiszolgáltatottabbak; teljes mértékben támogatja azt a gyakorlatot, hogy az EU az ENSZ Emberi Jogi Tanácsában vezető szerepet vállal a tematikus határozatok, az ENSZ Közgyűlésében pedig a vallás vagy meggyőződés szabadságáról szóló határozatok tekintetében;

44. támogatja a vallás vagy meggyőződés szabadságának az Európai Unión kívüli előmozdításáért felelős különmegbízott munkáját és erőfeszítéseit; ismételten felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy készítsen átlátható és átfogó értékelést a különmegbízott pozíciójának hatékonyságáról és hozzáadott értékéről megbízatásuk és pozíciójuk Bizottság általi megújításának és megerősítésének folyamatában; ragaszkodik ahhoz, hogy munkájához biztosítsanak megfelelő erőforrásokat az EU hatékonyságának e téren történő növelése érdekében; emlékezteti a Tanácsot és a Bizottságot,

2020. január 15., szerda

hogy a vallási és világnézeti szervezetekkel folytatott állandó konzultáció keretében megfelelően támogatni kell a vallás vagy meggyőződés szabadságának az EU-n kívüli előmozdításáért felelős különmegbízott intézményi megbízatását, kapacitását és feladatait azáltal, hogy megvizsgálják egy éves felülvizsgálat tárgyát képező többéves megbízatás lehetőségét, valamint munkahálózatokat alakítanak ki valamennyi érintett uniós intézményen belül, összhangban az uniós iránymutatásokról szóló, 2019. január 15-i állásfoglalásával és a vallás vagy meggyőződés szabadságának az EU-n kívüli előmozdításáért felelős különmegbízott megbízatásával;

A véleménynyilvánítás szabadsága, a tömegtájékoztatás szabadsága és a tájékoztatáshoz való jog

45. határozottan kifogásolja és elítéli számos újságíró, blogger és visszaélést bejelentő személy meggyilkolását, elrablását, bebörtönzését és megfélemlítését és többek között fizikai és igazságügyi eszközökkel történő megtámadását, valamint a 2018-ban ellenük irányuló fenyegetéseket; felszólítja az EU-t, hogy tegyen meg mindent a jövőbeli védelmük érdekében; emlékeztet arra, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága és a tömegtájékoztatás szabadsága előmozdítja a pluralizmus kultúráját, és azok a demokratikus társadalom alapjainak elengedhetetlen alkotóelemei; emlékeztet arra, hogy az újságíróknak szabadon, a vádemeléstől vagy a börtönbüntetéstől való félelem nélkül kell gyakorolniuk hivatásukat; hangsúlyozza, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága és a tömegtájékoztatás szabadsága bármilyen korlátozásának, például az online tartalmak eltávolításának kivételesnek kell lennie, különös tekintettel a szükségesség és az arányosság elvére, és azt törvényben kell előírni és bíróság előtt kell elbírálni;

46. felhívja az EU-t, annak tagállamait és különösen az EU különleges képviselőjét, hogy fordítsanak különös figyelmet a véleménynyilvánítás szabadságának, valamint a média szabadságának, függetlenségének és pluralizmusának védelmére világszerte, jobban kövessék nyomon a véleménynyilvánítás és a tömegtájékoztatás szabadságát érintő – online és offline – korlátozások valamennyi formáját, szisztematikusan ítélik el ezeket a korlátozásokat, és használjanak fel minden rendelkezésre álló diplomáciai módozatot és eszközt azok megszüntetésére; hangsúlyozza az online és offline gyűlöletbeszéd és erőszakra való felbujtás elítélésének és az ellenük való küzdelemnek a fontosságát, mivel ezek közvetlen fenyegetést jelentenek a jogállamiságra és az emberi jogokban megtestesülő értékekre nézve; támogatja azokat a kezdeményezéseket, amelyek segítenek megkülönböztetni az álhíreket vagy a propaganda jellegű félretájékoztatást és a valódi és független újságírói munka keretében gyűjtött információkat; hangsúlyozza az online és offline véleménynyilvánítás szabadságáról szóló uniós iránymutatások hatékony és szisztematikus végrehajtásának fontosságát, valamint ezen iránymutatások hatásának rendszeres nyomon követését;

Halálbüntetés, kínzás és a rossz bánásmód egyéb formái

47. elítéli a kínzás, az embertelen vagy megalázó bánásmód és a halálbüntetés alkalmazását, amelyeket a világ számos országában továbbra is alkalmaznak; aggodalmát fejezi ki azon ítéletek és kivégzések száma miatt, amelyek oka nem felel meg a súlyos bűncselekmények meghatározásának, ami ellentétes a nemzetközi joggal; felhívja azon országokat, amelyek még nem tették ezt meg, hogy a halálbüntetés eltörlése felé vezető első lépésként azonnal vezessenek be moratóriumot a halálbüntetésekre; felszólítja az EU-t, hogy fokozza a kínzás és a halálbüntetés felszámolására irányuló erőfeszítéseit; felhívja az EU-t és tagállamait, hogy fordítsanak különös figyelmet azokra az államokra, amelyek a halálbüntetés jogi vagy tényleges visszaállításával fenyegetnek; felszólít a kínzáshoz és halálbüntetéshez használt áruk globális kereskedelmének leállítására;

48. alapvető fontosságúnak tartja a börtönben vagy más fogvatartási létesítményben tartózkodó személyekkel szembeni kínzás és rossz bánásmód, így a pszichológiai bántalmazás valamennyi formája elleni küzdelmet, az e területre vonatkozó nemzetközi jog érvényesítésére irányuló erőfeszítések fokozását, valamint az áldozatok kártérítésének biztosítását; súlyos aggodalmának ad hangot a börtönök állapota és a fogvatartás körülményei miatt számos országban, beleértve az ápoláshoz-gondozáshoz és a gyógyszerekhez való hozzáférést, különösen az olyan betegségek esetében, mint a hepatitisz vagy a HIV; emlékeztet arra, hogy a fogvatartottak egészségügyi ellátáshoz való hozzáféréseinek megtagadása rossz bánásmódnak, sőt kínzásnak, illetve veszélyben lévő személy számára történő segítségnyújtás elmulasztásának minősülhet; üdvözli az EU harmadik országokkal szembeni, a kínzással és más kegyetlen, embertelen és megalázó bánásmóddal vagy büntetéssel kapcsolatos felülvizsgált politikáját; felhívja a tagállamokat, hogy valamennyi fellépésükbe és politikájukba építsenek be a kínzás és a bántalmazás egyéb formái elleni biztosítékokat;

49. üdvözli az Unió kínzásellenes koordinációs csoportjának 2017-ben történt létrehozását; üdvözli e tekintetben az egyes, a halálbüntetés, a kínzás vagy más kegyetlen bánásmód vagy büntetés során alkalmazható áruk kereskedelméről szóló, 2018. november 29-i jogalkotási állásfoglalásában szorgalmazott uniós jogszabályok aktualizálását⁽¹²⁾; kiemeli az ENSZ mechanizmusaival, a regionális szervekkel és az érintett szereplőkkel, például a Nemzetközi Büntetőbírósággal, a civil társadalmi szervezetekkel és az emberijog-védőkkel folytatott együttműködés további megerősítésének fontosságát a kínzás és az egyéb embertelen bánásmód elleni küzdelemben;

⁽¹²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0467.

2020. január 15., szerda

Üzleti vállalkozások és emberi jogok

50. megerősíti, hogy valamennyi – akár belföldi, akár határokon átnyúló – társaság tevékenységének teljes mértékben meg kell felelnie a nemzetközi emberi jogi normáknak; megerősíti továbbá a vállalati társadalmi felelősségvállalás előmozdításának fontosságát; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az európai vállalkozások vezető szerepet játsszanak az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó nemzetközi normák előmozdításában; emlékeztet a vállalkozások felelősségére annak biztosításában, hogy műveleteik és ellátási láncuk ne vegyenek részt az emberi jogok megsértésében, például a kényszer- és gyermekmunkában, az őslakos népek jogainak megsértésében, a nagyarányú földszerzésben, az emberi jogi jogvédők elleni fenyegetésekben és támadásokban, valamint a környezet károsításában;

51. hangsúlyozza, hogy kötelező erejű nemzetközi eszközt kell létrehozni a transznacionális vállalatok és más vállalatok tevékenységeinek az emberi jogok nemzetközi jogában való szabályozására; jogalkotási javaslatot kér a vállalatok emberi jogairól és a kellő gondosságról annak érdekében, hogy megelőzzék a vállalatok globális műveletei során történő visszaéléseket, és javítsák a bírósági jogorvoslatokhoz való hozzáférést a vállalati kötelességszegések áldozatai számára; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy minden ország maradéktalanul végrehajtsa az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-irányelveket, és felhívja azokat az uniós tagállamokat, amelyek még nem fogadtak el az üzleti vállalkozások jogaira vonatkozó nemzeti cselekvési terveket, hogy ezt a lehető leghamarabb tegyék meg; ösztönzi az EU-t és tagállamait, hogy vegyenek részt konstruktív módon a transznacionális vállalatokkal és egyéb üzleti vállalkozásokkal foglalkozó kormányközi ENSZ-munkacsoport emberi jogokkal kapcsolatos munkájában; úgy véli, hogy ez szükséges előrelépés az emberi jogok előmozdítása és védelme terén;

52. sürgeti a Bizottságot annak biztosítására, hogy az Európai Beruházási Bank (EBB) és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank (EBRD) által támogatott projektek összhangban legyenek az EU emberi jogokkal kapcsolatos politikájával és kötelezettségvállalásaival, valamint hogy létezzenek olyan elszámoltathatósági mechanizmusok, amelyek révén az egyének nyilvánosságra hozhatják az EBB és az EBRD tevékenységeivel kapcsolatos jogsértéseket; úgy véli, hogy az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségével foglalkozó uniós intézményközi munkacsoport hasznos kiegészítő eszköz lenne; felhívja a magánszektor, különösen a pénzügyi, biztosítási és közlekedési vállalatokat, hogy nyújtsák szolgáltatásaikat a humanitárius segítségnyújtásban részt vevő humanitárius szereplők számára, összhangban a humanitárius mentességekkel és az uniós jogszabályokban előírt mentességekkel; üdvözli a vállalati felelősségvállalásért felelős független kanadai ombudsman létrehozását;

53. kedvezően ítéli meg a GSP+ preferenciarendszert, amelyet az emberi jogokról szóló és munkaügyi normákat előíró 27 különösen fontosabb nemzetközi egyezmény tényleges végrehajtását ösztönző eszköznek tekint; elismeri, hogy a globális értékláncok hozzájárulnak az alapvető nemzetközi munkaügyi, környezetvédelmi és szociális normák megerősítéséhez, és lehetőséget jelentenek a fenntartható fejlődés szempontjából, különösen a fejlődő országokban és az éghajlatváltozás miatt nagyobb kockázatnak kitett országokban; hangsúlyozza, hogy a GSP+ preferenciarendszer előnyeit élvező nem uniós országoknak előrelépést kell mutatniuk az emberi jogok valamennyi területén; megjegyzi, hogy a megerősített és hatékony nyomkövetési mechanizmusok erősíthetik a kereskedelmi preferenciarendszerek tőkeáttételi potenciálját az emberi jogok megsértése esetén; támogatja emberi jogi feltételeességi záradékok bevezetését és végrehajtását az EU és a nem uniós országok közötti nemzetközi megállapodásokban, többek között a kereskedelem és a beruházások terén; felhívja a Bizottságot, hogy rendszeresen kövesse nyomon e záradékok végrehajtását annak biztosítása érdekében, hogy azokat a kedvezményezett országok tiszteletben tartásuk, és rendszeresen tegyen jelentést a Parlamentnek az emberi jogok partnerországok általi tiszteletben tartásáról;

Új technológiák és emberi jogok

54. hangsúlyozza, hogy ki kell dolgozni egy olyan uniós stratégiát, amely az új technológiákat, például a mesterséges intelligenciát az emberek szolgálatába állítja, és foglalkozik azokkal a potenciális fenyegetésekkel – például félretájékoztatás, tömeges megfigyelés, álhírek, gyűlöletbeszéd, állam által finanszírozott korlátozások és a mesterséges intelligencia visszaélészerű használata – amelyeket az új technológiák az emberi jogok tekintetében jelentenek; hangsúlyozza továbbá, hogy ezek a technológiák konkrét fenyegetést jelenthetnek a jogszerű tevékenységek ellenőrzése, korlátozása és aláásása révén; hangsúlyozza, hogy meg kell találni a megfelelő egyensúlyt az emberi jogok, különösen a magánélet tiszteletben tartásához való jog és más olyan jogos megfontolások között, mint a biztonság vagy a bűnözés, a terrorizmus és a szélsőséges elleni küzdelem; aggodalmának ad hangot egyes kettős felhasználású kibertér-felügyeleti technológiák emberi jogi aktivistákkal, újságírókkal, politikai ellenfelekkel és ügyvédekkel szembeni, egyre gyakoribb alkalmazása miatt;

55. felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy működjenek együtt a harmadik országok kormányaival az elnyomó kibertérbiztonsági és terrorizmusellenes jogalkotási gyakorlatok és jogszabályok megszüntetése érdekében; emlékeztet arra a kötelezettségre, hogy évente frissíteni kell a 428/2009/EK tanácsi rendelet⁽¹³⁾ I. mellékletét, amely felsorolja az engedélyköteles kettős felhasználású termékeket; hangsúlyozza, hogy hatékony digitális együttműködésre van szükség

⁽¹³⁾ HL L 134., 2009.5.29., 1. o.

2020. január 15., szerda

a kormányok, a magánszektor, a civil társadalom, a tudományos és műszaki közösségek, a szociális partnerek és más érdekelt felek között a biztonságos és inkluzív digitális jövő mindenki számára történő biztosítása érdekében, a nemzetközi emberi jogi jogszabályokkal összhangban;

Migránsok és menekültek

56. hangsúlyozza, hogy sürgősen kezelni kell a migrációs áramlások kiváltó okait, így a háborúkat, a konfliktusokat, az önkényuralmi rendszereket, az üldöztetést, az irreguláris migrációs hálózatokat, az emberkereskedelmet, az embercsempészetet, a szegénységet, a gazdasági egyenlőtlenséget és az éghajlatváltozást, és az emberi jogok és méltóság tiszteletben tartásán alapuló hosszú távú megoldásokat kell találni; hangsúlyozza, hogy ki kell alakítani a migráció legális csatornáit és útjait, és lehetőség szerint elő kell segíteni az önkéntes visszatéréseket, többek között a visszaküldés tilalmának elvével összhangban;

57. felszólít a menekültügyi válság külső dimenziójának kezelésére, többek között azáltal, hogy az érintett harmadik országokkal való együttműködés és partnerségek kiépítése révén fenntartható megoldásokat találjanak a konfliktusokra; úgy véli, hogy a nemzetközi menekültügyi és emberi jogi jogszabályok betartása nélkülözhetetlen eleme a harmadik országokkal folytatott együttműködésnek; hangsúlyozza, hogy a migrációról és a menekültekről szóló globális megállapodásokkal összhangban valódi lépéseket kell tenni a menekültek önellátásának fokozása, a harmadik országbeli megoldásokhoz való hozzáférés kiterjesztése, az emberi jogi feltételek a migrációkezelés terén történő javítása – különös tekintettel a származási vagy tranzitországokra – valamint a méltóságteljes, biztonságos visszatérés érdekében; felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy teljes mértékben biztosítsák az átláthatóságot a harmadik országokkal folytatott együttműködési politikák és a migrációs együttműködésre szánt források harmadik országoknak való elosztása tekintetében; fontosnak tartja, hogy a fejlesztési és együttműködési forrásokat ne térítsék el célkitűzéseiktől, és azokból ne részesülhessenek az emberi jogok megsértéséért felelős személyek; felhívja az EU-t, hogy támogassa az UNHCR a hontalanság 2024-ig, az EU-n belül és kívül történő felszámolására irányuló kezdeményezését;

58. elfogadhatatlannak tartja a menekültek és migránsok halálát és az általuk elszenvedett emberi jogi visszaéléseket a Földközi-tengeren; elítéli továbbá az ezen embereket segítő nem kormányzati szervezetek elleni támadásokat; felhívja az Uniót és tagállamait, hogy növeljék a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek számára nyújtott humanitárius segítségnyújtást; felhívja az Uniót és tagállamait, hogy támogassák a menekülteket fogadó közösségeket; ragaszkodik ahhoz, hogy a migrációról és a menekültekről szóló globális megállapodások végrehajtása járjon együtt az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó menettrendjének a stratégiai fejlesztési célokban meghatározottak szerinti végrehajtásával, valamint a fejlődő országokba irányuló beruházások növelésével;

59. hangsúlyozza, hogy az éghajlati vészhelyzet és a biodiverzitás nagyarányú csökkenése jelentősen veszélyezteti az emberi jogokat; felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy dolgozzanak ki uniós stratégiát az egészséges környezet védelmére, szorosan együttműködve a harmadik országokkal és nemzetközi szervezetekkel, például az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságával, amely nemrégiben közös stratégiát indított el az ENSZ Környezetvédelmi Programjával (UNEP); hangsúlyozza, hogy az ENSZ becslései szerint 2050-re a lakóhelyüket környezeti okok miatt elhagyni készülő személyek számának növekedésével kell számolnunk; emlékeztet az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésével és az éghajlatváltozás emberi jogokra gyakorolt negatív hatásainak megelőzésével kapcsolatban az államokra és egyéb szervezetekre háruló kötelezettségekre és felelősségekre; üdvözlö a környezetvédelmi kérdések, a természeti katasztrófák és az éghajlatváltozás emberi jogokba való integrálásának előmozdítására irányuló nemzetközi erőfeszítéseket; felszólítja az EU-t, hogy vegyen részt aktívan a „környezeti és éghajlati okok miatt lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek” védelmét szolgáló lehetséges normatív keretről szóló nemzetközi vitában;

A demokrácia támogatása

60. hangsúlyozza, hogy az EU-nak a párbeszéd és a partnerség erősítése érdekében továbbra is aktívan támogatnia kell a demokratikus és hatékony politikai pluralizmust az emberi jogi intézményekben, a független médiában, a parlamentekben és a civil társadalomban a demokratizálódás előmozdítására irányuló erőfeszítéseik során, a körülményeknek megfelelően, figyelembe véve az érintett harmadik országok kulturális és nemzeti háttérét; emlékeztet arra, hogy az emberi jogok a demokratizálódási folyamatok alapvető sarokkövei; üdvözlö a Demokráciáért Európai Alapítvány (EED) Nyugat-Balkánon és az EU keleti és déli szomszédságában a demokrácia, valamint az alapvető jogok és szabadságok tiszteletben tartásának előmozdítása érdekében tett következetes kötelezettségvállalását; emlékeztet arra, hogy a bővítési és szomszédsági politikák keretében a demokráciába való átmenet során szerzett tapasztalatok és levont tanulságok pozitívan járulhatnak hozzá azon bevált gyakorlatok azonosításához, amelyeket világszerte fel lehetne használni más demokratizálódási folyamatok támogatására és megszilárdítására; emlékeztet arra, hogy az uniós bővítés bizonyult a demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok támogatása leghatékonyabb eszközének az európai kontinensen, és hogy ezért az uniós csatlakozás lehetőségének nyitva kell maradnia azon országok előtt, amelyek készek csatlakozni az EU-hoz, és az EUSZ 49. cikkében meghatározottak szerint reformokat hajtottak végre; sürgeti az EU-t, hogy a bővítési folyamat során szorosan kövesse nyomon az emberi jogokat és a kisebbségekhez tartozó személyek jogait védő rendelkezések végrehajtását;

2020. január 15., szerda

61. üdvözli a demokráciáról szóló, 2019. október 14-i tanácsi következtetéseket, amelyek a demokrácia megerősítésére irányuló uniós megközelítés naprakészé tételére és megerősítésére irányuló folyamat kezdetét jelentik; e tekintetben hangsúlyozza az emberi jogokkal és a demokratizálódással kapcsolatos oktatás ezen értékek az EU-n belüli és kívüli megszilárdításának alapvető eszközeként betöltött szerepét; hangsúlyozza az Unió demokráciát támogató programjaira vonatkozó konkrét finanszírozási szabályok elfogadásának fontosságát, figyelembe véve a demokratikus változások jellegét; hangsúlyozza, hogy megfelelő forrásokba kell befektetni a demokráciát támogató programok és a politikai prioritások jobb összehangolása érdekében; támogatja az e területen nyújtott uniós támogatás átláthatóságának biztosítására irányuló erőfeszítést; kötelezettséget vállal a demokratikus folyamatok nagyobb átláthatóságának előmozdítására, különösen pedig a különböző nem állami szereplők által folytatott politikai és témafókuszú kampányok finanszírozására;

62. ismételten kedvezően ítéli meg, hogy az EU továbbra is támogatja a választási folyamatokat, valamint választási segítségnyújtást és támogatást biztosít a belföldi megfigyelőknek; ezzel összefüggésben üdvözli és teljes mértékben támogatja a Parlament Demokráciatámogatási és Választási Koordinációs Csoportjának munkáját; emlékeztet a választási megfigyelő missziók jelentései és ajánlásai megfelelő nyomon követésének fontosságára, mivel ez erősítheti hatásukat és erősítheti az EU által az érintett országokban a demokratikus normákhoz nyújtott támogatást; hangsúlyozza, hogy a demokratikus változás jellegét tükröző, hosszú távú, rugalmas programok révén a teljes választási ciklusban támogatni kell a demokráciát; sürgeti a jelöltek – különösen a kiszolgáltatott csoportokhoz vagy kisebbségekhez tartozók – ellen a választási folyamatok során elkövetett emberi jogi jogsértések eseteinek szigorú nyomon követését;

o

o o

63. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, az EU emberi jogi különleges képviselőjének, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az ENSZ Biztonsági Tanácsának, az ENSZ főtitkárának, a 74. ENSZ-közgyűlés elnökének, az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa elnökének, az ENSZ emberi jogi főbiztosának és az EU küldöttségvezetőinek.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0008

Éves jelentés a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról**Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról – éves jelentés (2019/2136(INI))**

(2021/C 270/04)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Tanács által az Európai Parlament számára készített, a közös kül- és biztonságpolitikáról szóló éves jelentésre,
- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) V. címére,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Alapokmányára és az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) 1975. évi Helsink-i Záróokmányára,
- tekintettel az 1949. évi Észak-atlanti Szerződésre és az EU és a NATO közötti együttműködésről szóló, 2018. július 10-i együttes nyilatkozatra,
- tekintettel a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője (alelnök/főképviselő) által a politikai elszámoltathatóságról tett nyilatkozatra ⁽¹⁾,
- tekintettel az Európai Unió kül- és biztonságpolitikájára vonatkozó, 2016. évi globális stratégiára,
- tekintettel a Bizottságnak és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének „Az ellenállóképesség stratégiai megközelítése az EU külső tevékenységeiben” című, 2017. június 7-i közös közleményére (JOIN(2017)0021),
- tekintettel a 2018. május 17-i Szófia-i Nyilatkozatra és a bővítésről, valamint a stabilizációs és társulási folyamatról szóló, 2018. június 26-i és 2019. június 18-i tanácsi következtetésekre,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Szervezete Közgyűlésének a „Világunk átalakítása: a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrend” című, 2015. szeptember 25-i A/RES70/1. sz. határozatára,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsának 1325. sz. határozatára, amely 2000-ben létrehozta a nőkkel, a békével és a biztonsággal kapcsolatos menetrendet,
- tekintettel a Tanácshoz, a Bizottsághoz és az Európai Külügyi Szolgálathoz (EKSZ) intézett, a 2017. novemberi csúcstalálkozó előkészítéseként a keleti partnerségről szóló, 2017. november 15-i ajánlására ⁽²⁾,
- tekintettel eljárási szabályzata 54. cikkére,
- tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére (A9-0054/2019),

⁽¹⁾ HL C 210., 2010.8.3., 1. o.⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0440.

2020. január 15., szerda

- A. mivel a Parlamentnek kötelessége és felelőssége a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP), valamint a közös biztonság- és védelempolitika (KBVP) feletti demokratikus felügyelet gyakorlása, és meg kell kapnia az e szerepkör betöltéséhez szükséges, hatékony eszközöket;
- B. mivel az EU külső tevékenysége közvetlen hatással van polgárainak jólétére az Európai Unión belül és kívül egyaránt, és célja a biztonság és a stabilitás biztosítása, emellett pedig az olyan európai értékek, mint a szabadság, a demokrácia, az egyenlőség, a jogállamiság, valamint az emberi jogok tisztelben tartásának előmozdítása; mivel a béke és biztonság érdekében eljáró globális szereplőként az Európai Unió hitelessége attól függ, hogy a gyakorlatban hű marad-e a saját értékeihez, ami így azt jelenti, hogy az értékalapú külpolitika az Unió közvetlen érdeke;
- C. mivel az Európai Unió csak akkor tudja előmozdítani alapvető értékeit, ha azokat valamennyi tagállamában védelmezik és tisztelben tartják;
- D. mivel jelenleg tanúi vagyunk annak, hogy a hagyományos partnerek kivonulnak a globális szinterről, a többoldalú együttműködésre és intézményekre növekvő nyomás nehezedik, és a regionális hatalmak egyre magabiztosabbá válnak;
- E. mivel az Unió stratégiai környezete egy ideje folyamatosan romlik, ezért most minden eddiginél sürgetőbb feladat egy erősebb, a külkapcsolataiban egységes módon fellépő olyan Európát megvalósítani, amely képes szembenézni a tagállamai és azok polgárai biztonságát közvetlenül vagy közvetve érintő számos kihívással; mivel az uniós polgárok biztonságát fenyegető problémák közé tartoznak többek között a közvetlenül az európai kontinens keleti és déli szomszédságában, illetve bizonytalan helyzetű államokban zajló fegyveres konfliktusok; a terrorizmus – különösen a dzsihádzizmus –, a kibertámadások és a félretájékoztatási kampányok; az európai politikai és választási folyamatokba való külföldi beavatkozások; a tömegpusztító fegyverek elterjedése, a fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló megállapodások megkérdőjelezése; a kényszerű lakóhelyelhagyást és ellenőrizetlen migrációs áramlásokat előidéző regionális konfliktusok elmélyülése; az uniós tagállamok energiaellátásával kapcsolatos feszültségek; a természeti erőforrásokért való versengés, az energiatartósság és az energiabiztonság; a határoknál és Európában jelen lévő szervezett bűnözés növekedése; a leszerelési erőfeszítések gyengülése; valamint az éghajlatváltozás;
- F. mivel a dzsihádzizmus jelenleg az Unió közbiztonságát fenyegető egyik legnagyobb kihívást jelenti, és gyors, határozott és összehangolt fellépést igényel mind hazai szinten, mind a határokon kívül;
- G. mivel egyetlen tagállam sem képes egyedül kezelni azokat a kihívásokat, amelyekkel az európai kontinens és közvetlen környezete jelenleg szembenéz; mivel az EU kül- és biztonságpolitikájának és tevékenységeinek kidolgozása során tisztelben kell tartani és biztosítani kell a tagállamok közötti egyenlőség elvét; mivel a nemzeti parlamenteknek az országuk saját kül- és biztonságpolitikájával kapcsolatos előjogait tisztelben kell tartani; mivel az ambiciózus, hiteles és hatékony közös külpolitikát elegendő pénzügyi forrással, valamint az EU részéről időszzerű és határozott intézkedésekkel kell támogatni; mivel az EU külpolitikai eszközeit következetesebben és egységesebben kell használni;
- H. mivel egyedül a multilateralizmus garantálja a békét, a biztonságot, valamint a fenntartható és inkluzív fejlődést egy rendkívül polarizált nemzetközi környezetben; mivel amikor univerzális szabályokat és értékeket – ideértve az alapvető emberi jogokat, a nemzetközi jogot és a humanitárius jogot – vonnak kétségbe vagy visszaélnak azokkal, azzal a multilateralizmus alapjai kerülnek veszélybe; mivel a multilateralizmus az EUSZ-ben rögzítetteknek megfelelően az Európai Unió KKBP-ra vonatkozó megközelítésének központi eleme;
- I. mivel a világban az erőviszonyok globális eltolódása figyelhető meg, és a külpolitikákat meghatározó legfőbb tendencia a geopolitikai verseny, amely gyors, egységes és megfelelő válaszmechanizmusokat és reagálási képességet tesz szükségessé; mivel a tagállamok egységének hiánya miatt az EU jellemzően távol marad az erőviszonyok globális eltolódásától és a geopolitikai versenytől;
- J. mivel az erősödő állami szereplők és új gazdasági hatalmak potenciálisan destabilizáló globális és regionális törekvéseket igyekeznek megvalósítani, és veszélyeztetik az európai szomszédság békéjét és stabilitását, ami beláthatatlan következményekkel járhat nem csupán Európa és a világ biztonságára, hanem a békére nézve is; mivel Európa azzal a veszéllyel néz szembe, hogy háttérbe szorul a döntéshozatalnál, és ennek következtében komoly hátrányba kerül; mivel ez a globális átrendeződés elősegíti az autokratikus vezetőket, az erőszakos nem állami szereplőket és a polgári tiltakozási mozgalmak előretörését;

2020. január 15., szerda

- K. mivel az EU biztonsági környezete, amely a szomszédságában fennálló békétől és stabilitástól függ, változékonyabb, kiszámíthatatlanabb, összetettebb és sérülékenyebb a külső nyomással szemben – ez utóbbi hibrid hadviselés formájában már most is zajlik, ideértve Oroszország és más szereplők ellenséges propagandáját, valamint a radikális terrorista csoportok jelentette növekvő veszélyt, ami akadályozza az EU-t szuverenitása és stratégiai autonómiája gyakorlásában; mivel az EU határain és közeli szomszédságában kialakult instabilitás és kiszámíthatatlanság közvetlen fenyegetést jelent a kontinens biztonságára nézve; mivel elválaszthatatlan kapcsolat van a belső és a külső biztonság között; mivel ez a külső nyomás mind fizikai, mind online dimenziót magában foglal; mivel a félretájékoztatás és a külföldi beavatkozás egyéb, külső erők által gyakorolt formái komoly kockázatot jelentenek Európa szuverenitására nézve, és súlyosan veszélyeztetik az Unió stabilitását és biztonságát;
- L. mivel a globális konfliktusok legfőbb kiváltó okai a társadalmi-gazdasági egyenlőtlenség, az elnyomás, az éghajlatváltozás és a részvételen alapuló befogadás hiánya; mivel 2015-ben az ENSZ valamennyi tagállama elfogadta az Egyesült Nemzetek fenntartható fejlődési céljait, amelyek ütemtervet biztosítanak a méltányos, igazságos, fenntartható és inkluzív globális együttműködéshez;
- M. mivel az éghajlatváltozás hatásai egyre súlyosabb következményekkel járnak az emberi élet különféle aspektusaira, a fejlesztési lehetőségekre, valamint a geopolitikai világrendre és a globális stabilitásra nézve; mivel az éghajlatváltozás hatásai leginkább azokat fogják sújtani, akik kevesebb erőforrással rendelkeznek, hogy alkalmazkodjanak ahhoz; mivel az uniós külpolitikában nagyobb figyelmet kell fordítani a többoldalú tevékenységek előmozdítására az éghajlati vonatkozású konkrét kérdésekben folytatott együttműködés, stratégiai partnerségek kiépítése és az állami és nem állami szereplők – többek között a globális szennyezés fő okozói – közötti együttműködés és párbeszéd erősítése révén;
- N. mivel az emberi jogok globálisan visszaszorulnak; mivel az emberek a világ minden részén Európától várnak támogatást emberi jogaik védelmezése terén, amikor ezt saját kormányuk nem teszi meg;
- O. mivel az uniós bővítési politika az EU hatékony külpolitikai eszköze; mivel az európai szomszédságpolitika kulcsfontosságú eszköz az Unió keleti és déli szomszédjai tekintetében;
- P. mivel 2050-ig a világ népességnövekedésének több mint fele várhatóan Afrikában fog bekövetkezni, ami a bolygón élő további 2,4 milliárd főből várhatóan 1,3 milliárdot fog jelenteni; mivel e növekedés a legszegényebb országok némelyikében koncentrálódik, ami az éghajlatváltozás hatásaival együtt számos új kihívást von maga után, amelyek – ha nem kezelik őket haladéktalanul – rendkívül súlyos következményekkel fognak járni mind az érintett országokra, mind pedig az Európai Unióra nézve; mivel az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferencia (UNCTAD) nemrégiben készült, a kereskedelemről és a fejlesztésről szóló, 2019. évi jelentése további évi 2,5 billió USD-vel számol az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó, fenntartható fejlődési célokkal kapcsolatos menetrendjében foglalt célok teljesítéséhez;
- Q. mivel, tekintettel a fontos fegyverzet-ellenőrzési és leszerelési megállapodások felbomlására és az újonnan megjelenő technológiákra, például a kibertechnológiára, valamint az autonóm fegyverek leszerelésére, a fegyverzet-ellenőrzésnek és a tömegpusztító fegyverek elterjedése elleni küzdelemnek központi szerepet kell kapnia az EU kül- és biztonságpolitikájában; mivel a 2008/944/KKBP tanácsi közös álláspontot⁽³⁾ felül kell vizsgálni és naprakésszé kell tenni a kritériumok szigorú alkalmazása és végrehajtása, valamint egy szankciós mechanizmus létrehozása érdekében;

Veszélyben a multilateralizmus: sürgősen szükség van egy erősebb, egységes Európára

1. emlékeztet arra, hogy egy olyan időszakban, amikor a versengő hatalmak egyre nagyobb kihívást támasztanak a szabályokon alapuló világrenddel szemben, nekünk, európaiaknak védelmeznünk kell az egyetemes értékeket, szabályokat és alapelveket – különösen a multilateralizmust, a nemzetközi jogot, a jogállamiságot, a demokráciát, az emberi jogok tiszteletben tartását, az alapvető szabadságokat, a szabad és méltányos kereskedelmet, a konfliktusok erőszakmentes megoldását és a közös európai érdekeket – az Unión kívül és belül egyaránt; hangsúlyozza, hogy ahhoz, hogy az Európai Unió a demokráciához hasonló univerzális értékek birtokosaként meg tudja őrizni hitelességét, az alapelveivel összhangban kell cselekednie;

⁽³⁾ HL L 335., 2008.12.13., 99. o.

2020. január 15., szerda

2. hangsúlyozza, hogy a multilateralizmusnak központi helyen kell állnia a konfliktusoknak a nemzetközi jog normái és alapelvei, az ENSZ Alapokmánya és az EBESZ 1975. évi Helsinki Záróokmánya alapján történő megelőzését, enyhítését és megoldását célzó uniós erőfeszítésekben, és ez a legjobb módja a transznacionális politikai párbeszéd, a béke és a stabil világrend biztosításának; hangsúlyozza azon szilárd meggyőződését, hogy a jelentősen megromlott stratégiai környezetben az EU-nak és tagállamainak egyre nagyobb a felelősségük a nemzetközi biztonsághoz való hozzájárulás terén;

3. kiemeli, hogy a multilateralizmus az EU kül- és biztonságpolitikájának sarokköve és a béke, a biztonság, az emberi jogok és a jólét biztosításának legjobb módja; hangsúlyozza, hogy ez a megközelítés előnyöket kínál az emberek számára Európában és világszerte; elismeri a multilateralizmus hármaskör megközelítését, amely a következő alapelvekre épül: a nemzetközi jog tiszteletben tartása és annak biztosítása, hogy az EU fellépése a nemzetközi jog és együttműködés szabályain és normáin alapuljon; a multilateralizmus kiterjesztése az új globális valóságra, ösztönözve a kollektív megközelítést és mérlegelve, hogyan használható fel az EU normaalkotó kapacitása, autonómiája és a nemzetközi szervezeteken belüli befolyása, egyben megőrizve és kiterjesztve ezek befolyását; továbbá a nemzetközi szervezetek reformja, alkalmassá téve a többoldalú szervezeteket a céljuknak megfelelő működésre; továbbá elismeri, hogy a multilateralizmus hatékonysága érdekében kezelni kell és meg kell oldani az állami és nem állami szereplők közötti hatalmi egyenlőtlenségek kérdését; üdvözlözi az Unió fellépését, amelynek révén határozottan támogatja a Párizsi Megállapodást, a regionális békemegállapodásokat és a nukleáris leszerelést;

4. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az Egyesült Államok fokozatosan kivonul a multilaterális világrendből, vagyis hogy többek között kilépett a Párizsi Megállapodásból, az átfogó közös cselekvési tervből (JCPOA), az ENSZ Emberi Jogi Tanácsából és az UNESCO-ból, továbbá úgy döntött, hogy felfüggeszti az Egyesült Nemzetek Szervezetének a közel-keleti palesztin menekülteket segélyező hivatala (UNRWA) részére nyújtott finanszírozást; határozottan támogatja a multilaterális világrend, a nonproliférációs rendszer és a Közel-Kelet regionális biztonságához való hozzájárulás szerves részét képező JCPOA valamennyi részes fél általi fenntartását és teljes körű végrehajtását; elutasítja a szankcióknak az Egyesült Államok általi, az átfogó közös cselekvési tervből való kilépését követő egyoldalú, területen kívüli újbóli kivetését, mivel az súlyosan sérti az EU jogos gazdasági és külpolitikai érdekeit; kéri az EU-t és tagállamait, hogy a harmadik országok által alkalmazott másodlagos szankciókkal szemben erősítsék meg egységüket, visszatartó erejüket és ellenálló képességüket, továbbá készüljenek fel ellenintézkedések meghozatalára minden olyan országgal szemben, amely másodlagos szankciók révén megsérti az EU jogos érdekeit;

5. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a transzatlanti partnerség nagyszámú kihívással és zavarral néz szembe, mégis továbbra is nélkülözhetetlen ahhoz, hogy az Atlanti-óceán mindkét partján biztosítani lehessen a biztonságot és a jólétet; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az USA fokozatosan kivonul a multilaterális, szabályokon alapuló világrendből;

6. ismételten kéri a tagállamokat, hogy támogassák a Biztonsági Tanács összetételének és működésének reformját; hangsúlyozza, hogy az EU elkötelezett az ENSZ nemzetközi szerepének megerősítése iránt;

7. szorgalmazza egy erősebb, egységes, hatékony, proaktív és stratégiaibb szemléletű Európai Unió létrehozását, különösen mivel épp most vette kezdetét egy újabb európai politikai ciklus, és mivel az EU kül- és biztonságpolitikája folyamatosan változik; úgy véli, hogy egyedül egyetlen uniós tagállam sem képes hatékony választ adni a jelen kor globális kihívásaira; hangsúlyozza, hogy európai szintű együttműködésre van szükség ahhoz, hogy befolyást lehessen gyakorolni a globális szinten, és ez egységes szemléletet tesz szükségessé, az EU megosztottsága esetén viszont nem lehetséges; kéri az EU-t, hogy fokozza az érdekeinek és értékeinek védelmére irányuló erőfeszítéseit, ugyanakkor megbízható nemzetközi partnerként lépjen fel; fontosnak tartja, hogy az EU nemzetközi szinten növelje saját hatékonyságát és végrehajtási hatásköreit, és kéri, hogy az uniós intézmények a polgárközpontúságot helyezték előtérbe, és az emberek érdekében cselekedjenek; hangsúlyozza, hogy az Uniónak olyan politikai célkitűzéseket kell kommunikálnia, illetve olyan prioritásokat és célokat kell meghatároznia, amelyek a polgárok bevonására épülnek, az emberekre, nem pedig a folyamatokra összpontosítanak, kézzelfogható eredményeket hoznak és nem növelik a bürokráciát; kéri az EU-t, hogy javítsa a harmadik országok kormányzati és nem kormányzati szereplőivel folytatott párbeszédet a nemzetközi dimenzióval rendelkező szakpolitikai javaslatok kidolgozása során, hogy az EU egységes hangon szólalhasson meg;

8. megismétli, hogy sürgősen meg kell erősíteni az EU ellenálló képességét és függetlenségét egy szilárdabb KKBP révén, amely elkötelezett a béke, a regionális és nemzetközi biztonság, az emberi jogok, a társadalmi igazságosság, az alapvető szabadságok és a jogállamiság Európában, annak szomszédságában és az egész világon történő biztosítása mellett; hangsúlyozza, hogy az EU hitelessége a világban attól függ, hogy mennyire védelmezi és tartja be ezeket az elveket; úgy véli, hogy ennek a megerősített KKBP-nek koherensebbnek kell lennie, magában foglalva nem csupán a hagyományos „puha” hatalmat, hanem egy erős KBVP-t, hatékony szankciópolitikát és határokon átnyúló terrorizmusellenes együttműködést is; ismételten felszólít egy olyan uniós emberi jogi szankciós mechanizmus (a „Magnyickij-törvény” európai uniós változata) gyors elfogadására, amely célzott szankciókat tesz lehetővé a súlyos emberi jogi jogsértésekben bűnrészes személyek ellen;

2020. január 15., szerda

9. úgy véli, hogy az Európai Uniónak hiteles és hatékony globális szereplővé kell válnia, hogy globális szinten felelős, kézzelfogható, proaktív és kiemelkedő vezető szerepet tölthessen be a nemzetközi szinten, és ki kell aknáznia politikai potenciálját annak érdekében, hogy érdemi hatást gyakorló geopolitikai hatalomként gondolkodjon és cselekedjen, ugyanakkor védelmezze és mozdítsa elő az EUSZ 21. cikkében foglalt célkitűzéseket, saját egyetemes alapelveit és szabályait, közös értékeit – a békével és az emberi jogokkal kezdve – és saját érdekeit a világban, segítsen megoldani a konfliktusokat világszerte, és részt vegyen a globális kormányzás alakításában; ismét megerősíti, hogy biztosítani kell az EU stratégiai autonómiáját, különös tekintettel a jobb döntéshozatalra, megerősített kapacitásokra és megfelelő védelmi képességekre, amint azt az EU globális stratégiája is elismerte, amelyet a 28 állam- és kormányfő 2018 júniusában újból megerősített, és amely egy cselekvőképesebb, függetlenebb Unió előmozdítására törekszik a növekvő geopolitikai versenyben;

10. teljes mértékben támogatja a Bizottság elnökének azon döntését, hogy az EU végrehajtó szerve egy „geopolitikai Bizottsággá” alakuljon át, amelynek fő célja egy olyan hiteles külső szereplő képezésének kialakítása, amely módszeresen foglalkozik a külső tevékenységgel kapcsolatos ügyekkel; üdvözli az alelnök/főképviselő az iránti elkötelezettségét, hogy összehangolja a Bizottság tevékenységének külső dimenzióit és jobb kapcsolatot biztosítson szakpolitikáink belső és külső aspektusai között; hangsúlyozza, hogy a „geopolitikai Bizottságtól” ezért azt várják, hogy a globális ügyeket illetően a reagáló megközelítés helyett inkább proaktív megközelítést alkalmazzon, és e megbízatása tükröződjön a következő többéves pénzügyi keretben is; e tekintetben úgy véli, az Európai Uniónak arra kell törekednie, hogy magabiztosabb szereplővé váljon anélkül, hogy normaalkotó hatalomként betöltött pozíciója sérülne; hangsúlyozza, hogy a „geopolitikai Bizottságnak” a nemzetközi jog és saját értékei maradéktalan tiszteletben tartása mellett kell védelmeznie érdekeit; kiemeli, hogy az EU-nak valamennyi hatalommal az együttműködés és a nyitottság szellemében kell kapcsolatot folytatnia, fenntartva ugyanakkor a jogot, hogy szükség esetén szembe helyezkedjen;

11. ismételten megerősíti az EU globális stratégiája iránti elkötelezettségét, amely döntő lépést jelent az eseti válságkezeléstől az Európai Unió külpolitikájának integrált megközelítése felé; úgy véli, hogy az EU globális stratégiáját illetően időszerű és szükséges lenne egy stratégiai felülvizsgálat elvégzése, különösen az elfogadása óta bekövetkezett alapvető geopolitikai változások fényében (pl. a transzatlanti partnerségen belüli politikai nézetkülönbségek, új, magabiztosabb hatalmak, például Kína megjelenése, a klímavészhelyzet súlyosbodása), amelyek mindegyike súlyos következményekkel jár az Unió külpolitikai célkitűzéseire és átfogó biztonságpolitikájára nézve; ezért kéri az alelnököt/főképviselőt, hogy indítson el egy átfogó, inkluzív konzultációs folyamatot, kezdve a tagállamokkal és az uniós külpolitikájával foglalkozó, uniós intézményeken kívüli vezető szakértőkkel, és bevonva a civil társadalmi szervezeteket is;

12. úgy véli, hogy az Uniónak nagyobb mértékben kell támaszkodnia az olyan kereskedelmi és fejlesztési eszközökre, mint a harmadik országokkal kötött kétoldalú megállapodások és szabadkereskedelmi megállapodások, és a megállapodások ratifikálását a Párizsi Megállapodás aláírásához és az alapvető európai értékek tiszteletben tartásához kell kötnie;

13. úgy véli továbbá, hogy az EU-nak – külső hitelessége megőrzése érdekében – az emberi jogi záradékok tiszteletben tartását a harmadik országokkal kötött uniós megállapodásai középpontjába kell helyeznie, feltételessé téve és szükség esetén alkalmazva azokat;

14. úgy véli, hogy az Európai Uniónak – a rendelkezésére álló valamennyi diplomáciai és gazdasági eszköz igénybevétele mellett – képesnek kell lennie gyorsabban és hatékonyabban reagálni a válságokra, és a KBVP részeként több polgári és katonai missziót kell indítania; e célból emlékeztet arra, hogy az EU-nak nagyobb hangsúlyt kell fektetnie a konfliktusok annak révén történő megelőzésére, hogy az instabilitások kiváltó okait kezeli és eszközöket hoz létre az azokkal való megbirkózáshoz; e tekintetben emlékeztet arra, hogy jelentősen növelni kell az EU költségvetési forrásait a következő többéves pénzügyi keretben, és legalább meg kell kétszerezni a konfliktusmegelőzésre, a békeépítésre és a közvetítésre szánt pénzeszközöket; emlékeztet arra, hogy az EU alapvető szerepet játszik a demokrácia előmozdításában az európai szomszédságban, különösen a Demokráciáért Európai Alapítvány támogatási programjain keresztül;

15. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió szemléletének a „reagálás” helyett az „előre gondolkodás” felé kell elmozdulnia, és hogy fontos, hogy az Unió összefogjon a hasonlóan gondolkodó uniós stratégiai partnerekkel, különösen a NATO-val és a feltörekvő országokkal a nemzetközi és humanitárius jogra, valamint a többoldalú szerződésekre épülő, szabályokon alapuló világrend védelmezése érdekében; emlékeztet arra, hogy az EU közös kül- és biztonságpolitikája a partnerségen és a multilateralizmuson alapul, amelyek segítenek egységbe tömöríteni az érintett regionális és világhatalmakat; hangsúlyozza, hogy sürgősen meg kell vizsgálni új szövetségi együttműködések – különösen a technológiai, kereskedelmi és beruházási folyamatok nyomon követése és ellenőrzése terén – és innovatív, inkluzív együttműködési mechanizmusok kialakításának lehetőségeit, egy „intelligens multilateralizmusra” törekedve; közös erőfeszítésekre szólít fel a multilaterális szervezetek megreformálása érdekében, hogy azok alkalmassá váljanak céljuk betöltésére;

2020. január 15., szerda

16. olyan uniós külpolitikát szorgalmaz, amely egy közös és erőteljes, uniós szintű külpolitika keretében egyesíti az EU intézményeit és tagállamait, növelve ezáltal az EU hitelességét; helyesli azt az elképzelést, hogy egy ilyen politikának teljes mértékben támogatnia kell az alelnök/főképviseelő által betöltött létfontosságú szerepkört; ösztönzi a tagállamok közötti ad hoc koalíciók létrehozását, amelyek hozzájárulnak az EU külső tevékenységének rugalmasabbá és reakcióképesebbé tételéhez, csökkentve az abból fakadó nyomást, hogy a tagállamoknak mindenképpen konszenzusra kell jutniuk; ösztönzi, hogy újból szorosabb együttműködési formák jöjjenek létre az alelnök/főképviseelő és a külügyminiszterek között, így az utóbbiakat fel lehet hatalmazni arra, hogy eljárhassanak az EU nevében az EU kohéziójának és demokratikus legitimitásának erősítése érdekében; felszólítja az EU-t, hogy tájékoztassa jobban polgárait a jövőképét és közös kül- és biztonságpolitikai célkitűzéseit illetően;

17. az EU és a tagállamok között nagyobb szolidaritást és megerősített koordinációt szorgalmaz; emlékeztet arra, hogy az Unió külső politikájának koherenseknek kell lenniük egymással és más, külső dimenzióval rendelkező szakpolitikákkal, és azokat egyeztetni kell a nemzetközi partnerekkel; úgy véli, hogy a tagállamok közötti együttműködés alapvető fontosságú az Unió demokráciájának, közös értékeinek, szabadságainak, valamint szociális és környezeti normáinak megóvása érdekében; hangsúlyozza a tagállamok, a partnerországok és a nemzetközi szervezetek közötti együttműködés kiterjesztésének szükségességét; újfent hangsúlyozza az EUSZ 24. cikke (3) bekezdésének fontosságát, amely szerint „a tagállamok az Unió kül- és biztonságpolitikáját a lojalitás és a kölcsönös szolidaritás jegyében tevékenyen és fenntartások nélkül támogatják”, és „tartózkodnak minden olyan cselekvéstől, amely ellentétes az Unió érdekeivel”; hangsúlyozza, hogy a Szerződésben foglaltaknak megfelelően az uniós Külügyek Tanácsa az a fórum, ahol az országok miniszterei kifejtik nézeteiket és megállapodnak a szakpolitikákról, ennek megtörténte után pedig a tagállamoknak többek között a saját diplomáciai törekvéseik keretében is teljes mértékben támogatniuk kell az alelnököt/főképviseelőt az érintett szakpolitika végrehajtásában;

18. kiemeli, hogy az Uniónak teljes mértékben végre kell hajtania a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseit és hatékonyabban kell alkalmaznia a meglévő eszközöket; kéri, hogy az EU összehangoltabb és koherensebb módon lépjen fel annak érdekében, hogy javítsa döntéshozatali folyamatait és hatékony, hiteles külső szereplővé váljon, amiben az EKSZ kulcsszerepet játszik;

Az Európai Parlament megerősítése a KKBP egyik pilléréként

19. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió csak akkor aknázhatja ki potenciálját teljes mértékben, ha egyetlen hangon szólal meg és egységesen lép fel, és ha a döntéshozatal a nemzeti szintről fokozatosan szupranacionális szintre kerül át, teljes mértékben kihasználva az uniós szerződések, intézmények és azok eljárásai által kínált lehetőségeket, és teljeskörűen tiszteletben tartva a szubszidiaritás elvét és a tagállamok hatásköreit; kiemeli, hogy az Európai Uniónak minden rendelkezésre álló eszközt fel kell használnia e cél elérése érdekében, a parlamenti diplomácia eszközeit is beleértve;

20. e tekintetben megismétli, hogy az évek során a Parlament egy sor olyan eszközt és hálózatot alakított ki a külső tevékenység területén, ideértve például a harmadik országokkal létrehozott parlamenti vegyes bizottságokat és parlamenti együttműködési bizottságokat, valamint parlamentközi küldöttségeket, ad hoc küldöttségeket és választási megfigyelő missziók hálózatát, amelyek elkülönülnek az EU végrehajtó szervei által használtaktól és egyben ki is egészítik azokat; hangsúlyozza a Parlament által gyakorolt felügyeleti és ellenőrzési hatásköröket, és kiemeli, hogy a Parlament jelentései és állásfoglalásai nagyobb figyelmet érdemelnek; kiemeli az együttműködés és az intézményi párbeszéd színteréül szolgáló parlamenti közgyűlések jelentőségét, és hangsúlyozza, hogy azok értékes módon járulnak hozzá az Európai Unió külső tevékenységeihez, valamint a biztonság és a védelem területéhez is; hangsúlyozza, hogy elő kell mozdítani ezek tevékenységeit, és garantálni kell, hogy megfelelően végezhesék munkájukat;

21. kiemeli az EU választási megfigyelő misszióinak alapvető szerepét; hangsúlyozza a főmegfigyelők politikai felelősségét, akiket az európai parlamenti képviselők soraiból neveznek ki; ezért szorgalmazza az EU kül- és biztonságpolitikájának integráltabb megközelítését, amely a parlamenti dimenziót is magában foglalja; nagyobb intézményközi együttműködést szorgalmaz a harmadik országokkal és régiókkal kapcsolatos stratégiák kidolgozása során, külön hangsúlyt helyezve a Nyugat-Balkánra és a keleti partnerországokra; emlékeztet a parlamenti diplomácia és a parlamentközi kapcsolatok fontosságára e célok támogatása tekintetében; kijelenti, hogy a Parlamentnek erősebb szerepet kell játszania a KKBP területén és a nemzetközi szintén; kiemeli, hogy az EU-nak és a tagállamoknak együtt kell működniük egy új szemléletű parlamenti diplomáciára vonatkozó átfogó politikai stratégia meghatározása céljából, amely magában foglalja az EU kül- és biztonságpolitikájának integráltabb megközelítését, és változtatniuk kell munkamódszerükön;

22. kiemeli a KKBP/KBVP-ben részt vevő egyes intézmények szerepét a munkamódszereik felülvizsgálatában és annak értékelésében, hogyan tölthetik be a legjobban a Szerződések szerinti szerepüket;

2020. január 15., szerda

23. jobb intézményközi együttműködést szorgalmaz abban az értelemben, hogy a Parlament kellő időben tájékoztatást kapjon, hogy adott esetben véleményt nyilváníthasson, a Bizottság és az EKSZ pedig figyelembe tudja venni a Parlament álláspontját; kéri, hogy a Bizottság és az EKSZ folytassanak hatékony és átfogó információcserét, lehetővé téve a Parlament számára, hogy hatékonyan és időben gyakorolhassa ellenőrzési szerepkörét, többek között a KKBP területén is; üdvözlí az alelnök/főképviselő az iránti elkötelezettségét, hogy jobban és gyorsabban tájékoztatja és bevonja a Parlamentet, illetve konzultál vele a KKBP alapvető választási lehetőségeit illetően;

24. kéri az EU külső tevékenysége feletti parlamenti felügyeleti és ellenőrzési szerepkör megerősítését, többek között az alelnökkel/főképviselővel, az EKSZ-szel és a Bizottsággal való rendszeres egyeztetések folytatása révén; kéri azon tárgyalások lezárását, amelyek tárgya a Parlamentnek a KKBP- és KBVP-vonatkozású érzékeny tanácsai információkhoz való hozzáférése;

25. megjegyzi, hogy ha/amikor sor kerül a brexitre, akkor a Parlament Külügyi Bizottságának (AFET) a harmadik országokkal fenntartott kapcsolatokért felelős vezető bizottságként meg kell kapnia az EU végrehajtó szerveitől az ahhoz szükséges összes információt, hogy a Parlament nevében ellenőrzést gyakorolhasson a tárgyalási folyamat felett az EUMSZ 218. cikkének megfelelően, és időben megtehesse észrevételeit az Egyesült Királysággal kötendő jövőbeni megállapodás(ok) kapcsán, amely(ek)hez a Parlament egyetértése szükséges; hangsúlyozza az Európai Unió és az Egyesült Királyság közötti jövőbeni együttműködés fontosságát a KKBP és a KBVP területén, és elismeri, hogy kreatív megoldásokra van szükség;

26. kiemeli az EU arra irányuló erőfeszítéseit, hogy folyamatosan hangsúlyozza a jogállamiság tiszteletben tartásán alapuló szabad és nyitott nemzetközi rend fenntartásának és megszilárdításának fontosságát;

27. kéri, hogy mielőtt a Bizottság és az EKSZ elfogadna bármilyen, KKBP-vonatkozású stratégiát vagy közleményt, kerüljön kialakításra egy, a Külügyi Bizottsággal és az illetékes szervekkel folytatandó egyeztetési mechanizmus;

28. szorgalmazza a stratégiaibb szemléletet, valamint az EU külső finanszírozási eszközei és a KKBP közötti nagyobb koherenciát, összhangot és kiegészítő jelleget a Szerződésben megállapítottak szerint, hogy így az Európai Unió képes legyen kezelni a fokozódó biztonsági és külpolitikai kihívásokat; hangsúlyozza, hogy egy hiteles és hatékony KKBP-t megfelelő pénzügyi forrásokkal kell támogatni; szorgalmazza, hogy a következő többéves pénzügyi keretben (2021–2027) bocsássák rendelkezésre ezeket a pénzügyi forrásokat az EU külső tevékenysége számára, továbbá hogy az Unió a stratégiai prioritásokra összpontosítsa az erőforrásait;

29. tudomásul veszi a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy a külső tevékenységgel kapcsolatos meglévő eszközök többségét egyetlen eszközben, a Szomszédsági, Fejlesztési és Nemzetközi Együttműködési Eszközben (NDICI) egyesítsék; megismétli, hogy a külső tevékenységgel kapcsolatos eszközök egyetlen alapon történő összevonása szinergiákat, hatékonyságot és gyorsaságot eredményezhet a döntéshozatali folyamatok és a támogatások kifizetése során, azonban ez nem vonhat el uniós finanszírozást az Unió régóta fennálló és átfogó külpolitikai célkitűzéseitől, amelyek a szegénység megszüntetésére, a fenntartható fejlődésre és az emberi jogok védelmére irányulnak; üdvözlí a külső eszközöknek a Szomszédsági, Fejlesztési és Nemzetközi Együttműködési Eszköz keretében javasolt, egyszerűsített struktúráját; szorgalmazza a megfelelő fékeket és ellensúlyokat, a kellő mértékű átláthatóságot, valamint a Parlament stratégiai jellegű szakpolitikai hozzájárulását és a felhasználás Parlament általi ellenőrzését; hangsúlyozza a differenciálás elvének fontosságát az európai reformok iránt jobban elkötelezett szomszédságpolitikai partnerországoknak nyújtott támogatások kapcsán, a „többért többet” és a „kevesebbért kevesebbet” elv alapján;

30. hangsúlyozza, hogy a Parlament szerepének növelésére van szükség valamennyi uniós külső eszköz, köztük a 2021–2027 közötti időszakra szóló Előcsatlakozási Támogatási Eszköz (IPA III) ellenőrzése és irányítása során; hangsúlyozza az eszköz szerepét a stabilitás és a béke elősegítését szolgáló eszközökhöz való hozzájárulásban, különösen a béke és a stabilitás világszerte történő támogatása révén; elvárja, hogy a 2020 utáni eszközök, köztük az Európai Békekeret időben kerüljenek elfogadásra a szükségtelen finanszírozási hiányok elkerülése érdekében;

31. úgy véli, hogy a konfliktusmegelőzést, a békeépítést és a közvetítést, valamint az elhúzódo konfliktusok békés rendezését – különösen az EU közvetlen szomszédságában – prioritásnak kell tekinteni az elkövetkező években; hangsúlyozza, hogy ez a megközelítés magas fokú uniós hozzáadott értéket képviselne politikai, társadalmi, gazdasági és biztonsági szempontból; emlékeztet arra, hogy a konfliktusmegelőzési és közvetítési tevékenységek segítenek az EU jelenlétének és hitelességének növelésében a nemzetközi szinten, és hogy e tevékenységeknek a biztonságot, a diplomáciát és a fejlesztést ötvöző, átfogó megközelítés részét kell képezniük; rámutat az Európai Unió befolyásos globális szereplőként való megszilárdítása és a konfliktusmegelőzésbe, illetve a közvetítésbe való befektetés fontosságára; felhívja az EU-t, hogy

2020. január 15., szerda

még inkább helyezze előtérbe a konfliktusmegelőzést és a közvetítést; kiemeli, hogy a Parlament értékes módon járult hozzá a konfliktusmegelőzéshez, a közvetítéshez, a párbeszédhez, valamint a demokrácia, a jogállamiság, továbbá a kisebbségek és az alapvető jogok tiszteletben tartása értékeinek előmozdításához, különösen a Nyugat-Balkánon, a keleti partnerországokban és a déli szomszédság országában, és szorgalmazza az intézményközi együttműködés elmélyítését a közvetítés terén; üdvözli, hogy az Unió még nagyobb szerepet játszik a konfliktusok rendezése és a bizalom építése terén a meglévő, közösen megállapított tárgyalási módozatok és elvek keretében vagy azokat támogatva;

32. emlékeztet az erős európai szomszédságpolitika (ENP) fontosságára, amelynek keretében az EU elkötelezi magát a keleti és déli partnerországokkal közös társadalmi, politikai és gazdasági érdekek mellett; hangsúlyozza, hogy az Unió stratégiai szerepet játszhat az ENP révén az EU partnerei ellenálló képességének megerősítésében, amely kiemelten fontos az általuk tapasztalt fenyegetésekkel és nyomással szembeni küzdelemhez; elismeri, hogy ahhoz, hogy az Európai Unió erős globális szereplő legyen, fontos szereplővé kell válnia a szomszédságban;

33. emlékeztet arra, hogy a modern demokráciák teljeskörűen működő jogalkotói ágakat igényelnek, és e tekintetben hangsúlyozza a parlamentek munkája támogatásának fontosságát mind a Nyugat-Balkánon, mind a szomszédságban;

34. elismeri a keleti szomszédság stabilitásának fontosságát az Unió saját stabilitása szempontjából, valamint az EU átalakító erejét a szomszédos régiók és országok tekintetében; megismétli, hogy támogatja a keleti partnerséget, amely 2019-ben ünnepelte 10 éves évfordulóját; hangsúlyozza azonban, hogy annak érdekében, hogy a keleti partnerség még sikeresebb legyen, új kezdeményezésekre és kötelezettségvállalásokra van szükség mindkét fél (azaz az EU és partnerei) részéről; ösztönzi a keleti partnerséggel való kapcsolat egyre szorosabbra fűzését, beleértve az Ukrajnára, Grúziára és Moldovára vonatkozó célzott stratégiákat, és fontosnak tartja figyelembe venni az olyan elképzeléseket, mint a 2030-ig szóló trióstratégia, valamint a keleti partnerség EU-val társult legfejlettebb országaiból származó elképzelések; hangsúlyozza, hogy egy ilyen megközelítésnek a „többért többet” és a „kevesebbért kevesebbet” elven kell alapulnia, az uniós intézmények és a hasonló gondolkodású tagállamok koalíciójának vezetésével (európai trió folyamat), olyan konkrét projektekre és programokra összpontosítva, amelyek a berlini folyamat és az Európai Gazdasági Térség integrációjának bevált gyakorlatait követik; úgy véli, hogy a keleti partnerség országában, különösen az EU-val társult országokban, azaz Ukrajnában, Moldovában és Grúziában zajló sikeres átalakulás pozitív eredményeket hozhat, ami hatással lehet a szomszédos Oroszország társadalmára is;

35. emlékeztet arra és hangsúlyozza, hogy a keleti partnerség országaival és az EU szomszédságpolitikájában részt vevő többi országgal való együttműködést prioritásnak kell tekinteni a KKBP szempontjából, mivel az EU alapvető érdeke ezen országok fejlődése és demokratizálódása; kéri a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy a kereskedelmi és társulási megállapodások, az egységes piachoz való hozzáférés és az emberekkel közötti mélyebb kapcsolatok révén továbbra is erősítsék a gazdasági kapcsolatokat és az összeköttetéseket, többek között – amennyiben minden feltétel teljesül – vízumkönnyítés és vízumliberalizáció útján; hangsúlyozza, hogy a fentiek ösztönzőként szolgálhatnak a demokratikus reformok, valamint az európai szabályok és normák átvételének elősegítéséhez;

36. megismétli, hogy az EU elkötelezetten támogatja Ukrajnának és a keleti partnerség valamennyi országának a nemzetközileg elismert hatáiraikon belüli szuverenitását, területi integritását és politikai függetlenségét a nemzetközi joggal, normákkal és elvekkel összhangban, azzal a céllal, hogy növelje a konfliktusoktól sújtott lakosságok, a belső menekülteknek és a menekülteknek nyújtott támogatást és fellépjen a harmadik országok, különösen Oroszország felől érkező destabilizációs kísérletek ellen; elutasítja az erőszak alkalmazását vagy az azzal való fenyegetést a konfliktusok rendezése során, és megismétli azon nézetét, hogy a keleti partnerség országain belüli jelenlegi konfliktusokat a nemzetközi jogi normákkal és elvekkel összhangban kell rendezni; továbbra is teljes mértékben elkötelezett a Krím jogellenes annektálását el nem ismerő politika mellett; erőteljesen hangsúlyozza a nemzetközi jogon alapuló proaktív álláspont fontosságát a keleti szomszédságban zajló, elhúzódó konfliktusokkal szemben; elítéli továbbá a megszállt grúziai területek, Abházia és a Chinvali régió/Dél-Oszétia folytatódó militarizációját, és felszólítja Oroszországot, hogy teljesítse a nemzetközi jog alapján fennálló kötelezettségeit; hangsúlyozza, hogy több mint egy évtizeddel a grúziai orosz agresszió befejezése és az azt követő, az EU közvetítésével tett alá hozott fegyverszünet után, az oroszok továbbra is nyilvánvalóan megsértik annak egyes rendelkezéseit, és folyamatban van a határok újrarajzolása; szorgalmazza az Európai Unió grúziai megfigyelő missziója (EUMM) mandátumának megerősítését és láthatóbbá tételét; sürgeti az Oroszországi Föderációt mint megszálló hatalmat, hogy tegyen eleget nemzetközi kötelezettségeinek és biztosítson akadálytalan hozzáférést az EUMM számára a megszállt területekhez;

37. üdvözli, hogy a Bizottság elnöke megerősítette a Nyugat-Balkán európai integrációs perspektíváját, és hangsúlyozza elkötelezettségét a bővítés iránt, amely továbbra is kulcsfontosságú szakpolitika, és az EU hajtóerejeül szolgál; megismétli, hogy az EU bővítéssel kapcsolatos álláspontjának ambíciózusnak és hitelesnek kell lennie;

2020. január 15., szerda

38. a Nyugat-Balkánra vonatkozó olyan hiteles EU-bővítési stratégiát szorgalmaz, amely szigorú és igazságos feltételrendszeren alapul a koppenhágai kritériumok alkalmazásával összhangban, és amely külpolitikai okokból továbbra is a biztonság előmozdításának fontos eszköze, mivel fokozza az Unió számára stratégiai jelentőségű régió országainak ellenálló képességét;

39. megismétli, hogy az átfogó KKBP-n túl az európai politika nyugat-balkáni országokkal kapcsolatos célja az, hogy a csatlakozás felé terelje őket; hangsúlyozza, hogy e bővítési folyamat érdemeken alapul és attól függ, hogy az országok tiszteletben tartják-e a koppenhágai kritériumokat, a demokrácia elvét, az alapvető szabadságokat, az emberi és kisebbségi jogokat, valamint a jogállamiságot, és hogy milyen egyéni eredményeket érnek el az előírt kritériumok teljesítése terén;

40. hangsúlyozza egy állandó reformfolyamat fontosságát, amely a tagjelölt országokban kifejtett átalakító hatáshoz kapcsolódik; továbbra is teljes mértékben elkötelezett az uniós orientációjú reformok és projektek támogatása iránt, különös tekintettel azokra, amelyek a jogállamiság és a jó kormányzás további erősítésére, az alapvető jogok védelmére, valamint a megbékélés, a jószomszédi kapcsolat és a regionális együttműködés előmozdítására helyezik a hangsúlyt; sajnálattal veszi tudomásul a folyamat lelassulását;

A KKBP megerősítése a globális fenyegetések elleni fellépés érdekében

41. felszólít az EU és az uniós tagállamok abbéli képességének megerősítésére, hogy önállóan lépjenek fel a biztonság és a védelem területén; hangsúlyozza, hogy a partnerszervezetekkel, például az ENSZ-szel vagy a NATO-val, valamint a többi nemzetközi intézménnyel, például az Afrikai Unióval és az EBESZ-szel való hatékony és szoros partneri kapcsolat most minden eddiginél fontosabb; hangsúlyozza, hogy a NATO az EU kulcsfontosságú biztonsági partnere; hangsúlyozza a NATO-val folytatott szoros együttműködés fontosságát az EU-t és szomszédságát érintő védelmi vonatkozású kérdések és biztonsági kihívások kezelése, különösen a hibrid fenyegetések elleni küzdelem terén;

42. üdvözliz az EU és a NATO közötti együttműködésről szóló, 2018. július 10-i együttes nyilatkozattal összhangban tett, az európai biztonság és védelem megerősítésére irányuló uniós erőfeszítéseket, amelyek célja az Unió és polgárainak jobb védelme, valamint a béke és stabilitás megteremtésének elősegítése a szomszédságban és azon túl;

43. hangsúlyozza a NATO szerepét az európai biztonság fontos pilléréként, és üdvözliz a NATO bővítésének jelenleg zajló folyamatát, amely hozzájárul Európa stabilitásához és jóllétéhez;

44. úgy véli, hogy a minősített többségi szavazás hatékonyabbá tenné az EU kül- és biztonságpolitikáját, és felgyorsítaná a döntéshozatali folyamatot; felhívja a Tanácsot, hogy rendszeresen alkalmazza a minősített többségi szavazást az EUSZ 31. cikkének (2) bekezdésében előírt esetekben, továbbá felhívja a Tanácsot, hogy ezt a kezdeményezést az EUSZ 31. cikkének (3) bekezdésében meghatározott „áthidaló klauzula” használatával vezesse be; ösztönzi a Tanácsot, hogy vegye fontolóra a minősített többségi szavazásnak a KKBP más területeire való kiterjesztését;

45. támogatja az uniós szintű vitát az új struktúrákról, például egy, a tagállamokkal teljes körű párbeszédet és együttműködést folytató uniós Biztonsági Tanácsról, valamint az EU-n belüli és a nemzetközi szervezetekkel való szorosabb koordináció eszközeiről, amelyek célja a hatékonyabb döntéshozatali folyamat elősegítése a biztonságpolitika területén;

46. üdvözliz a Bizottság elnökének arra irányuló döntését, hogy öt éven belül létrehozásra kerül egy valódi és működőképes európai védelmi unió, és a Parlamenttel és a tagállamokkal való átlátható eszmecsere felé szólít fel a védelmi unió létrehozása érdekében; úgy véli, hogy ebben az összefüggésben az EU-nak a lehető legjobban ki kell használnia a már meglévő mechanizmusokat és eszközöket, például az állandó strukturált együttműködést (PESCO), a katonai mobilitást és az Európai Védelmi Alapot (EDF), amelynek célja a nemzeti és európai képességek javítása és az európai védelmi iparágak hatékonyságának növelése; felszólít egy olyan mechanizmus létrehozására, amely parlamenti demokratikus ellenőrzést biztosít a védelem területén alkalmazott valamennyi új eszköz felett;

47. hangsúlyozza, hogy folyamatosan értékelni kell a PESCO-t és az EDF-et, valamint azt, hogy azok milyen módon járulnak hozzá a KKBP célkitűzéseéhez, azaz elegendő forrást biztosítanak-e a PESCO keretében tett kötelezettségvállalásokkal összhangban, valamint hatékonyan és következetesen hajtják-e végre az EU határozatait – többek között egy integráltabb európai védelmi technológiai és ipari bázis (EDTIB) révén –, garantálva, hogy az Unió nyitott marad az együttműködésre;

2020. január 15., szerda

48. emlékeztet arra, hogy az EUSZ 20. cikkének (2) bekezdésében meghatározott megerősített együttműködés további lehetőségeket kínál a tagállamok számára a KKBP terén való előrelépésre, ezért ezeket ki kell használni;

49. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás az emberi élet valamennyi vonatkozását érinti, többek között azáltal, hogy növeli a konfliktusok és az erőszak előfordulásának esélyét; hangsúlyozza, hogy a klímabiztonsággal kapcsolatos aggályokat és a globális környezetvédelmi irányítás megvalósítására való hajlandóságot be kell építeni az uniós külpolitikába;

50. kiemeli, hogy az EU-nak fejlesztenie kell az éghajlatváltozással kapcsolatos kockázatok nyomon követésére szolgáló kapacitásait, és ennek magában kell foglalnia a konfliktusérzékenységgel és a válságmegelőzéssel kapcsolatos politikákat is; ezzel összefüggésben elismeri, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást és a béketeremtést célzó intézkedések összekapcsolása erősíti a konfliktusmegelőzést; hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatban átfogó és előrettekintő megközelítést kell kidolgozni; kéri az EU-t és a tagállamokat, hogy nagyon céltudatosan lépjenek fel a nemzetközi éghajlatváltozási konferencián, és teljesítsék kötelezettségeiket; e tekintetben hangsúlyozza a klímadiplomácia értékét;

51. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozással és a biztonsággal kapcsolatban átfogó megközelítést kell kidolgozni, összhangban a fenntartható fejlődési célokkal, különösen a 13. és a 16. számú céllal, méltányos és elegendő finanszírozást biztosítva az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez a Párizsi Megállapodás alapján, és növelve az ilyen fellépésekre szánt finanszírozás szintjét a stabilitás és a béke elősegítését szolgáló jelenlegi eszköz és a közelgő NDICI keretében;

52. kiemeli az Északi-sarkvidék növekvő geopolitikai jelentőségét és ennek az EU és a világ biztonsági helyzetére gyakorolt hatását; sürgeti az EU-t, hogy dolgozzon ki koherensebb uniós bel- és külpolitikát, egy Északi-sarkvidékre vonatkozó stratégiát és az EU északi-sarkvidéki szerepvállalására vonatkozó konkrét cselekvési tervet, amely figyelembe veszi a biztonsági és geostratégiai szempontokat is; megjegyzi, hogy az EU képes hozzájárulni a potenciális biztonsági és geostratégiai kihívások megoldásához;

53. felszólít az EU tengerbiztonsági stratégiájának erőteljesebb támogatására, mivel a hajózás szabadsága egyre nagyobb kihívást jelent mind világszinten, mind pedig a szomszédság tekintetében; ragaszkodik ahhoz, hogy a hajózás szabadságát mindenkor tiszteletben kell tartani, és hogy az intézkedéseknek a fegyveres konfliktusok és katonai incidensek enyhítésére és megelőzésére kell összpontosítaniuk;

54. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy növekszik a feszültség, és folytatódik a Tengerjogi Egyezmény és a nemzetközi tengerjog megsértése a világ számos fő tengeri csomópontjának környékén, például a Dél-kínai-tengeren, a Hormuzi-szorosban, az Ádeni-öbölben és a Guineai-öbölben; emlékeztet az Azovi-tengeren fennálló ingatag helyzetre; megjegyzi, hogy e feszültségek sok esetben geopolitikai jellegűek;

55. kéri az EU-t, hogy aktívan lépjen fel és vegye fontolóra korlátozó intézkedések bevezetését a hajózás szabadságát és a nemzetközi tengerjogot érintő súlyos jogsértésekkel szemben;

56. emlékeztet arra, hogy a hatékony nemzetközi fegyverzet-ellenőrzési, leszerelési és nonprolifációs rendszerek a globális és európai biztonság sarokkövét jelentik; megállapítja, hogy a harmadik országoknak történő felelőtlen fegyverszállítások aláássák és gyengítik a KKBP-t, különösen a békére, a stabilitásra és a fenntartható fejlődésre irányuló uniós erőfeszítéseket; kéri a fegyverkivitel ellenőrzéséről szóló 2008/944/KKBP közös álláspont nyolc kritériumának szigorú betartását és e tekintetben egy uniós szintű nyomkövetési és ellenőrzési mechanizmus kialakítását; hangsúlyozza, hogy olyan védelmi iparra van szükség, amely hatékonyan és eredményesen használja fel az adófizetők pénzét, az Uniónak pedig emellett elő kell mozdítania a védelmi termékek integráltabb belső piacát, valamint egy, a védelmi célú kutatást és fejlesztést támogató összehangolt szakpolitikát; kéri a tagállamokat, hogy a többoldalú nukleáris leszerelést tegyék az uniós kül- és biztonságpolitika kiemelt céljává; úgy véli, hogy az EU-nak folytatnia kell az iráni nukleáris megállapodás fenntartására irányuló erőfeszítéseit; sürgeti az alelnököt/főképviseletet, hogy használjon fel minden rendelkezésre álló politikai és diplomáciai eszközt az átfogó közös cselekvési terv (JCPOA) és az új stratégiafegyverzet-csökkentési szerződés (új START-szerződés) fenntartása érdekében, és indítson koherens és hiteles stratégiát az Öböl-menti térségben végrehajtható regionális dezeszkalációs és bizalomépítő intézkedésekről szóló többoldalú tárgyalásokra vonatkozóan, a régió valamennyi szereplőjének bevonásával; hangsúlyozza, hogy az EU azon képessége, hogy diplomáciai kapcsolatot teremtsen az összes érintett szereplővel, hatalmas előny, amelyet teljes mértékben ki kell használni e cél érdekében;

2020. január 15., szerda

57. sürgeti a tagállamokat, hogy maradéktalanul tartsák be a fegyver kivitel ellenőrzéséről szóló 2008/944/KKBP tanácsi közös álláspontot, szigorúan hajtsák végre az e közös álláspontból eredő kötelezettségeiket, különös tekintettel a regionális békéről, biztonságról és stabilitásról szóló 4. kritériumra a Törökországba irányuló fegyver kiviteli politikájuk tekintetében, és vezessenek be fegyverembargót Törökországgal szemben annak az Észak-Szíriába történt jogellenes benyomulását és a Földközi-tenger keleti térségében, különösen a Ciprusi Köztársaság kizárólagos gazdasági övezetében és felségvizein folytatott jogellenes cselekményeit követően; megismétli azon véleményét, hogy a közös álláspontot felül kell vizsgálni és naprakésszé kell tenni a kritériumok szigorú alkalmazása és végrehajtása, valamint egy szankciós mechanizmus kialakítása érdekében; kéri az alelnököt/főképviselőt, hogy kezelje kiemelten ezt a dokumentációt;

58. kéri az alelnököt/főképviselőt, hogy mozdítsa elő a biztonság és a védelem terén Latin-Amerikával és a karib-tengeri térséggel folytatott többdimenziós, kétoldalú regionális együttműködési stratégiát, valamint támogassa a többoldalú rend közös védelmét, a terrorizmus és a szervezett bűnözés, valamint az éghajlatváltozás és annak társadalmi, politikai és gazdasági következményei elleni küzdelemre irányuló együttműködés megerősítését, továbbá ösztönözze a párbeszédet, amely annak eszköze, hogy a szemünk előtt zajló politikai konfliktusokra békés úton, tárgyalásokon keresztül tudjunk megoldást találni;

59. szorgalmazza annak megvizsgálását, hogy létre lehet-e hozni a nyugati szövetségesek, azaz az EU, az USA, Japán, Kanada, Dél-Korea, Ausztrália és Új-Zéland közötti többoldalú együttműködés új fórumát a Többoldalú Stratégiai Exportellenőrzést Koordináló Bizottság hagyományára támaszkodva; hangsúlyozza, hogy az új fórum megbízatásának ki kell terjednie az érintett országokba irányuló technológiaexport, kereskedelmi forgalom és érzékeny beruházások nyomon követésére és ellenőrzésére;

60. hangsúlyozza, hogy a Kelet- és Délkelet-Ázsiával fenntartott alapvető kapcsolatok megerősítése kölcsönösen elengedhetetlen az EU szabályalapú, átfogó és fenntartható összeköttetési stratégiája szempontjából; ezért támogatja a fenntarthatóságot, a szabályalapú megközelítést és a többéves pénzügyi keretet, amely meghatározó eszköz;

61. tudomásul veszi a térségben folyó katonai kapacitásépítést, és arra kéri az összes érintett felet, hogy tartsák tiszteletben a hajózás szabadságát, nézeteltéréseiket békés eszközökkel rendezzék, és tartózkodjanak a status quo megváltoztatására irányuló egyoldalú fellépésektől, többek között a Kelet- és Dél-kínai-tengeren és a Tajvani-szorosban; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a közelgő általános választásokba az autokratikus rendszerek által – félretájékoztatás és kibertámadások formájában – gyakorolt külföldi beavatkozás fenyegeti az ázsiai demokráciákat és a regionális stabilitást; megismétli, hogy támogatja Tajvan érdemi részvételét a nemzetközi szervezetekben, mechanizmusokban és tevékenységekben;

62. hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak kiberbiztonsági stratégiát kell beépítenie az európai digitalizációs törekvésekbe, és valamennyi tagállamban elő kell mozdítania a kezdeményezést a digitális innováció iránti erős politikai és gazdasági elkötelezettség részeként;

63. felhívja az alelnököt/főképviselőt, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy növeljék erőfeszítéseiket a megtévesztő magatartásokat ötvöző kiber-, illetve hibrid fenyegetésekkel szembeni fellépés terén azáltal, hogy megerősítik az EU és tagállamai kibervédelmi mechanizmusait és a hibrid fenyegetésekkel szembeni ellenálló képességüket a kiberezilienciát biztosító kritikus infrastruktúrák kiépítése révén; e tekintetben szorgalmazza a kockázat és a sebezhetőség elemzésére szolgáló átfogó közös kapacitások és módszerek kidolgozását; hangsúlyozza, hogy jobb koordinációra van szükség az ilyen kihívások hatékony leküzdése érdekében; emlékeztet arra, hogy a stratégiai kommunikációnak és a társadalmi diplomáciának erősítenie kell az EU geopolitikai befolyását és a világban róla kialakult általános képet, és védelmeznie kell az Unió érdekeit;

64. hangsúlyozza, hogy az európai ügyekben történő külföldi beavatkozás komoly veszélyt jelent az EU biztonságára és stabilitására nézve; határozottan támogatja az Európai Unió stratégiai kommunikációs képességének erősítését; ezzel összefüggésben felszólít a stratégiai kommunikációval foglalkozó három munkacsoport (Kelet, Dél és Nyugat-Balkán) további támogatására; kéri az EKSZ stratégiai kommunikációs osztályának fokozott támogatását, tekintettel annak központi szerepére, mégpedig azáltal, hogy az EKSZ-en belül a keleti és a déli szomszédságért felelős teljes jogú egységgé alakul át, amely megfelelő személyizzettel és elegendő költségvetési forrással rendelkezik, adott esetben egy külön e célra szolgáló, kiegészítő költségvetési sor révén;

65. kéri a tagállamokat, hogy erősítsék meg kapacitásaikat, valamint ösztönözzék az együttműködést és az információmegosztást annak megakadályozása érdekében, hogy a harmadik országok állami és nem állami szereplői ellenséges módon beavatkozzanak az EU és a tagállamok döntéshozatalába; úgy véli, hogy az EU megerősített stratégiai kommunikációs képességei hozzájárulhatnak e cél eléréséhez;

2020. január 15., szerda

66. hangsúlyozza, hogy a választásokba történő beavatkozás a hibrid hadviselés tágabb stratégiájának a része, ezért az arra való reagálás továbbra is központi biztonsági és külpolitikai kérdés marad; kéri az alelnököt/főképviseletet, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy dolgozzanak ki átfogó stratégiát a választásokba való külföldi beavatkozással, valamint a nemzeti és európai demokratikus folyamatokat érintő félretájékoztatással szembeni küzdelem keretében, többek között az államilag finanszírozott orosz propaganda révén történő beavatkozás és félretájékoztatás kapcsán;

67. megállapítja, hogy Oroszország a hibrid és a hagyományos biztonsági fenyegetések legközelebbi forrása az EU és a tagállamai számára, és aktívan arra törekszik, hogy aláassa az európai egységet, a függetlenséget, az egyetemes értékeket és a nemzetközi normákat; fenntartja, hogy bár a jelenlegi moszkvai vezetés alatt nem várható változás az agresszív politikában, a távolabbi jövőben lehetséges egy demokratikusabb és európai stílusú ország irányába történő pozitív változás; ezért szorgalmazza az EU és tagállamai ellenálló képességének erősítésére irányuló erőfeszítések fokozását, valamint egy Oroszországgal szembeni hosszú távú uniós stratégia létrehozását, amely az elrettentés, a visszatartás és az átalakítás hármasságára épül;

68. kéri a Tanácsot, hogy az EU emberi jogi és külpolitikai eszköztárát egészítse ki egy globális Magnyickij-törvényhez hasonló, a már meglévő rendszert erősítő szankciórendszerrel, amely lehetővé teszi a vagyoneszköz-befagyasztás és a vízumtilalom elrendelését az emberi jogok súlyos megsértésében részt vevő egyénekkal szemben;

69. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az EU saját versenyelőnyét kihasználva gyorsan tegyen szert stratégiai pozícióra az újonnan megjelenő technológiák területén folyó nemzetközi verseny, a tájékoztatás, a védelem, a megújuló energiára épülő iparágak, az 5G hálózatok bevezetése, illetve az európai nagy teljesítményű számítástechnika közös vállalkozás (EuroHPC közös vállalkozás) ökoszisztémája terén, valamint az EU világúrhöz való autonóm, megbízható és költséghatékony hozzáférése érdekében, ily módon elkerülve, hogy függővé váljon a harmadik országbeli, Európán kívüli technológiai és digitális „óriásoktól”; hangsúlyozza, hogy a megbízható mesterségesintelligencia-technológia fejlesztése elengedhetetlen az EU stratégiai autonómiájának biztosításához, különösen a döntéshozatal és a képességek terén; ezért kéri az Uniót, hogy tartsa fenn és növelje beruházásait ezen a területen;

70. elismeri, hogy a KBVP részét képező polgári és katonai missziók alapvető szerepet töltenek be, és rámutat, hogy e misszióknak rendelkezniük kell a békefenntartáshoz, a konfliktusok elkerüléséhez, a nemzetközi biztonság megerősítéséhez, valamint az európai identitás és az EU stratégiai autonómiájának megszilárdításához szükséges emberi és anyagi erőforrásokkal; sajnálja, hogy e KBVP-missziók és -műveletek hatékonyságát aláássák a tartósan fennálló strukturális hiányosságok, a tagállami hozzájárulások közötti jelentős különbségek és a megbízatásuk hatókörének korlátozottsága;

71. úgy véli, hogy a KBVP területén az EU még nem használja ki megfelelően bőséges erőforrásait; kéri az alelnököt/főképviseletet, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy fokozzák erőfeszítéseiket a KKB-együttműködés terén annak érdekében, hogy a KBVP polgári és katonai misszióit nagyobb szabásúvá tegyék, a rugalmasság növelésével javítsák működési kapacitásukat, növeljék a helyszíni hatékonyságot és eredményességet, valamint átfogóbbá, észszerűbbé és egyértelműbbé tegyék megbízatásaikat; úgy véli, hogy az új eszközök, köztük az Európai Békekeret, fokozhatják a tagállamok közötti szolidaritást és tehermegosztást a KBVP műveleteihez való hozzájárulás során, általánosságban pedig segíthetik növelni az EU külső tevékenységének hatékonyságát;

72. emlékeztet arra, hogy a konfliktusmegelőzés, -csökkentés és -megoldás inkluzív megközelítése alapvető fontosságú azok hosszú távú életképessége szempontjából, és hogy a konfliktusok megoldása sikeresebb, ha a nemek paritását és a nemek közötti egyenlőséget tiszteletben tartják a folyamat során; szorgalmazza, hogy a nők nagyobb számban vegyenek részt, illetve töltsenek be vezetői pozíciókat e missziók során, többek között a döntéshozatalban és a tárgyalások során; hangsúlyozza, hogy a nemi szempontokat módszeresebben kell érvényesíteni a KBVP-missziók és -műveletek során, és aktív hozzájárulásra van szükség a nőkről, a békéről és a biztonságról szóló 1325. sz. ENSZ BT-határozat, az ahhoz kapcsolódó, a nőkről, a békéről és a biztonságról szóló további határozatok, valamint az ifjúságról, a békéről és a biztonságról szóló 2250 (2015) sz. ENSZ BT-határozat végrehajtásához; ezért arra kéri a Bizottságot, hogy gondoskodjon a nők, a fiatalok, az emberijog-védők, valamint a vallási, etnikai és egyéb kisebbségek konfliktuskezeléssel kapcsolatos valamennyi tevékenységébe való strukturális bevonásáról;

73. szorgalmazza a nemek közötti egyenlőség és a kisebbségi jogok hatékony érvényesítését az EU külső tevékenységének stratégiai és operatív vonatkozásai terén, ami magában foglalhatja az új NDICI pénzügyi eszközbe épített célzott programozást is; üdvözlöi az alelnök/főképviseletet az iránti elkötelezettségét, hogy megbízatásának lejártáig elérje azt a célt, hogy a vezetői posztokon és a küldöttségvezetők között 40 % legyen a nők aránya; felkéri az EKSZ-t, hogy rendszeresen tájékoztassa a Parlamentet e kötelezettségvállalás végrehajtásáról;

2020. január 15., szerda

74. hangsúlyozza, hogy a terrorfenyegetettség továbbra is fennáll mind Európában, mind azon kívül; határozottan úgy véli, hogy a terrorizmus elleni küzdelemnek az elkövetkező években továbbra is az EU prioritásai között kell szerepelnie; kéri az új Bizottságot, hogy terjesszen elő egy terrorizmus elleni uniós cselekvési tervet;

75. hangsúlyozza, hogy fontos megerősíteni és garantálni az EU-n belüli együttműködést a hírszerzés területén, hiszen a terrorizmus fenyegetést jelent legfőbb európai értékeinkre és biztonságunkra nézve, ami olyan többdimenziós megközelítést kíván meg, amelyben az összes tagállam és a harmadik országok határrendészete, bűnüldöző, igazságügyi és hírszerzési hatóságai részt vesznek;

o

o o

76. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Európai Tanács elnökének, a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének és a tagállamoknak.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0009

Éves jelentés a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról

Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról – éves jelentés (2019/2135(INI))

(2021/C 270/05)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződésre (EUSZ) és az Európai Unió működéséről szóló szerződésre (EUMSZ),
- tekintettel az Európai Tanács 2013. december 20-i, 2015. június 26-i, 2016. december 15-i, 2017. június 22-i, 2018. június 28-i, 2018. december 14-i és 2019. június 20-i következtetéseire,
- tekintettel a közös biztonság- és védelempolitikáról szóló 2013. november 25-i, 2014. november 18-i, 2015. május 18-i, 2016. június 27-i, 2016. november 14-i, 2017. május 18-i, 2017. július 17-i, 2018. június 25-i és 2019. június 17-i tanácsi következtetésekre,
- tekintettel a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője (alelnök/főképviselő) által 2016. június 28-án ismertett „Közös jövőkép, közös fellépés: Erősebb Európa – Globális stratégia az Európai Unió kül- és biztonságpolitikájára vonatkozóan” című dokumentumra,
- tekintettel az Európai Tanács elnöke, a Bizottság elnöke és a NATO főtitkára által tett, 2016. július 8-i és 2018. július 10-i együttes nyilatkozatokra,
- tekintettel az Európai Unió Tanácsa és az Észak-atlanti Tanács által 2016. december 6-án elfogadott, 42 javaslatból álló csomagra és az annak végrehajtásáról szóló, 2017. június 14-i és december 5-i eredményjelentésekre, valamint a mindkét Tanács által 2017. december 5-én elfogadott, 32 javaslatból álló új csomagra,
- tekintettel a „Vitaanyag az európai védelem jövőjéről” című, 2017. június 7-i bizottsági közleményre (COM(2017)0315),
- tekintettel az EU katonai struktúráival kapcsolatos jelenlegi helyzetről és a kilátásokról szóló, 2013. szeptember 12-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Alapokmányára és az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet 1975. augusztus 1-jei Helsinkai Záróokmányára,
- tekintettel az európai űrstratégiáról szóló, 2017. szeptember 12-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel a 2017. novemberi csúcstalálkozó előkészítéseként a Tanácshoz, a Bizottsághoz és az EKSZ-hez intézett, a keleti partnerségről szóló, 2017. november 15-i ajánlására ⁽³⁾,
- tekintettel az európai védelmi unióról szóló, 2016. november 22-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ HL C 93., 2016.3.9., 144. o.

⁽²⁾ HL C 337., 2018.9.20., 11. o.

⁽³⁾ HL C 356., 2018.10.4., 130. o.

⁽⁴⁾ HL C 224., 2018.6.27., 18. o.

2020. január 15., szerda

- tekintettel „A közös biztonság- és védelmi politika alkotmányos, jogi és intézményi vonatkozásairól: a Lisszaboni Szerződés kínálta lehetőségek” című, 2017. március 16-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
- tekintettel a 2018. évi költségvetés tervezetéről szóló háromoldalú egyeztetésre vonatkozó felhatalmazásról szóló, 2017. július 5-i állásfoglalására ⁽⁶⁾,
- tekintettel a katonai mobilitásról szóló, 2018. december 11-i állásfoglalására ⁽⁷⁾,
- tekintettel az Unió védelmi iparának versenyképességét és innovációs képességét támogató európai védelmi ipari fejlesztési program létrehozásáról szóló, 2018. július 18-i (EU) 2018/1092 európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽⁸⁾,
- tekintettel az Európai Védelmi Alap létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló, 2019. április 18-i jogalkotási állásfoglalására ⁽⁹⁾,
- tekintettel a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról szóló, 2016. november 23-i (a Tanács közös kül- és biztonságpolitikáról szóló, az Európai Parlament számára készített éves jelentése alapján készült) állásfoglalására ⁽¹⁰⁾, a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról szóló éves jelentésről szóló, 2017. december 13-i állásfoglalására ⁽¹¹⁾, valamint a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról szóló éves jelentésről szóló, 2018. december 12-i állásfoglalására ⁽¹²⁾,
- tekintettel az alelnök/főképvisező által 2016. november 14-én ismertetett, „A biztonságra és védelemre vonatkozó végrehajtási terv” című dokumentumra,
- tekintettel az EU–NATO kapcsolatokról szóló, 2018. június 13-i állásfoglalására ⁽¹³⁾,
- tekintettel az európai védelmi cselekvési tervről szóló, 2016. november 30-i bizottsági közleményre (COM(2016)0950),
- tekintettel a Bizottság által 2017. június 7-én az „Európa, amely védelmet nyújt: a Bizottság vitát kezdeményez a biztonsági és védelmi unió felé való elmozdulásról” című sajtóközleményben ismertetett új védelmi csomagra,
- tekintettel a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról szóló, 2016. december 14-i állásfoglalására ⁽¹⁴⁾, a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról szóló éves jelentésről szóló, 2017. december 13-i állásfoglalására ⁽¹⁵⁾, valamint a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról szóló, 2018. december 12-i állásfoglalására ⁽¹⁶⁾,
- tekintettel a Krím-félsziget Oroszország általi jogellenes megszállására és elcsatolására,
- tekintettel a közepes hatótávolságú nukleáris erőkről szóló szerződésre, annak az Oroszország általi többszöri megsértésére, beleértve a szárazföldről indítható 9M729-es cirkálórakéta-rendszerek fejlesztését és bevetését, valamint az USA és Oroszország szerződésből való kivonulására,
- tekintettel a tagállamok légtérének és tengeri határainak Oroszország általi megsértéseire,

⁽⁵⁾ HL C 263., 2018.7.25., 125. o.

⁽⁶⁾ HL C 334., 2018.9.19., 253. o.

⁽⁷⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0498.

⁽⁸⁾ HL L 200., 2018.8.7., 30. o.

⁽⁹⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0430.

⁽¹⁰⁾ HL C 224., 2018.6.27., 50. o.

⁽¹¹⁾ HL C 369., 2018.10.11., 36. o.

⁽¹²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0514.

⁽¹³⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0257.

⁽¹⁴⁾ HL C 238., 2018.7.6., 89. o.

⁽¹⁵⁾ HL C 369., 2018.10.11., 47. o.

⁽¹⁶⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0513.

2020. január 15., szerda

- tekintettel Kína gazdasági és katonai jelenlétének fokozódására a földközi-tengeri és afrikai országokban,
- tekintettel a hazai és külföldi terrorizmus fenyegetésére, elsősorban olyan csoportok részéről, mint az ISIS és az Al-Kaida,
- tekintettel az új technológiákra, így például a mesterséges intelligenciára, az űrképességekre és a kvantuminformatikára, amelyek új lehetőségeket jelentenek az emberiség számára, de egyúttal a védelmi és külpolitika területén új kihívásokat is teremtenek, amelyek világos stratégiát és a szövetségesek közötti konszenzust tesznek szükségessé,
- tekintettel az Európai Unió Bírósága C-658/11. sz., az Európai Bizottság támogatását élvező Európai Parlament kontra Európai Unió Tanácsa ügyben hozott, 2014. június 24-i ítéletére ⁽¹⁷⁾,
- tekintettel az EU katonai mobilitással kapcsolatos, 2018. március 28-án nyilvánosságra hozott cselekvési tervére,
- tekintettel a Tanács által 2018. szeptember 18-án elfogadott, „Az ENSZ és az EU közötti békefenntartási és válságkezelési stratégiai partnerség megerősítése: Prioritások 2019–2021-re” című következtetésekre,
- tekintettel eljárási szabályzata 54. cikkére,
- tekintettel az Alkotmányügyi Bizottság véleményére,
- tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére (A9-0052/2019),

Tartósan bizonytalan és kiszámíthatatlan biztonsági környezet

1. megállapítja, hogy tartósan romlik az EU biztonsági környezete, és hogy a szervezet egy sor olyan kihívással néz szembe, amelyek közvetlen vagy közvetett hatással vannak a tagállamok és az uniós polgárok biztonságára: ilyenek a fegyveres konfliktusok és instabil államok az Európai kontinensen és annak szomszédságában, amelyek a transznacionális szervezett bűnözői hálózatok által támogatott kényszerű migrációt és emberi jogi jogsértéseket eredményeznek, a dzsihádistá terrorizmus, a számítógépes támadások, az európai országok elleni hibrid fenyegetések és hibrid hadviselés, a leszerelési erőfeszítések és a nemzetközi fegyverzet-ellenőrzési rendszerek gyengítése, a természeti erőforrásokat érő fokozódó fenyegetések, az energiaellátás bizonytalansága és az éghajlatváltozás;
2. úgy véli, hogy az EU határain, valamint annak közeli (Észak-Afrika, Közel-Kelet, Kaukázus, Balkán, a Földközi-tenger keleti térsége, az Ukrajna és Grúzia elleni orosz agresszió stb.) és tágabb szomszédságában (Száhel-övezet, Afrika szarva stb.) kialakult instabilitás és kiszámíthatatlanság közvetett és közvetlen fenyegetést jelent a kontinens biztonságára nézve; hangsúlyozza a belső és a külső biztonság közötti elválaszthatatlan kapcsolatot; elismeri, hogy a szomszédságban való aktív szerepvállalás az Európai Unió érdekében áll;
3. megjegyzi, hogy bizonyos globális szereplők (az Egyesült Államok, Kína, Oroszország), valamint egyre több regionális szereplő is (Törökország, Irán, Szaúd-Arábia stb.) az egyoldalú diplomáciai fellépést, a szövetségi viszonyok átalakítását, elsősorban hibrid jellegű destabilizáló tevékenységeket és a katonai képességek növelését ötvöző hatalmi logikát követ;
4. kiemeli az Északi-sarkvidék növekvő geopolitikai jelentőségét, és ennek az EU és a világ biztonsági helyzetére gyakorolt hatását; sürgeti az EU-t, hogy dolgozzon ki koherensebb bel- és külpolitikát, egy Északi-sarkvidékre vonatkozó stratégiát és az EU északi-sarkvidéki szerepvállalására vonatkozó konkrét cselekvési tervet, figyelembe véve a biztonsági és a geostratégiai szempontokat is; megjegyzi, hogy az EU hozzá tud járulni a potenciális biztonsági és geostratégiai kihívások megoldásához;
5. súlyos aggodalmainak ad hangot Törökország destabilizáló magatartásával kapcsolatban, gondolva a Ciprus kizárólagos gazdasági övezetében/kontinentális talapzatán folytatott jogellenes tevékenységeire is, amelyek sértik a nemzetközi jogot és a jószomszédi kapcsolatokat, valamint fenyegetést jelentenek a békére és a biztonságra nézve a már egyébként is instabil régióban;

⁽¹⁷⁾ A Bíróság (nagytanács) 2014. június 24-i ítélete az Európai Parlament kontra az Európai Unió Tanácsa ügyben, C-658/11, ECLI:EU:C:2014:2025.

2020. január 15., szerda

6. sajnálatosnak tartja, hogy ebben az összefüggésben bizonyos szereplők szándékosan kijátsszák vagy próbálják megsemmisíteni a békefenntartáshoz elengedhetetlen multilaterális mechanizmusokat, valamint az ENSZ Alapokmányában és a nemzetközi jog vonatkozó rendelkezéseiben foglalt elveket; megjegyzi, hogy ezek közvetlen fenyegetést jelenthetnek az EU biztonságára, és veszélyeztethetik az EU és a partnerországok között kialakult kétoldalú kapcsolatokat;
7. a nukleáris proliferáció veszélyének kezelése érdekében hangsúlyozza az Európai Unió és az érintett felek közötti többoldalú tárgyalások fontosságát; sürgeti a nukleáris szerződések tiszteletben tartását; sürgeti továbbá az INF-szerződést felváltó új szerződés megkötésének támogatását, valamint az atomsorompó-szerződés megújítását 2020-ban;
8. hangsúlyozza, hogy a Kelet- és Délkelet-Ázsiával fenntartott érdemi kapcsolatok megerősítése elengedhetetlen az EU szabályalapú, átfogó és fenntartható összekötetési stratégiája szempontjából; tudomásul veszi a térségben folyó katonai kapacitásépítést, és arra kéri az összes érintett felet, hogy tartsák tiszteletben a hajózás szabadságát, nézeteltéréseiket békés eszközökkel oldják meg, és tartózkodjanak a status quo megváltoztatására irányuló egyoldalú fellépésektől, többek között a Kelet- és Dél-kínai-tengeren és a Tajvani-szorosban; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy az autokrata rendszerek által a közelgő általános választásokkal összefüggő félretájékoztató és kibertámadások révén történő külföldi beavatkozások fenyegetik az ázsiai demokráciákat és a regionális stabilitást; megismétli, hogy támogatja Tajvan érdemi részvételét a nemzetközi szervezetekben, mechanizmusokban és tevékenységekben;
9. aggodalmának ad hangot Oroszország azon tevékenységei és politikái miatt, amelyek folytatják a biztonsági környezet destabilizálását és megváltoztatását; hangsúlyozza, hogy Kelet-Ukrajna Oroszország általi megszállása nem szűnt meg, a minszki megállapodásokat még nem hajtották végre, és folytatódik a Krím-félsziget és a Donyec-medence jogellenes elcsatolása és militarizálása; aggasztónak tartja az Oroszország által Európában (Moldovában, Grúziában) fenntartott befagyasztott konfliktusok folytatódását; hangsúlyozza, hogy ebben az összefüggésben egységes álláspontot kell képviselni az EU politikájával kapcsolatban;
10. továbbra is elítéli Oroszország katonai beavatkozását és a Krím-félsziget jogellenes elcsatolását; támogatja Ukrajna függetlenségét, szuverenitását és területi integritását;
11. emlékeztet annak fontosságára, hogy az Unió következetes politikát kövessen a területek megszállásával vagy elcsatolásával kapcsolatos helyzetek vonatkozásában;
12. megállapítja, hogy az Unió lassan reagált, és politikai, diplomáciai és katonai szempontból lassan alkalmazkodott az új válságokhoz és az új nemzetközi kontextushoz; úgy véli, hogy a védelem területén a beruházások elégtelensége, a kapacitások és az interoperabilitás hiánya, valamint főként az európai szerződésekből és a tagállamok közötti számos együttműködési forma keretében előirányzott erőteljes intézkedések végrehajtásához szükséges politikai akarat hiánya gátolja az Uniót abban, hogy döntő szerepet játsszon a külső válságokkal összefüggésben és teljes mértékben kiaknázza a lehetőségeit; elismeri és hangsúlyozza továbbá, hogy egyetlen ország sem képes egyedül kezelni az európai kontinens és közvetlen környezete előtt álló biztonsági kihívásokat; kéri az Európai Tanácsot, hogy a közös biztonság- és védelempolitika (KBVP) területén a Tanácsban a minősített többségi szavazást tegye politikai prioritássá, amennyiben azt az EUSZ lehetővé teszi; felhívja a tagállamokat, hogy dolgozzák ki a válságok és konfliktusok hatékony integrált megközelítését, amely a lehető legjobb és legkiegyensúlyozottabb módon ötvözi a polgári és a katonai eszközöket; úgy véli, hogy a döntéshozatal gyorsaságától is függ az Unió képessége arra, hogy megfelelően reagáljon a kibontakozó válságokra és konfliktusokra; megállapítja, hogy a célzott korlátozó intézkedések eredményes eszközök lehetnek, de hangsúlyozza, hogy azok nem súlythatnak ártatlan embereket, és összhangban kell lenniük az ENSZ Alapokmánya és a közös kül- és biztonságpolitika elveivel;
13. üdvözli, hogy az Európai Unió tagállamai és a többi európai ország és intézmény ráébredtek, hogy azonosak a biztonsági érdekeik, és egyre határozottabb politikai szándékot tanúsítanak a közös cselekvésre a saját biztonságuk érdekében, és egyre több inkább megelőző jellegű, gyorsabb, eredményesebb és önállóbb cselekvést lehetővé tevő eszközzel rendelkeznek; megjegyzi, hogy az EU csak egy közös megközelítés révén válhat erősebbé és képessé arra, hogy nagyobb felelősséget vállaljon saját biztonságáért és védelméért;
14. hangsúlyozza, hogy ezekkel a kihívásokkal együtt jobban meg lehet birkózni, mint bármely országnak egyedül; létfontosságúnak tartja az EU számára, hogy konzisztens, hatékony és egységes módon, és szövetségeseinkkel, valamint partnereinkkel és más nemzetközi szervezetekkel összhangban adjon választ ezekre a kihívásokra;

2020. január 15., szerda

15. meg van győződve arról, hogy az EU biztonsági kihívásaira adott válaszok elsősorban a stratégiai autonómia kialakításán, valamint az arra szolgáló kapacitásainak és képességének megerősítésén alapulnak, hogy stratégiai partnerségben tudjon dolgozni másokkal;

16. kiemeli, hogy az EU és a NATO közötti stratégiai partnerség alapvető fontosságú az EU és szomszédai előtt álló biztonsági kihívások kezelésében; hangsúlyozza, hogy az EU stratégiai autonómiája nem kérdőjelezi meg a NATO-t, és nem ássa alá Európa jelenlegi biztonsági architektúráját; hangsúlyozza, hogy egy erősebb Európa erősítené a NATO-t, és lehetővé tenné számunkra, hogy több globális kihívást vállaljunk együtt a NATO-val;

17. üdvözlözi az utóbbi öt évben a közös biztonság- és védelempolitika megerősítése terén elért eredményeket, és felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy fejlesszék tovább az Unió ahhoz szükséges képességeit, hogy globális partnerként lépjen fel, képviselhesse az európai polgárok érdekeit, és pozitív erőként léphessen fel a nemzetközi kapcsolatokban;

18. üdvözlözi és támogatja az „Atlanti megoldás” műveletet és a NATO bővített előretolt jelenlétét az európai kontinensen, és felismeri a NATO-csapatok fontosságát a további orosz agressziótól való elrettentésre és konfliktus esetén a kritikus jelentőségű támogatás biztosítására irányuló erőfeszítésekben;

19. elismeri, hogy Európa részt vesz az afganisztáni Eltökélt Támogatás Műveletben, és támogatást nyújt ahhoz; elismeri továbbá e misszió fontosságát Afganisztán és a régió stabilitása és biztonsága szempontjából;

Az európai stratégiai autonómia létrehozásának és megerősítésének szükségessége

20. megjegyzi, hogy az európai stratégiai autonómiára való törekvést először a 2013. december 19–20-i tanácsi következtetésekből tűzték ki célul, majd elismerte azt a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője által 2016. június 28-án ismertetett „Az EU kül- és biztonságpolitikára vonatkozó globális stratégiája” című dokumentum is, amely az európai stratégiai autonómiát tűzte ki hosszú távú célként, és kérte a nemzeti védelmi tervezési ciklusok és képességfejlesztési gyakorlatok fokozatos szinkronizálását és kölcsönös kiigazítását;

21. úgy véli, hogy az európai stratégiai autonómia azon nyugszik, hogy az Unió az érdekei és értékei védelme céljából képes megerősíteni mérlegelési szabadságát, megbízható katonai erőkből álló, önálló műveleti kapacitását, a haderői számára szükséges felszerelések előállítását lehetővé tevő ipari kapacitását és a döntések meghozatalát lehetővé tevő politikai kapacitását abban az esetben, ha a körülmények ezt kívánják, valamint tükrözi az európai biztonságért való nagyobb mértékű felelősségvállalás célját az Unió érdekeinek és értékeinek védelme érdekében, lehetőség szerint a partnerekkel közösen, szükség esetén pedig egyedül is; hangsúlyozza, hogy az energiabiztonság a stratégiai autonómia megvalósításának fontos eleme; határozottan meggyőződése, hogy az európai stratégiai autonómiának magában kell foglalnia annak képességét, hogy az EU a peremterületein katonai erőket vessen be;

22. ezért úgy véli, hogy az európai stratégiai autonómia elsősorban azon alapul, hogy az Unió képes legyen a válsághelyzetek önálló értékelésére és az önálló döntéshozatalra, az ehhez nélkülözhetetlen független és hatékony döntéshozatali eljárással, értékelési eszközökkel, valamint elemzési és cselekvési szabadsággal; úgy véli továbbá, hogy az európai stratégiai autonómia alapja az Unió azon képessége, hogy egyedül cselekedjen, amikor érdekei forognak kockán (az uniós tagállamok által prioritásnak tekintett műveleti területek) vagy a meglévő együttműködések keretein belül; hangsúlyozza, hogy az európai stratégiai autonómia az ENSZ-ben vállalt kötelezettségeket tiszteletben tartó multilaterális keretbe illeszkedik, továbbá kiegészíti és erősíti azokat a szövetségeket és partnerségeket, amelyekben a legtöbb tagállam is részt vesz; határozottan hangsúlyozza, hogy a stratégiai autonómia nem azt jelenti, hogy az Unió rendszeresen, mindenhol és mindig egyedül fog fellépni;

23. úgy véli, hogy az európai stratégiai autonómia megerősítése a technológiai, kapacitási, ipari és operatív területeken folytatandó európai védelmi együttműködés által támogatott, átfogó közös kül- és biztonságpolitika megvalósításától függ; úgy véli, hogy csak pragmatikus kezdeményezéseken alapuló konkrét és rugalmas együttműködések révén lehet fokozatosan felülkerekedni a nehézségeken, megteremteni a valódi közös stratégiai kultúrát, és kialakítani az EU biztonságának és védelmének fő kérdéseire adott közös válaszokat;

2020. január 15., szerda

24. hangsúlyozza, hogy az EU stratégiai autonómiájának növelése érdekében a tagállamoknak növelniük kell védelmi kiadásait, és a GDP 2 %-ának megfelelő célérték elérésére kell törekedniük; úgy véli, hogy a tagállamoknak és az EU-nak sürgősen megfelelő beruházásokat kell végrehajtaniuk a biztonság és a védelem terén, a védelmi szolidaritásnak és együttműködésnek pedig normává kell válnia;

25. hangsúlyozza, hogy az európai stratégiai autonómiát csak akkor lehet ténylegesen elérni, ha a tagállamok politikai szándékot, kohéziót és szolidaritást tanúsítanak, ami különösen abban mutatkozik meg, hogy az európai eszközök beszerzését kell előnyben részesíteni, amennyiben az ilyen eszközök valóban megfelelnek a legszigorúbb előírásoknak, rendelkezésre állnak és versenyképesek, annak érdekében, hogy ezzel egyidejűleg megőrizzék a védelmi eszközök nagymértékben elzárt piacaihoz való kölcsönös hozzáférést;

26. ismételtelen kijelenti, hogy az európai stratégiai autonómia legitim és szükséges törekvés, amelyet továbbra is a közös kül- és biztonságpolitika és az európai védelmi politika prioritásának kell tekinteni; hangsúlyozza, hogy ennek konkrét és operatív végrehajtása az Európai Unió és a tagállamok feladata;

Tényleges előrelépés az európai stratégiai autonómia megvalósítása érdekében

27. fenntartja, hogy az európai stratégiai autonómiának ki kell terjednie a kül- és biztonságpolitikai, valamint az ipari, kapacitási (közös programok, a védelmi technológiákra irányuló beruházások) és operatív területekre is (a műveletek finanszírozása, a partnerek kapacitásépítése, valamint a missziók tervezésére és irányítására vonatkozó képesség);

28. valamennyi fegyver, köztük a kettős felhasználású termékek tekintetében is korlátozó fegyverkiviteli politika folytatását tartja helyénvalónak; sürgeti a tagállamokat, hogy tartsák be az EU fegyverkivitelre vonatkozó magatartási kódexét; újfent kijelenti, hogy valamennyi tagállamnak szigorúan alkalmaznia kell a fegyverkivitelről szóló, 2008. december 8-i 2008/944/KKBP tanácsi közös állásponthoz⁽¹⁸⁾ megállapított szabályokat, ideértve a második kritérium alkalmazását is, amely az emberi jogok tiszteletben tartása a rendeltetési országban;

A KBVP missziói és műveletei

29. úgy véli, hogy Európa védelme nagyrészt azon alapul, hogy az Unió képes-e és a tagállamok politikailag hajlandók-e hiteles módon katonai beavatkozásokat végrehajtani külső műveleti területeken; fenntartja, hogy az Unió jelentős emberi, pénzügyi, technikai és katonai erőforrásokkal rendelkezik, amelyek egyedülállóan képessé teszik arra, hogy katonai és polgári műveleteket hajtson végre, és gyorsan és megelőző jelleggel reagáljon a jövőbeli biztonsági kihívásokra, például aktív békefenntartó missziók révén;

30. hangsúlyozza, hogy a 2016-os globális stratégia elfogadása óta a regionális és helyi konfliktusok elszaporodása, nem utolsósorban az Unió közvetlen szomszédsága közelében is, számos kihívást jelent az Unió biztonságára nézve, mivel e konfliktusok gyakran tovagyűrűző hatásokat fejtenek ki; úgy véli e tekintetben, hogy az Uniónak erőteljesebb szereplővé kell válnia a válságkezelés, a konfliktusmegoldás és a békefenntartás területén, a multilateralizmus iránti elkötelezettségével összhangban lehetőség szerint más regionális és nemzetközi szervezetekkel, így például az ENSZ-szel és az Afrikai Unióval egyetértésben, de ha a helyzet úgy kívánja, önmagában is;

31. ösztönzi az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ) és a tagállamokat, hogy vezessenek be előretekintőbb megközelítést a képességtervezés és -fejlesztés tekintetében, és a jövőbeli szükségleteket a válságokra és a konfliktusokra való erőteljes uniós reagálást szem előtt tartva irányozzák elő;

32. megjegyzi, hogy az Unió jelenleg három kontinensen van jelen, ahol 16 polgári vagy katonai misszió van folyamatban (10 polgári és hat katonai, köztük három végrehajtási és három nem végrehajtási jellegű misszió); elismeri a missziók hozzájárulását a nemzetközi békéhez, biztonsághoz és stabilitáshoz; hangsúlyozza, hogy a missziók végrehajtását a Lisszaboni Szerződésben szereplő és az elmúlt években a hatékonyság és az európai polgárok biztonságának fokozása érdekében létrehozott, kiválasztott eszközök átalakításának kell kísérnie; támogatja azt a célkitűzést, hogy növekedjen a KBVP-missziók eredményessége a kirendelt személyzet arányára vonatkozó 70 %-os célérték elérésével, és felhívja a tagállamokat, hogy vállaljanak nagyobb hozzájárulásokat;

⁽¹⁸⁾ A Tanács 2008/944/KKBP közös állásponthoz (2008. december 8.) a katonai technológia és felszerelések kivételének ellenőrzésére vonatkozó közös szabályok meghatározásáról (HL L 335., 2008.12.13., 99. o.).

2020. január 15., szerda

33. üdvözli az Európai Számvevőszék bevonását a KBVP-missziók és -műveletek átvilágításába, és ösztönzi további különjelentések készítését más missziókkal és műveletekkel kapcsolatban is;

34. ösztönzi a tagállamokat és az európai struktúrákat, hogy elsőbbséget élvező és magas szintű elkötelezettséget tartsanak fenn Afrikában; ezért üdvözli a Tanács 2018. júliusi határozatát, amely két évre meghosszabbítja az Európai Unió közép-afrikai köztársasági katonai kiképzési KBVP-missziójának (EUTM RCA) megbízatását, valamint üdvözli a Tanács azon szándékát, hogy a katonai komponens kiegészítéseként polgári missziót indítson; megjegyzi, hogy ezek a közelmúltbeli fejlemények a tagállamok ismételt kötelezettségvállalásának pozitív jelei, de hangsúlyozza, hogy továbbra is rendkívül problémás az országban a biztonsági és az emberi jogi helyzet;

35. kiemeli, hogy az EU globális szerepet vállalt fel a Száhel-övezetben és Afrika szarva térségében hat polgári (EUCAP Mali, EUCAP Niger, EUCAP Szomália) és katonai misszió (EUTM Mali, EUTM Szomália, ATALANTA) révén; üdvözli és ösztönzi a Száhel-övezetben folytatott polgári missziók működésének regionalizálására irányuló erőfeszítéseket azon biztonsági kihívásokkal szemben, amelyek túlmutatnak azon államok határain, ahol az európai missziók működnek; üdvözli továbbá, hogy az EU támogatja a Száhel-övezetbeli G5-országok tevékenységét; ezzel összefüggésben bírálja, hogy az EKSZ nem állapított meg saját mutatókat az EUCAP Niger és az EUCAP Mali misszió eredményeinek nyomon követésére, és hogy a missziók keretében végzett tevékenységek nyomon követése és értékelése nem volt kielégítő, illetve nem tartotta szem előtt azok hatásait;

36. mély aggodalmának ad hangot az ENSZ többdimenziós integrált stabilizációs missziója (Mali) (MINUSMA) által kivizsgált és jelentett több tucatnyi rendkívül súlyos emberi jogi visszaélés miatt, amelyeket a mali biztonsági erők követtek el, és amelyek a humanitárius jog értelmében háborús bűnnek minősülhetnek; sürgeti az alelnököt/főképviseletet annak biztosítására, hogy az EU partnerei szigorúan tartsák tiszteletben a nemzetközi humanitárius jogot és emberi jogi jogszabályokat, valamint a kötelező érvényű uniós rendeleteket, és hogy az ilyen eseteket haladéktalanul vigyék bíróság elé; kéri az EKSZ-t, hogy sürgősen tegyen jelentést a Parlament felé az említett esetekről;

37. aggasztónak tartja a Burkina Fasó-i helyzet romlását és annak a Száhel-övezetre és a nyugati világra gyakorolt hatását, ami igazolhatja, hogy célszerű lenne polgári és/vagy katonai missziót küldeni az országba a biztonsági ágazat irányításának megerősítése, az emberi jogok tiszteletben tartásának biztosítása, valamint a lakosság által a biztonsági erőkbe vetett bizalom helyreállítása érdekében;

38. ismét felhívja a figyelmet a Nyugat-Balkán stratégiai fontosságára az EU biztonsága és stabilitása szempontjából; hangsúlyozza, hogy javítani kell a régióban az uniós szerepvállalást, integrációt és koordinációt, többek között az EU KBVP-misszióinak megbízása révén is; ismét megerősíti, hogy az EU nyugat-balkáni politikájának célja annak elérése, hogy a régió országai összhangba kerüljenek az uniós vívmányokkal, valamint ezen országok segítése a csatlakozáshoz vezető úton, Európa egészének érdekében erősítve a béke és a stabilitás kezelését;

39. ismételten hangsúlyozza Kelet-Európa és a Nyugat-Balkán stratégiai fontosságát az EU stabilitása és biztonsága szempontjából, valamint kiemeli, hogy összpontosítani és erősíteni kell az EU e régiókkal kapcsolatos politikai szerepvállalását, beleértve az uniós KBVP-missziók határozott megbízatását;

40. hangsúlyozza, hogy az EUFOR Althea művelet kulcsfontosságú szerepet játszik Bosznia-Hercegovinában azon fejlemények előmozdításában, amelyek a béke és a biztonság elérésének és fenntartásának az irányába mutatnak az országban és a régióban; üdvözli a 2019. októberi tanácsi következtetéseket, amelyek támogatják az európai katonai erők bosznia-hercegovinai jelenlétének fenntartását;

41. kéri a Tanács és a tagállamok által 2018 novemberében elfogadott, a polgári missziókról szóló megállapodás gyors és hatékony végrehajtását a polgári KBVP-kapacitásainak megerősítése céljából a megállapított személyzeti állomány elérése és a missziók rugalmasabbá és működőképesebbé tétele érdekében, biztosítva ezáltal az uniós fellépés hatékonyságát és hitelességét; sürgeti a tagállamokat, hogy alakítsanak ki alapos éves felülvizsgálatot, amely segít számba venni a polgári KBVP területére vonatkozó paktum végrehajtása során elért előrelépéseket, és támogathatja a polgári KBVP 2023 utáni további professzionalizálását, ideértve a missziókban érintett összes szereplő eredményekért való elszámoltathatóságát biztosító intézkedéseket; felhívja a tagállamokat, hogy egy kísérleti projekt révén mihamarabb teszteljék a helyszínen a szakosodott csoportok újonnan bevezetett koncepcióját, eszközként felhasználva ezt arra, hogy korlátozott időre szakosodott képességeket bocsássanak rendelkezésre és kipótolják a képességek aktuális hiányait, valamint értékeljék az első bevetések tanulságait;

2020. január 15., szerda

42. kiemeli, hogy jelenleg 10 polgári KBVP-misszió létezik, amelyek az EU szomszédságában – Afrikában és a Közel-Keleten, a Nyugat-Balkánon és Kelet-Európában – működnek, és nagy hozzáadott értéket nyújtanak a béke és biztonság szempontjából;

43. kiemeli, hogy a polgári KBVP területére vonatkozó paktum végrehajtása nem jelentheti a polgári KBVP megerősítésének végső állapotát;

44. megjegyzi azonban, hogy a KBVP-missziók és -műveletek hatékonyságát gyakran akadályozzák tartós strukturális hiányosságok, valamint az, hogy a tagállamok és az uniós intézmények az emberi erőforrások és a megbízás tekintetében egyaránt egyre inkább vonakodnak megerősíteni ezeket a missziókat, továbbá kéri, hogy találjanak közös európai megoldást e problémák orvoslása érdekében; megállapítja, hogy a KBVP katonai műveletei egyre inkább a fegyveres erők kiképzésére irányulnak (EUTM), és nem bírnak végrehajtási jelleggel, továbbá az EUTM személyi állománya munkájának elismerése mellett megállapítja, hogy a képzéssel kapcsolatos korlátok és a felfegyverzés hiánya miatt elégtelen a kiképzett egységek működése, amelyek nem képesek megfékezni a dzsihádisták terrorizmus terjedését és a fegyveres lázadásokat;

45. sajnálatosnak tartja, hogy a döntéshozatali és végrehajtási folyamatok a közös politikai akarattól függően nagyon eltérő ütemben zajlanak; emlékeztet arra, hogy a közelmúltban nagyon kevés katonai művelet kapott végrehajtási jellegű megbízást amiatt, hogy a döntéshozatali eljárások nem helyettesíthették a hiányzó politikai akaratot, és ezzel összefüggésben kéri, hogy a KBVP meglévő struktúrájának és eljárásainak aktív igénybevétele és ezáltal a missziók gyorsabb, rugalmasabb és koherensebb módon történő telepítése érdekében a tagállamok tanúsítsanak a válságra tekintettel kellő politikai akaratot; kéri az alelnök/főképviselőt, hogy az EUSZ 28. cikke szerint tájékoztassa az Európai Parlamentet a nyilvánvalóan új válságkezelési eszközről, a miniküldetések indításáról;

46. hangsúlyozza, hogy az adminisztratív és költségvetési eljárások rugalmatlansága nagyon megnehezíti a helyszínen dolgozó személyzet munkáját;

47. hangsúlyozza, hogy a hatékonyság javítása érdekében rendszeresen értékelni kell a missziókat és műveleteket; felhívja az EKSZ-t és a Bizottságot, hogy olyan mandátumokat, költségvetéseket, valamint szerepvállalási szabályokat és operatív eljárásokat határozzanak meg, amelyek megfelelnek a műveleteknek, és dolgozzanak ki kivonulási stratégiát is; e tekintetben rendszeresebb konzultációkat és információmegosztást szorgalmaz az illetékes parlamenti bizottságokkal a missziók előtt, alatt és után, és felszólítja a bizottságokat, hogy küldetéseiket és küldöttségeiket összpontosítsák a KBVP-missziók és -műveletek működési területeire; ragaszkodik hozzá, hogy az Európai Parlament a nemzeti parlamentekkel együtt kapjon nagyobb szerepet a KBVP tekintetében, hogy garantálni tudja a közös biztonság- és védelempolitikának, valamint annak költségvetésének parlamenti felügyeletét;

48. kiemeli annak fontosságát, hogy közös kiképzéseket és gyakorlatokat szervezzenek és hajtsanak végre az európai fegyveres erők számára, valamint EU–NATO párhuzamos és összehangolt gyakorlatokat szervezzenek, előmozdítva ezzel a szervezeti, eljárási és technikai interoperabilitást és a katonai mobilitást annak érdekében, hogy a lehető legjobban elő lehessen készíteni a missziókat, biztosítani lehessen az egymást kiegészítő jelleget, el lehessen kerülni a szükségtelen párhuzamosságot, és szembe lehessen nézni a hagyományos és nem hagyományos fenyegetések széles spektrumával; üdvözlí e tekintetben a pályakezdő tisztek cseréjére irányuló európai kezdeményezést (Katonai Erasmus – EMILYO), amelyet az Európai Biztonsági és Védelmi Főiskola működtet, és amelynek célja annak lehetővé tétele a nemzeti katonai oktatási és képzési intézmények számára, hogy feltárják a tudás és a know-how kvantitatív és kvalitatív cseréjének lehetőségeit; üdvözlí annak felismerését, hogy a biztonság nők nélkül nem létezhet, és hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a tárgyalásokban és a missziókban nők is részt vegyenek;

49. hangsúlyozza a fegyveres erők felszereltségének visszatérő hiányosságait azokban az államokban, amelyek támogatását az uniós missziók célozzák, ami gátolja a kiképzési missziók sikerességét; felhívja a figyelmet arra, hogy nehézségekbe ütközik a megfelelő eszközök észszerű időn belüli beszerzése, többek között a nehézkes közbeszerzési eljárások miatt; úgy véli, hogy hosszú távon nem lehet pozitív eredményeket elérni a harmadik országok hadseregei számára nyújtott képzés és tanácsadás terén anélkül, hogy képesek lennének ezeket az erőfeszítéseket hasznos és összehangolt eszközbeszerzési programokkal kiegészíteni; üdvözlí a „Kapacitásépítés a biztonság és a fejlesztés támogatása érdekében” kezdeményezést, amelynek eredményeképpen 2017-ben felülvizsgálták a stabilitás és a béke elősegítését szolgáló eszközt (IcSP+), lehetővé téve a harmadik országok fegyveres erői számára biztosított képzések és halált nem okozó felszerelések finanszírozását; megjegyzi, hogy eddig három projektet fogadtak el Maliban, a Közép-afrikai Köztársaságban és Burkina Fasóban; hangsúlyozza, hogy a helyi lakosság részéről erőteljes az igény a kiképzés terén nyújtott támogatás és az eszközök biztosítása iránt;

50. felhívja az EU-t, hogy foglalkozzon a kulturális örökség védelméről és megőrzéséről szóló rendszeres és növekvő fenyegetésekkel, és szigorúan lépjen fel a kulturális műtárgyak csempészete ellen, különösen a konfliktusövezetekben; megjegyzi, hogy a társadalmak kulturális örökségüktől és történelmi gyökereiktől való megfosztása kiszolgáltatottabbá teszi őket a radikalizálódással és a globális dzsihádisták ideológiákkal szemben; felhívja az EU-t, hogy dolgozzon ki átfogó stratégiát az ilyen fenyegetések kivédése érdekében;

2020. január 15., szerda

51. sajnálatosnak tartja a katonai missziók indításakor felmerülő haderő-generálási problémákat; hangsúlyozza, hogy az EUTM Szomália nehezen tudja összegyűjteni a szükséges erőket; megjegyzi, hogy a legutóbbi, 2019. június 4-i általános haderő-generálási konferencián a rendelkezésre álló személyzet hiánya miatt felmerült a misszió lehetséges kudarca; megjegyzi, hogy az EU folyamatban lévő katonai műveletei átlagosan csak mintegy tíz tagállamot érintenek; hangsúlyozza, hogy a helyszíni személyzet szakértelme, professzionalizmusa és elkötelezettsége a misszió sikerének kulcsfontosságú elemei; felhívja a tagállamokat, hogy határozottabban kötelezzék el magukat a missziókra küldött személyzet szakmai színvonalát illetően, valamint növeljék a kiküldetésekhez rendelt álláshelyek betöltöttségi arányát;

52. felkéri a Tanácsot, hogy fejtse ki, miért folytat bizonyos missziókat annak ellenére, hogy azok már elérték korlátozott katonai vagy polgári céljukat; úgy véli, hogy valamennyi létező missziót ki kell értékelni annak megállapítása érdekében, hogy melyeket célszerű továbbra is fenntartani; úgy véli, hogy az EU-nak a legnagyobb hozzáadott értékkel rendelkező missziókra kell összpontosítania erőfeszítéseit; támogatja olyan objektív kritériumok kidolgozását és tiszteletben tartását, amelyek lehetővé teszik valamely misszió hozzáadott értékének mérését és a folytatásáról való döntést;

53. tudomásul veszi a 2019. szeptember 26-i határozatot, amellyel hat hónappal, 2020. március 31-ig meghosszabbították az Európai Unió Földközi-tengeren folytatott katonai műveletét (EUNAVFOR MED Sophia művelet); rendkívül sajnálatosnak tartja a haditengerészeti jelenlét további felfüggesztését; hangsúlyozza, hogy sürgősen megállapodásra kell jutni a tagállamok között, és felszólít a haditengerészeti egységek újbóli alkalmazására és a megbízatás teljes körű végrehajtására;

54. úgy véli, hogy a KBVP-missziók és -műveletek finanszírozásának kérdése alapvető fontosságú e politika fenntarthatósága szempontjából; kiemeli az Athéné mechanizmus azzal a céllal történő felülvizsgálatának fontosságát, hogy a katonai KBVP-műveletek és -missziók finanszírozási mechanizmusa eredményesebbé váljon; támogatja ezzel összefüggésben az alelnök/főképviselő azon – a Bizottság által támogatott – javaslatát, hogy hozzanak létre egy Európai Békekeretet, amely részben finanszírozná az EU védelmi tevékenységeihez fűződő költségeket, például a KBVP katonai műveleteinek közös költségeit vagy és a partnerek katonai kapacitásainak megerősítéséhez kapcsolódó költségeket; reméli, hogy a tagállamok gyorsan megállapodásra jutnak majd ezen eszköz létrehozása érdekében; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU költségvetési szabályai rugalmasabbá váljanak, hogy ezáltal az Unió jobban tudjon reagálni a válságokra, és végre tudja hajtani a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseit; felhívja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy fontolják meg egy olyan rugalmas mechanizmus kialakítását, amely segítséget nyújt a KBVP-missziókban részt venni kívánó tagállamoknak a költségek viselésében, ezáltal megkönnyítve a misszió indítására vagy megerősítésére vonatkozó döntésük meghozatalát; megjegyzi, hogy ez az eszköz teljes mértékben összhangban állna az EU stratégiai autonómiájára vonatkozó célkitűzésekkel az operatív területen;

55. felszólítja az alelnök/főképviselőt, hogy rendszeresen folytasson konzultációt az Európai Parlamenttel a közös biztonság- és védelempolitika valamennyi aspektusáról és alapvető fontosságú döntéseiről; úgy véli ezzel kapcsolatban, hogy a KBVP-missziók stratégiai tervezéséről, megbízatásuk módosításáról és a missziók lehetséges befejezéséről előbb a Parlamenttel kellene konzultációt folytatni;

56. támogatja a Katonai Tervezési és Végrehajtási Szolgálat (MPCC) létrehozását a végrehajtási jellegű missziók számára, ami lehetővé tenné a KBVP valamennyi katonai műveletének lebonyolítását; szorgalmazza a Katonai Tervezési és Végrehajtási Szolgálat és a Polgári Tervezési és Végrehajtási Szolgálat közötti együttműködés megerősítését; felveti azt a problémát, hogy a Katonai Tervezési és Végrehajtási Szolgálat teljes hatékonyságának eléréséhez megfelelő személyzetet és eszközöket kell annak rendelkezésére bocsátani; felhívja az EKSZ-t, hogy a Katonai Tervezési és Végrehajtási Szolgálatot, amely jelenleg egy virtuális, egyszerre több feladatkört ellátó álláshelyekkel működő szervezet, alakítsa át egy szilárd katonai egységgé, amely az EUSZ 43. cikkének (1) bekezdésében előírányzott katonai műveletek teljes spektrumát képes tervezni és irányítani;

57. megállapítja az uniós harccsoportok projektjének kudarcát, amelyeket 2007-es létrehozásuk óta eddig még soha nem vetettek be és csupán az európai fegyveres erők átalakítására szolgáló eszközként használtak, elsősorban a tagállamok vonakodása, illetve végrehajtásuk és finanszírozásuk összetettsége miatt, ami ellentétes a gyorsaság és a hatékonyság kezdeti célkitűzésével; úgy véli, hogy az uniós harccsoport-rendszert át kell alakítani, politikailag tovább kell fejleszteni, és elegendő finanszírozással kell ellátni ahhoz, hogy működőképesé, használhatóvá, gyorsá és hatékonyá váljon; kéri a harccsoportprojekt múltban levont tanulságok alapján történő átértékelését és újraindítását;

58. emlékeztet, hogy a kölcsönös segítségnyújtási klauzula (az EUSZ 42. cikk (7) bekezdés), amelyre eddig egyszer hivatkoztak az egyik tagállam területén elkövetett fegyveres támadásra adott válaszként, a terrorizmus elleni közös küzdelem terén a tagállamok közötti szolidaritásra utal; megjegyzi azonban, hogy sem a cikk aktiválásának feltételeit, sem pedig a segítségnyújtás módját soha nem határozták meg egyértelműen; pontos iránymutatásokat kér annak érdekében, hogy jól meghatározott keret álljon rendelkezésre ezen eszköz jövőbeli aktiválásához és operatívabb végrehajtásához, hogy alaposabban meg lehessen vitatni az e jogi záradék alkalmazásával kapcsolatos tapasztalatokat, és közös erőfeszítéseket lehessen tenni hatályának tisztázása érdekében;

2020. január 15., szerda

59. emlékeztet, hogy a szolidaritási klauzula (az EUMSZ 222. cikke) arra is lehetőséget biztosít az Unió és a tagállamok számára, hogy segítséget nyújtsanak egy terrortámadás, illetve természeti vagy ember okozta katasztrófa által sújtott tagállamnak; emlékeztet arra, hogy az Európai Unió 2013-as kiberbiztonsági stratégiája szerint egy „különösen súlyos kibercidens[nek] vagy támadás[nek] [...] elegendő alapul kell szolgálnia ahhoz, hogy egy tagállam az EU szolidaritási klauzulájára [az EUMSZ 222. cikke] hivatkozzon”; emlékeztet továbbá arra, hogy a szolidaritási klauzula Unió által történő végrehajtására vonatkozó részletes szabályokról szóló, 2014/415/EU tanácsi határozat kimondja, hogy a szolidaritási klauzula felszólítja az Uniót, hogy mozgósítson minden rendelkezésére álló eszközt, beleértve a KBVP keretében kialakított struktúrákat is; felhívja a tagállamokat, hogy a jövőben vegyék fontolóra a szolidaritási klauzula alkalmazását;

60. meggyőződése, hogy a KBVP-missziók és -műveletek végrehajtását rugalmas eszközöknek kell kísérenniük annak érdekében, hogy az EU és tagállamai könnyebben el tudják kötelezni magukat az európai stratégiai autonómia biztosítása mellett az európai kontinens stabilitása érdekében; ennek kapcsán hangsúlyozza a moduláris, többcélú és valóban működőképes irányítási struktúrák, például az Európai Hadtest, az Eurocorps hatékonyságát; megjegyzi, hogy sikeresen bővült és diverzifikálódott ennek a törzsnek a tevékenysége: 2015 és 2018 között az Európai Hadtestet négy alkalommal vetették be az EU mali és közép-afrikai köztársasági (EUTM Mali és EUTM RCA) kiképzési missziói keretében; felhívja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy kövessék e rugalmas és operatív együttműködés példáját, amely már bizonyította hasznosságát és hatékonyságát;

61. elvárja, hogy az EU hatékonyan használja fel a KKBP és a KBVP valamennyi meglévő politikai eszközét a diplomácia, az együttműködés, a fejlesztés, a humanitárius segítségnyújtás, a konfliktuskezelés és a békefenntartás területén; emlékeztet, hogy a KBVP katonai és polgári eszközei semmilyen körülmények között nem jelenthetik az egyetlen megoldást a biztonsági kérdésekre, és hogy mindig „integrált megközelítést” kell alkalmazni; úgy véli, hogy kizárólag ezen eszközök „integrált megközelítés” alapján történő felhasználása biztosítja a szükséges rugalmasságot a legambiciózusabb biztonsági célkitűzések hatékony eléréséhez;

62. emlékeztet arra, hogy a konfliktusrendezés nagyobb sikerrel jár, ha a folyamat során végig tiszteletben tartják a nemek paritását és egyenlőségét; kéri a nők ilyen missziókban való részvételének és az általuk betöltött vezető beosztások számának a növelését, valamint a nemi szempontok módszeresebb általános érvényesítését a KBVP-missziókban, továbbá a nőkről, a békéről és a biztonságról szóló 1325. sz. ENSZ BT-határozat végrehajtásához való aktív hozzájárulást; felhívja az EKSZ-t és a tagállamokat, hogy kezdeményezzenek ambiciózus lépéseket, hogy a KBVP-missziók és -műveletek valamennyi szintjén növeljék a nemzetközi szakértők körében a nők képviselését, esetleg egy külön cselekvési terv vagy a nőknek szóló célzott ösztönzők és karriertervezés, vagy a toborzás során jobb képviselést biztosító mechanizmusok révén;

63. felhívja az alelnököt/főképviseletet, hogy egyeztessen rendszeresen a Parlamenttel a KBVP végrehajtásához kapcsolódó sürgős ügyekről; meggyőződése, hogy az alelnöknek/főképviseletnek vagy valamely, a KBVP irányítási struktúrái felett közvetlen felügyelettel rendelkező és az aktuális polgári és katonai műveletek tervezésében, végrehajtásában és értékelésében részt vevő megfelelő EKSZ-tisztviselőnek azonnal tájékoztatnia kellene a Parlamentet az ilyen műveletek struktúrájában beálló fontos változásokról, különösen ami ezek általános jellegét, mandátumát, hosszát vagy idő előtti megszüntetését illeti;

64. hangsúlyozza, hogy a nők egyre nagyobb és nélkülözhetetlen szerepet játszanak a békefenntartó missziókban és a biztonság- és védelempolitikában, és felszólítja az alelnököt/főképviseletet, hogy folytasson párbeszédet a Parlamenttel az alkalmazandó eszközökről és fellépésekről;

65. hangsúlyozza, hogy tovább kell fejleszteni a KBVP parlamentáris és demokratikus jellegét és dimenzióját; meggyőződése, hogy az eredményes KBVP-nek, amely igazodik a 21. század biztonsági kihívásaihoz, nemzeti és uniós szinten egyaránt erős parlamenti ellenőrzési és átláthatósági normáknak kell megfelelnie; az a véleménye, hogy a KBVP parlamenti dimenziójának erősítése megfelel az uniós polgárok biztonság, béke, valamint a tagállamok közötti nagyobb mértékű, biztonsággal és védelemmel kapcsolatos együttműködés iránti igényének;

Kapacitások és ipar

66. hangsúlyozza, hogy az európai stratégiai autonómia elérése mindenképpen a tagállamok védelmi kapacitásai és költségvetése növelésének, valamint az európai védelmi technológiai és ipari bázis megerősítésének függvénye;

2020. január 15., szerda

67. megjegyzi, hogy a védelmi iparágaknak és az űripari ágazatoknak példa nélküli globális versennyel és hatalmas technológiai kihívásokkal kell szembenézniük a csúcstechnológiák megjelenésével (robotika, mesterséges intelligencia, kibertechnológia stb.);

68. üdvözli a fegyveres erőkre szánt védelmi költségvetések trendjének megfordulását; ezzel összefüggésben arra kéri a tagállamokat, hogy a megnövekedett kiadásokat értelmesen fektessék be az együttműködési programokba; úgy véli, hogy uniós szinten támogatni és ösztönözni kell azt; ösztönzi a tagállamokat, hogy védelmi kiadásait növeljék a GDP 2 %-ára;

69. üdvözli az uniós intézmények és a tagállamok által az „EU globális stratégiájának” közzétételét követően a közelmúltban annak érdekében tett erőfeszítéseket, hogy a közös biztonság- és védelempolitika meglévő eszközeit új életre keltsék, és maradéktalanul végrehajtsák a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseit; hangsúlyozza, hogy ezeket az ígéretes törekvéseket most meg kell erősíteni, és konkrét intézkedéseket kell hozni annak érdekében, hogy azok hatékonyan hozzájáruljanak az európai kontinens és közvetlen szomszédsága biztonságához;

70. elégedetten veszi tudomásul a Bizottság arra irányuló 2018. május 2-i javaslatát, hogy a következő többéves pénzügyi keretben hozzanak létre egy védelmi együttműködésre szánt 13 milliárd EUR-s költségvetési sort, amely az együttműködésben megvalósítandó kutatást és a képességfejlesztést támogatja a védelem területén; megjegyzi, hogy a tagállamoknak a következő többéves pénzügyi keretben egyhangúlag egyet kell érteniük a javaslattal, amely a Bizottság korábban példa nélküli elkötelezettségét tükrözi, és azt utána az Európai Parlamentnek is jóvá kell hagynia;

71. üdvözli a Bizottság 2017. júniusi javaslatát az Európai Védelmi Alap (EVA) létrehozásáról, amely összehangolná, kiegészítené és bővítené a nemzeti védelmi beruházásokat, az ultramodern és interoperábilis védelmi technológiák és felszerelések kifejlesztése érdekében erősítené a tagállamok közötti együttműködést és támogatná az innovatív és versenyképes védelmi ipart az Unióban, beleértve a határokon átnyúló kkv-kat is; megjegyzi, hogy ez az első olyan kezdeményezés, amelynek esetében közösségi forrásokat közös kooperatív uniós védelmi projektek közvetlen támogatására használnak; elismeri, hogy ez jelentős előrelépés az európai védelem terén mind politikai, mind ipari szempontból; megjegyzi, hogy az Európai Védelmi Alap hozzájárulhatna olyan strukturális projektekre irányuló kutatások és fejlesztések finanszírozásához, mint a jövőbeli európai légiharcrendszer, tankok és nagy teherbírású repülőgépek vagy az európai rakétavédelem, valamint olyan kis és közepes projektek, amelyek innovatív, jövőorientált megoldásokat hoznak létre a védelem számára; üdvözli az előkészítő fellépésre vonatkozó 2019. évi munkaprogramot, amely a védelem területén 25 millió EUR-t fordít majd az elektromágneses spektrum dominanciájával és a jövőbeni forradalmi védelmi technológiákkal kapcsolatos kutatásra, amely két kulcsfontosságú terület Európa hosszú távú technológiai függetlenségének megőrzéséhez; üdvözli továbbá, hogy a Bizottság 2019 márciusában elfogadta az első európai védelmi ipari fejlesztési programot (EDIDP), amely a 2019–2020-as időszakban 500 millió EUR-s társfinanszírozást irányoz elő a védelmi kapacitások közös fejlesztésére, valamint hogy kilenc pályázati felhívást tett közzé 2019-re vonatkozóan, többek között az Eurodrónnal kapcsolatos, amely kulcsfontosságú Európa stratégiai autonómiája szempontjából; hangsúlyozza, hogy 2020-ban 12 további pályázati felhívás következik majd, amelyek minden területen (levegő, szárazföld, tenger, kibertér és űr) a prioritást élvező témákra vonatkoznak; tudomásul veszi a tagállamok által ma hozott beszerzési döntések és az EVA keretében folyó ipari és technológiai együttműködési lehetőségek közötti kapcsolatot;

72. üdvözli egy állandó strukturált együttműködés tényleges kialakítását, mert az fontos lépést jelent a tagállamok szorosabb együttműködése felé a biztonság és a védelem terén; hangsúlyozza, hogy ez a rendelkezés, amelyet a 2009. évi Lisszaboni Szerződés vezetett be (az EUSZ 46. cikke), jogilag kötelező erejű, és ambiciózus kötelezettségvállalásokat tartalmaz, amelyek lehetővé teszik, hogy igény esetén egyes európai országok gyorsabban haladhassanak a közös védelmi projektek megvalósítása terén; elismeri az állandó strukturált együttműködés szerepét az európai kereslet strukturálásában; megjegyzi, hogy az európai védelmi ipari fejlesztési programban (EDIDP) támogatható projektek jelentős része állandó strukturált együttműködés keretében került kidolgozásra, és így magasabb támogatási rátákban is részesülhetnek; támogatja az állandó strukturált együttműködés keretében megvalósuló projektek és az EVA közötti teljes koherenciát;

73. rámutat, az európai államok védelmi képességeinek erősítése és az ezzel a területtel kapcsolatos védelmi kiadásai optimalizálása érdekében feltétlenül össze kell hangolni az állandó strukturált együttműködést, a 2017-ben megkezdett koordinált éves védelmi szemlét (CARD) és az EVA-t; ismételten bírálja, hogy eddig nem került sor az intézkedések védelmi politikai megfontolásokból történő stratégiai levezetésére; ezzel összefüggésben arra kéri a Tanácsot és a Bizottságot, hogy az Európai Parlamenttel közösen intézményközi megállapodás formájában dolgozzanak ki egy biztonsággal és védelemmel kapcsolatos fehér könyvet és egy, a 2021–2027-es időszakra vonatkozó védelmi ipari stratégiai dokumentumot; hangsúlyozza, hogy az új projekteknek a kapacitásfejlesztési terv részét kell képezniük, ami lehetővé fogja tenni a tagállamok közötti együttműködés erősítését a kapacitáshiányok megszüntetése érdekében, az Európai Védelmi Ügynökség keretén belül; úgy véli, hogy a koordinált éves védelmi szemlének hatékonyan hozzá kell járulnia a nemzeti fegyveres erők beruházásainak és kapacitásainak harmonizálásához és komplementaritásához, ezáltal garantálva az EU stratégiai és operatív autonómiáját, valamint lehetővé téve a tagállamok számára, hogy hatékonyabban ruházzanak be a védelembe;

2020. január 15., szerda

74. üdvözli, hogy teljes a koordináció az Európai Védelmi Ügynökség által kidolgozott kapacitásfejlesztési terv és a végrehajtott kapacitástervezés között, ami jól mutatja, hogy a NATO-tag uniós tagállamok haderői között nagy fokú az interoperabilitás;

75. hangsúlyozza a katonai mobilitás fontosságát; üdvözli a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy a következő többéves pénzügyi keretben 6,5 milliárd EUR-t juttatna katonai mobilitási projekteknek; hangsúlyozza, hogy a katonai mobilitás fejlesztése az Európai Uniónak és a NATO-nak egyaránt érdeke; üdvözli, hogy ez a terv az állandó strukturált együttműködés részét képezi; hangsúlyozza, hogy a katonai mobilitás előtt két kihívás áll, az eljárások racionalizálása és az infrastruktúra bővítése; emlékeztet arra, hogy az uniós tagállamok kollektív biztonsága és védelme, valamint a külföldi válságokba való beavatkozási képességük alapvetően attól függ, hogy mennyire képesek egymás területén és az Unió határain kívül szabadon és gyorsan mozgatni a szövetséges csapatokat és a válságkezelő civil személyzetet, valamint az anyagokat és felszereléseket; hangsúlyozza, hogy a katonai mobilitás olyan stratégiai eszköz, amely lehetővé teszi az EU számára, hogy hatékonyan érvényesítse biztonsági és védelmi érdekeit, kiegészítve más szervezetek, például a NATO tevékenységeit;

76. kérdéseket vet fel az állandó strukturált együttműködés 34 projektjének lassú megkezdése és egy 13 projektből álló harmadik hullám elindítása kapcsán, hiszen jelenleg még egy projekt sem indult el, és rámutat arra, hogy konkrét határidőket kell előírni a projektek teljesítésére, továbbá világosabb áttekintést kell adni arról, hogy a végtermékek mivel járnak együtt; megjegyzi, hogy 2019-ben csak négy projekt éri el kezdeti működési kapacitását; rámutat néhány projekt ambíciójának és nagyságrendjének korlátozottságára, ami nem teszi lehetővé a legalapvetőbb kapacitáshiányok orvoslását sem, különösen az első hullámhoz tartozó projektek esetében, amelyek elsősorban a lehető legtöbb tagállamot érintő kapacitásfejlesztési projektek; kéri az alelnököt/főképviselőt, hogy haladéktalanul tájékoztassa a Parlamentet arról, hogy mely PESCO-projektek milyen indokkal kell idő előtt lezárni; megjegyzi, hogy az állandó strukturált együttműködés keretében folytatott projektekben való kívánatos részvétel nem veszélyeztetheti a részt vevő tagállamok magas szintű ambícióit; úgy véli, hogy harmadik országok és a harmadik országbeli szervezetek PESCO-ban való részvételét az elejétől kezdve nagyon szigorú feltételekhez, valamint megalapozott és tényleges viszonyossághoz kell kötni; ezzel összefüggésben rámutat az Európai Parlamentnek az Európai Unió Bírósága által a C-658/11. sz. ügyben hozott ítéletből fakadó jogaira; felhívja a tagállamokat, hogy nyújtsanak be stratégiai európai dimenzióval rendelkező projekteket, közvetlenül reagálva az európai fegyveres erők operatív fellépésre vonatkozó igényeire, erősítve ezzel az európai védelmi technológiai és ipari bázist (EDTIB);

77. elhívja a Tanácsot, hogy az Európai Védelmi Alapról szóló új rendelet 5. cikkével kapcsolatban a Parlament álláspontját fogadja el; hangsúlyozza, hogy az EVA-t haladéktalanul véglegesíteni kell; emlékeztet, hogy ezt az eszközt véglegesen még nem hagyták jóvá, csak egy részleges politikai megállapodás született 2019 áprilisában; hangsúlyozza, hogy fenn kell tartani az Európai Parlament álláspontját az alap összegéről, a harmadik országok számára történő megnyitásáról, valamint a kutatás eredményeinek védelme érdekében a biztonsághoz és a védelemhez kapcsolódó megfelelő szellemi tulajdonjogi politika létrehozásáról; emlékeztet arra, hogy az európai védelmi piac meglehetősen nyitott a harmadik országbeli szolgáltatók előtt; megerősíti, hogy az EVA semmilyen módon nem téveszthető össze semmiféle protekcionista eszközzel; felhívja az Európai Unió szövetséges országait, hogy vegyék fontolóra védelmi piacaik kölcsönös megnyitását; e tekintetben emlékeztet a védelmi célú kutatás rendkívül érzékeny és stratégiai jellegére, mind az ipari versenyképesség, mind az EU stratégiai autonómiája tekintetében; felhív az EDIDP, a kísérleti projekt és a védelmi célú kutatásra irányuló előkészítő intézkedés végrehajtásából levont kezdeti tanulságok figyelembevételére, különös tekintettel a támogatható szervezetekkel kapcsolatos eltérések vonatkozásában; felszólítja a tagállamokat, hogy a védelmi ipar végső ügyfeleiként mindig teljes körűen vegyenek részt a döntéshozatali eljárásban annak biztosítása érdekében, hogy a programok eleget tegyenek a KBVP és a tagállamok stratégiai szükségleteinek; úgy véli, hogy az Európai Védelmi Alap sikere azon múlik, hogy képes lesz-e integrálni a részt vevő államok védelmi sajátosságait, bevezethető védelmi eszközöket támogatni és garantálni a megfelelő költségvetési forrásokat, elkerülve ugyanakkor az ipari készségek közötti átfedéseket, a nemzeti védelmi beruházások csökkenését és az együttműködés túl bonyolulttá válását, amelynek egyébként a közös uniós fegyverzet és katonai felszerelések szabványosításán és interoperabilitásán kell alapulnia; úgy véli, hogy teljes mértékben összhangban áll a stratégiai autonómiára irányuló európai törekvéssel, és nem ellentétes az EU és tagállamai biztonsági és védelmi érdekeivel az európai védelmi ipar oly módon történő fejlesztése, hogy szabályozzák a harmadik felek által ellenőrzött szervezetek hozzáférését az alap által finanszírozott projektekhez;

78. elvárja, hogy a harmadik felek állandó strukturált együttműködés keretében folytatott projektekben való részvételére vonatkozó döntések semmilyen körülmények között ne sértsék az EFA-ról és az EDIDP-ről szóló tárgyalásokon megállapított feltételeket, mivel e programok finanszírozása az európai hozzáadott értéket hangsúlyozza;

79. hangsúlyozza az úragazat stratégiai dimenzióját Európa számára, úgy véli, hogy egy nagyratörő úrpolitika hatékonyan hozzájárulhat a KBVP javításához, továbbá hangsúlyozza, hogy az európai stratégiai autonómia biztosítására alkalmas polgári és katonai technológiák kifejlesztése terén előrelépést kell elérni; üdvözli az uniós úrprogram és az úrprogrammal foglalkozó uniós ügynökség létrehozására vonatkozó bizottsági rendeletre irányuló javaslat beillesztését

2020. január 15., szerda

a következő többéves pénzügyi keretbe az EU világűrbeli vezető szerepének előmozdítása céljából; megismétli a program 16,9 milliárd EUR-val történő finanszírozására irányuló javaslatát; üdvözli az Európai Unió műholdalapú szolgáltatásai (Galileo, Copernicus, EGNOS) terén elért haladást; hangsúlyozza, hogy döntéshozatali és műveleti autonómiája érdekében az EU-nak a műholdas képalkotás, az információgyűjtés, a kommunikáció és a világűr megfigyelése terén megfelelő műholdas eszközökkel kell rendelkeznie; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU saját hozzáféréssel rendelkezzen a világűrhez; úgy véli, hogy a világűrbe telepített szolgáltatásoknak teljes mértékben működőképessé kell válniuk a KBVP-missziók és a nagy felbontású műholdas képekkel végzett műveletek támogatása érdekében; hangsúlyozza, hogy az Európai Fejlesztési Alapon keresztül olyan űripari projekteket kell finanszírozni, ahol az EU valódi hozzáadott értékkel rendelkezhet;

80. hangsúlyozza, hogy a műholdas összeköttetések alapvető fontosságúak a védelemhez, a biztonsághoz, a humanitárius segítségnyújtáshoz, a sürgős beavatkozásokhoz és a diplomáciai összeköttetésekhez, és a civil missziók és katonai műveletek egyik kulcselemének minősülnek; üdvözli az új állami műholdas kommunikációs kezdeményezést (GOVSATCOM), amely jelentősen hozzá fog járulni az Unió stratégiai autonómiájának megerősítéséhez azáltal, hogy garantált hozzáférést biztosít a tagállamok számára a biztonságos műholdas távközléshez;

81. szorgalmazza, hogy sürgősen elemezzék az Európai Unió Műholdközpontja térinformatikai képességeinek lehetséges polgári felhasználásait; úgy véli, hogy az EU műholdas képességeit a biztonságon túl arra kell használni, hogy támogassák az EU és a tagállamok ellenőrzési tevékenységeit a migráció nyomon követése, a mezőgazdaság, az erdőgazdálkodás, a természeti erőforrások felkutatása, a határok biztonsága és a jéghegyek állapotának figyelése terén és még sok más területen;

82. hangsúlyozza az űrinfrastruktúrák interferenciákkal vagy támadásokkal vagy egy sor egyéb fenyegetéssel szembeni sebezhetőségét, ideértve az űrhulladékokkal és más műholdakkal való ütközéseket is; ismételten hangsúlyozza a kulcsfontosságú infrastruktúra és kommunikáció biztosításának, valamint az ellenállóképes technológiák kifejlesztésének fontosságát; úgy véli, hogy meg kell erősíteni a kapacitásokat a világűrrel kapcsolatban megjelenő fenyegetések kezelése terén, és üdvözli a Bizottság által az űrprogram keretében tett javaslatot, amely az űrfigyelést és a Föld körüli pályán haladó objektumok nyomon követését (SST) végző jelenlegi szolgálatok megerősítésére irányul;

83. hangsúlyozza, hogy napjainkban egyre több hatalom rendelkezik katonai kapacitásokkal az űrben; emlékeztet a világűr felfegyverzése tilalmának a nemzetközi jogban lefektetett elvére; megállapítja ugyanakkor, hogy egyes hatalmak szakítottak ezzel a nézettel és egy teljes mértékben felfegyverzett űrhadsereg létrehozására irányuló törvényjavaslatot nyújtottak be, a világűrt fegyveres konfliktusok közegeként határozva meg; úgy véli, hogy az EU-nak el kell ítélnie a világűr felfegyverzésének tendenciáját, csakúgy, mint az ellenfél űreszközeire történő súlyos csapás mérésére tervezett elrettentő eszközök alkalmazását, mivel az ilyen fejlemények instabil stratégiai helyzethez vezetnek;

84. úgy véli, hogy az Európai Bizottság jövőbeli védelmi és űripari főigazgatóságának elemeznie kellene az európai űrprogramok és a 2016 novemberi európai védelmi cselekvési terv közötti szinergiákat, hogy biztosítsa e stratégiai terület általános koherenciáját;

85. meggyőződése, hogy az Uniónak alapvető érdeke egy olyan biztonságos és nyílt tengeri környezet megteremtése, amely lehetővé teszi az áruk és személyek szabad áthaladását; hangsúlyozza, hogy a hajózás szabadsága alapvető fontosságú, és azt nem szabad veszélyeztetni; megjegyzi, hogy a stratégiai eszközök, a kritikus infrastruktúrák és kapacitások legnagyobb része tagállami ellenőrzés alatt áll, ezért az európai biztonság szempontjából rendkívül fontos, hogy azok hajlandóak legyenek az együttműködés megerősítésére; megerősíti az EU-nak a globális tengeri védelem biztosítása terén betöltött szerepét, és hangsúlyozza a releváns katonai és civil képességek felépítésének fontosságát; üdvözli e tekintetben az Európai Unió tengerhajózási biztonsági stratégiájához kapcsolódó átdolgozott cselekvési terv 2018 júniusi elfogadását;

86. úgy véli, hogy az EU és tagállamai korábban soha nem tapasztalt fenyegetéssel néznek szembe a kibertámadások, valamint a kiberbűnözés és terrorizmus formájában, állami és nem állami szereplők részéről is; hangsúlyozza, hogy a kibercsúszások nagyon gyakran van határokon átnyúló eleme, és ezért egynél több uniós tagállamot érintenek; úgy véli, hogy a kibertámadások jellegükénél fogva olyan fenyegetést jelentenek, amely uniós szintű választ tesz szükségessé, beleértve a közös elemzési támogatási képességeket; bátorítja a tagállamokat, hogy egy másik tagállamot ért kibertámadás esetén nyújtsanak kölcsönösen segítséget egymásnak;

87. létfontosságúnak tartja, hogy az EU és a NATO ne csak folytassa, hanem fokozza is a hírszerzési értesülések megosztását a kibertámadások hivatalos azonosításának, majd annak lehetővé tétele érdekében, hogy korlátozó szankciókat szabjanak ki azokra, akik azok elkövetéséért felelősek; szükségesnek tartja az EU és a NATO közötti együttműködés folytatását a kibertámadások és -védelem terén kibergyakorlatokon és közös képzéseken való részvétel révén;

2020. január 15., szerda

88. kéri, hogy biztosítsanak állandó finanszírozást az EKSZ stratégiai kommunikációs részlege számára, jelentős összegeket juttatva a keleti stratégiai kommunikációval foglalkozó részlegnek;
89. sürgeti az EKSZ-t és a Tanácsot, hogy fokozzák a kiberbiztonság javítására irányuló erőfeszítéseiket, különösen a KBVP-missziókkal összefüggésben, többek között a KBVP-t érő fenyegetések enyhítése érdekében hozott uniós és tagállami szintű intézkedések útján, például a következők révén: az ellenálló képesség növelése oktatás, képzés és gyakorlatok segítségével, valamint az uniós kibervédelmi oktatás és képzés rendszerének észszerűsítése;
90. üdvözli az erőfeszítéseket az EU hibrid fenyegetések kezelésére vonatkozó képességének megerősítésére, amelyek kétértelmű magatartások, közvetlen és közvetett nyomásgyakorlás, valamint katonai és nem katonai képességek együttes alkalmazásának kombinációját jelentik, és az EU belső és külső biztonsági kihívásai közötti kontinuumba illeszkednek; tudomásul veszi a kölcsönös segítségnyújtási záradék alkalmazása lehetőségének felvetését hibrid fenyegetések esetén annak érdekében, hogy az EU hatékony közös választ tudjon adni;
91. elismeri a kibernetikai és automatizált intelligenciával kapcsolatos képességek egyre növekvő fontosságát; hangsúlyozza, hogy ezek fenyegetést jelentenek a tagállamok és az uniós intézmények számára; sürgeti az összes uniós intézményt és tagállamot, hogy folytassák a kiber- és automatizált technológiák fejlesztését; továbbá ösztönzi az együttműködést ezeknek a technológiai fejlesztéseknek a területén;
92. elismeri, hogy az európai védelem területén egyre jelentősebb szerepet tölt be a mesterséges intelligencia; felhívja a figyelmet számos mesterséges intelligencián alapuló katonai alkalmazásra, amelyek lehetővé teszik a működési környezet kezelését és stimulálását, a döntéshozatal támogatását, a fenyegetések felderítését és az összegyűjtött hírszerzési adatok feldolgozását; hangsúlyozza, hogy az európai stratégiai autonómia biztosításához a kapacitások és a műveletek terén elengedhetetlen a mesterséges intelligencia fejlesztése a védelem területén; felhívja az EU-t, hogy a meglévő eszközök (Európai Védelmi Alap, Európai Innovációs Tanács, jövőbeli Horizont Európa, Digitális Európa program) révén ne csak fenntartsa, hanem fokozza is a beruházásokat e területen, és különösen a forradalmi technológiák vonatkozásában; felhívja az EU-t, hogy aktívan vegyen részt az élet kioltására alkalmas teljesen autonóm fegyverrendszerek globális szabályozásában;
93. megjegyzi, hogy a fegyverrendszerekben felhasznált, kialakulóban lévő technológiákat, köztük a mesterséges intelligenciát a felelős innováció elveivel és az etikai alapelvekkel, mint például az elszámoltathatóság elvével és a nemzetközi joggal összhangban kell fejleszteni és alkalmazni; hangsúlyozza, hogy a teljesen autonóm fegyverrendszerek rendkívül vitatott koncepcióját figyelembe véve az EU-nak fel kell tárnia a mesterséges intelligencia lehetőségeit, ugyanakkor garantálnia kell az emberi jogok és a nemzetközi jog teljes körű tiszteletben tartását;
94. megjegyzi, hogy az Europol által az uniós terrorizmus helyzetéről és tendenciáiról 2019-ben készített jelentés szerint 2018-ban a vegyi, biológiai, radiológiai és nukleáris fegyverekkel kapcsolatos terrorista propaganda, útmutatók és fenyegetések általános növekedését figyelték meg, továbbá megállapították, hogy kevesebb akadálya van a vegyi, biológiai, radiológiai és nukleáris fegyverek használatával kapcsolatos ismeretek megszerzésének; hangsúlyozza, hogy e tekintetben növelni kell a vegyi, biológiai, radiológiai és nukleáris biztonságot Európában;
95. elismeri, hogy az új képességek új lehetőségeket nyitnak meg a műveleti egységek előtt, hogy együttműködjenek a mindent átható digitális térben, és közel valós idejű védelmet biztosítsanak, különösen amikor az 5G-t más innovációkkal kombinálják, mint amilyen a védelmi felhő és a hiperszónikus védelmi rendszerek;
96. hangsúlyozza, hogy mivel a vegyi fegyverek terjedése és használata súlyos fenyegetést jelent a nemzetközi békére és biztonságra, az EU-nak politikailag és pénzügyileg is továbbra is határozottan és következetesen támogatnia kell a Vegyifegyver-tilalmi Szervezetet (OPCW) megbízatásának végrehajtásában, úgy politikailag, mint pénzügyileg, és az EU-nak fokoznia kell ellenálló képességét a hibrid, valamint a vegyi, biológiai, radiológiai és nukleáris fenyegetésekkel szemben;
97. elismeri, hogy a kapacitások területén való együttműködés még túl korai szakaszban van ahhoz, hogy az Unió és tagállamai hasznot tudnának húzni az intenzív és mély együttműködés konkrét eredményeiből; meggyőződése, hogy az európai célkitűzések operatív végrehajtása hosszú távú folyamat, és a tagállamok folyamatos politikai akaratán alapul; hangsúlyozza, hogy rugalmas és moduláris eszközök révén flexibilis együttműködésre van szükség, amely elősegíti a stratégiai kultúrák közelítését és a kapacitásokkal rendelkező önkéntes partnerek közötti interoperabilitást; ösztönzi a spontán együttműködéseket és az olyan kölcsönös mechanizmusokat, mint az EATC (Európai Légiszállítási Parancsnokság), amely hatékonyan bizonyult, és támogatja annak kiterjesztését más területekre (helikopterek, orvosi támogatás);

2020. január 15., szerda

98. hangsúlyozza, hogy szükség van a nemek közötti egyenlőség szempontjainak alkalmazására az uniós KBVP-műveletek során, figyelemmel a nők háborúban, a konfliktus utáni stabilizációban és a béketeremtésben betöltött szerepére; hangsúlyozza, hogy a nemi alapú erőszakkal mint a konfliktus sújtotta területeken zajló háborúk eszközével foglalkozni kell; kiemeli, hogy a nőket a férfiaknál hátrányosabban érinti a háború; kéri az EU-t és nemzetközi partnereit, hogy aktívan vonják be a nőket a béketeremtésbe és a stabilizációba, valamint hogy foglalkozzanak a nők sajátos biztonsági szükségleteivel;

99. megjegyzi az úrbiztonság és a műholdak egyre növekvő fontosságát; hangsúlyozza az Európai Unió Műholdközpontjának fontosságát, és kéri az ügynökséget, hogy készítsen elemzést és jelentést az EU és a tagállamok műholdjainak biztonságáról és/vagy úrszeméttel, kibertámadásokkal és közvetlen rakétatámadásokkal szembeni sérülékenységről;

Védelmi együttműködés és KBVP-partnerségek

100. hangsúlyozza, hogy az európai stratégiai autonómia azon múlik, hogy az európaiak önállóan, vagy inkább intézményi együttműködés (NATO, ENSZ) révén képesek legyenek érdekeik megvédésére;

101. úgy véli, hogy a multilateralizmus a biztonság és védelem döntő fontosságú értéke, és hangsúlyozza, hogy az EU csak akkor jelenik meg hatékony és hiteles biztonsági szereplőként, ha fellépései az EU értékeit osztó országokkal és szervezetekkel való tartós együttműködésen és stratégiai partnerségeken alapulnak; üdvözlí a KBVP-partnerek hozzájárulását az uniós missziókhoz és műveletekhez;

102. hangsúlyozza, hogy a partnerségek és az együttműködés az uniós értékeket valló országokkal és szervezetekkel hatékonyabb KBVP-t eredményez; üdvözlí a KBVP-partnerek hozzájárulását a folyamatban levő uniós missziókhoz és műveletekhez, melyek hozzájárulnak a béke, a regionális biztonság és stabilitás erősítéséhez;

103. hangsúlyozza, hogy az EU és az Egyesült Királyság még mindig ugyanabban a stratégiai környezetben mozog, és a brexit után is ugyanazok a fenyegetések érik a békéjét és biztonságát, és ezért úgy véli, hogy a brexitet követően az EU-nak stabil, szoros és privilegizált együttműködést kell fenntartania az Egyesült Királysággal a biztonság és védelem terén; hangsúlyozza, hogy az Egyesült Királysággal való együttműködés lehetővé teszi az Unió számára, hogy a lehető legmagasabb szintű tartalékokkal rendelkezzen a kapacitások és a műveletek terén; úgy véli, hogy nem indokolt a védelemmel kapcsolatos együttműködésből szisztematikusan kizárni a briteket; javasolja egy olyan védelmi és biztonsági szerződés megkötését az Egyesült Királysággal, amely lehetővé teszi számára, hogy a lehető legnagyobb mértékben részt vegyen az uniós eszközökben;

104. emlékeztet a NATO kollektív védelem terén betöltött alapvető szerepére, amelyet az Európai Unió működéséről szóló szerződés kifejezetten elismer; meggyőződése, hogy az EU és a NATO közötti stratégiai partnerség alapvető fontosságú az EU és a szomszédsága előtt álló biztonsági kihívások kezelésében; úgy véli, hogy az EU és a NATO együttműködésének egymást kölcsönösen erősítő jellegűnek kell lennie és teljes mértékben figyelembe kell vennie a két intézmény sajátosságait és szerepkörét, és továbbra is teljes mértékben tiszteletben kell tartania a befogadás, a viszonyosság és a két szervezet döntéshozatali autonómiájának elveit, különösen amikor az EU érdekei forognak kockán; üdvözlí az EU és a NATO között a Defender Europe 20 gyakorlat keretében folyó együttműködést, és úgy véli, hogy ez valódi lehetőséget kínál arra, hogy teszteljék Európa reagálási képességét az agressziókkal szemben, de ugyanakkor megvizsgálják a határátlépés és a katonai mobilitás terén elért fejlesztéseket és javításokat is;

105. hangsúlyozza az EU és az ENSZ közötti partnerség fontosságát a nemzetközi konfliktusok megoldása és a béketeremtő tevékenységek terén; felszólítja mindkét szervezetet, hogy a párhuzamosságok elkerülése és a szinergiák optimalizálása érdekében hangolják még jobban össze erőfeszítéseiket azokban a térségekben, ahol fontos polgári és katonai missziókat folytatnak;

106. hangsúlyozza az EU és más nemzetközi intézmények, különösen az Afrikai Unió és az EBESZ közötti együttműködés fontosságát; úgy véli, hogy az EU-nak fokoznia kell a párbeszédet és együttműködést az értékeit és stratégiai prioritásait osztó harmadik országokkal, valamint a regionális és szubregionális szervezetekkel;

2020. január 15., szerda

107. az együttműködésekkel és az intézményi partnerségekkel párhuzamosan támogatja az EU-n, a NATO-n és az ENSZ-en belüli különböző rugalmas, sokoldalú, nyitott és ugyanakkor működőképes, ambíciós és igényes struktúrák kombinációját, amelyek megkönnyíthetik a műveletek terén a közös kötelezettségvállalásokat, ezáltal erősítve az EU operatív célkitűzéseit; ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy az olyan együttműködési példák, mint az európai beavatkozási kezdeményezés, az északi védelmi együttműködés (NORDEFKO), a visegrádi országok (V4-ek) vagy Németország és Hollandia fegyveres erőinek egyre fokozódó integrációja, összhangban vannak a tagállamok közötti katonai együttműködés erősítésének logikával;

108. elismeri, hogy a politikai és gazdasági stabilitásnak, valamint a Szubszaharai-Afrikában kialakított katonai képességeknek és együttműködésnek kulcsszerepük van a dzsihádisták tevékenységeinek terjedésének és a migránsválságnak a mérséklésében, valamint a szélsőségesek térnyerésének és befolyásának leküzdésében;

109. elismeri és támogatja a líbiai határellenőrzést segítő európai uniós missziót (EUBAM), amely támogatta a demokratikus átmenetet, valamint képzést és a tanácsadást nyújt a líbiai szárazföldi, légi és tengeri határbiztonság számára, és fejleszti azt;

110. felszólítja az EU-t, hogy tartsa be a negyedik EU–Afrika csúcstalálkozón a gazdasági és politikai stabilitás, valamint az afrikai készenléti erők képességeinek támogatására tett kötelezettségvállalását;

111. arra bátorítja a tagállamokat, hogy folytassák az együttműködést az Afrikai Unióval, és továbbra is tartsák be a már megtett kötelezettségvállalásaikat;

112. elismeri az Északi-sarkvidék növekvő politikai, gazdasági, környezeti, biztonsági és stratégiai értékét; sürgeti a tagállamokat, hogy folytassák az együttműködést az Északi-sarkvidéki Tanáccsal az Unió érdekkörébe tartozó minden kérdésben, és alakítsanak ki átfogó stratégiát a régióval kapcsolatban;

Intézményi keret

113. véleménye szerint az európai védelem terén elért eredmények a jelentős strukturális változtatásokhoz nyitnak utat; üdvözlözi a Védelmi és Űripari Főigazgatóság létrehozásának bejelentését az Európai Bizottságban, amely a belső piacért felelős biztos alá fog tartozni; üdvözlözi, hogy ez az új főigazgatóság fog felelni a tagállami fellépések támogatásáért, koordinálásáért és kiegészítéséért az európai védelem területén, ezáltal hozzájárulva az európai stratégiai autonómia megerősítéséhez; tudomásul veszi a főigazgatóság öt fő feladatának meghatározását (az EFA végrehajtása és ellenőrzése, egy nyitott és versengő európai védelmi eszköz-piac létrehozása, a katonai mobilitásra vonatkozó cselekvési terv végrehajtása, az erős és innovatív űripar megerősítése, a jövőbeli űrprogram végrehajtása); felhívja a Bizottságot, hogy részletesebben határozza meg az új főigazgatóság feladatait és hatásköreit; arra buzdítja a Bizottságot, hogy készítsen tervet arról, hogy miként fogja összehangolni munkáját a más feladatokat ellátó egyéb védelmi politikai struktúrákkal (EVÜ, EKSZ stb.), hogy maximalizálja a rendelkezésre álló erőforrások hatékonyságát, és biztosítsa az eredményes együttműködést;

114. kötelezettséget vállal az európai védelem terén kialakított missziók, eszközök és kezdeményezések nyomon követésének és szoros parlamenti ellenőrzésének biztosítására; felszólítja az alelnököt/főképviselőt, a Tanácsot és a különböző érintett uniós struktúrákat, hogy a Biztonsági és Védelmi Albizottság előtt rendszeresen adjanak számot a megbízatásuk végrehajtásáról;

115. kéri, hogy a 2016. évi globális stratégia szükséges kiegészítésként dolgozzanak ki egy európai védelmi stratégiát, és ekképpen hozzák létre az új mechanizmusok és eszközök hatékony végrehajtásához nélkülözhetetlen orientációs és programozási keretet;

116. hangsúlyozza, hogy a katonai semlegesség több tagállamban fennálló hagyományainak tiszteletben tartása mellett alapvető fontosságú az uniós polgárok támogatásának biztosítása az uniós védelmi politika politikai törekvéseinek alátámasztása érdekében; hangsúlyozza, hogy a legfrissebb közvélemény-kutatások szerint az uniós polgárok háromnegyede támogatja a tagállamok közötti nagyobb mértékű együttműködést a biztonság- és védelempolitika terén, és így a közös biztonság- és védelempolitikát; ez az arány egyébként 2004 óta 70 % felett van;

117. fokozatos lépések megtételére szólít fel a közös védelempolitika (az EUSZ 42. cikkének (2) bekezdése) és végső soron a közös védelem érdekében, megerősítve egyúttal a konfliktusmegelőzési és -rendezési megközelítéseket, többek között a közvetítésre, a párbeszédre, a megbékélésre, a békeépítésre és az azonnali válságreagálásra szánt pénzügyi, igazgatási és emberi erőforrások növelése révén;

2020. január 15., szerda

118. úgy véli, hogy egy, a biztonságról és védelemről szóló uniós fehér könyv alapvető stratégiai eszköz lehetne az uniós védelempolitika irányításának megerősítéséhez és hogy miközben fokozatosan kialakítjuk az európai védelmi uniót, ez biztosítaná a stratégiai, hosszú távú tervezést, és lehetővé tenné a védelmi ciklusok fokozatos összehangolását a tagállamok között; felhívja a Tanácsot és az alelnököt/főképviselet, hogy dolgozzanak ki egy ilyen eszközt annak érdekében, hogy azt bevonják többek között a többéves pénzügyi keret tervezésébe, valamint azzal a további céllal, hogy biztosítsák az összhangot az EU globális stratégiája: a biztonságra és védelemre vonatkozó végrehajtási terv, a koordinált éves védelmi szemle (CARD) és a PESCO között;

119. emlékeztet az EUSZ 44. cikkére, amely további rugalmassági rendelkezéseket tartalmaz, és lehetővé teszi, hogy a válságkezelési feladatok megvalósítását tagállamok egy olyan csoportjára bizzák, amely az Unió nevében és a Politikai és Biztonsági Bizottság (PBB), valamint az EKSZ politikai felügyelete és stratégiai iránymutatása szerint hajtaná végre ezeket a feladatokat;

120. hangsúlyozza, hogy az Európa jövőjéről szóló közlő konferenciának meg kell vizsgálnia az európai védelmi unió jövőjének kérdését, különösen egy olyan európai intervenció erő létrehozásának kérdését, amely kellően hatékony védelmi képességgel rendelkezik a békefenntartáshoz, konfliktusmegelőzéshez és a nemzetközi biztonság erősítéséhez, összhangban az ENSZ Alapokmányával és az EUSZ 43. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feladatokkal;

121. figyelmeztet az intézményi szereplők sokféleségére és az uniós védelmi környezetben fennálló átfedésekre; felhívja az összes érdekelt felet, hogy vizsgálják meg, hogyan lehetne javítani ezt a környezetet annak érdekében, hogy az érthetőbb legyen a polgárok számára, intézményi szempontból logikusabb legyen, továbbá koherensebben és hatékonyabban működjön;

122. gondolkodásra szólít fel azzal kapcsolatban, hogy az Európai Védelmi Ügynökségnek milyen szerepet kell játszania a közös uniós védelempolitika fokozatos kialakításában;

o

o o

123. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Európai Tanácsnak, a Tanácsnak, a belső piacért felelős biztosnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseletjének, az ENSZ főtitkárának, a NATO főtitkárának, az űripar és a biztonság és védelem területén működő uniós ügynökségeknek, valamint a tagállamok kormányainak és nemzeti parlamentjeinek.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0010

Az Európai Parlament álláspontra az Európa jövőjéről szóló konferenciáról**Az Európai Parlament 2020. január 15-i állásfoglalása az Európa jövőjéről szóló konferenciára vonatkozó európai parlamenti álláspontról (2019/2990(RSP))**

(2021/C 270/06)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió működésének a Lisszaboni Szerződésben rejlő potenciál kihasználása révén történő javításáról szóló, 2017. február 16-i állásfoglalására ⁽¹⁾, az Európai Unió intézményi felépítésével kapcsolatos lehetséges fejleményekről és módosításokról szóló, 2017. február 16-i állásfoglalására ⁽²⁾, az euróövezet költségvetési kapacitásáról szóló, 2017. február 16-i állásfoglalására ⁽³⁾, valamint az Európa jövőjéről szóló vita állásáról szóló, 2019. február 13-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
 - tekintettel a Bizottság kinevezett elnöke, Ursula von der Leyen által a 2019–2024 közötti új Európai Bizottság politikai iránymutatásai keretében és az Európa jövőjéről szóló konferencia (a továbbiakban: „konferencia”) megszervezéséhez kapcsolódóan tett, 2019. július 16-i javaslatára,
 - tekintettel az Európai Tanács 2019. december 12-i, az Európa jövőjéről szóló konferenciával kapcsolatos általános megközelítésről szóló következtetéseire,
 - tekintettel az Alkotmányügyi Bizottság levél formájában megfogalmazott, az Európa jövőjéről szóló konferencia megszervezéséről szóló, 2019. december 9-i véleményére,
 - tekintettel az Elnökök Értekezlete Európa jövőjéről szóló konferenciával foglalkozó munkacsoportja 2019. december 19-i ülésének eredményeire,
 - tekintettel eljárási szabályzata 132. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel a 2019. évi európai parlamenti választásokon nőtt a részvételi arány, ami azt mutatja, hogy a polgárok egyre nagyobb szerepet vállalnak az európai integrációs folyamatban, és egyre inkább érdeklődnek iránta, valamint azt az elvárást is mutatja, hogy Európa feleljen meg a vele szemben támasztott jelenlegi és jövőbeli kihívásoknak;
- B. mivel kezelni kell az Európa előtt álló belső és külső kihívásokat, valamint azokat az új társadalmi és transznacionális kihívásokat, amelyeket a Lisszaboni Szerződés elfogadásakor még nem lehetett teljes mértékben felmérni; mivel az Unió által elszenvedett jelentős válságok száma azt mutatja, hogy számos irányítási területen reformfolyamatokra van szükség;
- C. mivel az Európai Gazdasági Közösség 1957-es létrehozása óta az európai integráció elve, amelyet később valamennyi állam- és kormányfő, valamint a tagállamok valamennyi nemzeti parlamentjei is megerősítettek az integráció és a szerződés módosítások minden egymást követő fordulójában, mindig is az „Európa népei közötti egyre szorosabb egység” megteremtését jelentette;
- D. mivel konszenzus alakult ki abban a tekintetben, hogy az Európa jövőjéről szóló konferencia mandátumának két éves időszakokra kell szólnia, az ezzel kapcsolatos munkának pedig lehetőleg 2020. május 9-én, a Schuman-napon (a Schuman-nyilatkozat 70. évfordulóján) kell kezdődnie, és 2022 nyarára le kell zárulnia;

⁽¹⁾ HL C 252., 2018.7.18., 215. o.⁽²⁾ HL C 252., 2018.7.18., 201. o.⁽³⁾ HL C 252., 2018.7.18., 235. o.⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0098.

2020. január 15., szerda

- E. mivel a konferenciafolyamatnak alkalmat kell biztosítani arra, hogy az uniós polgárokat szorosan bevonják egy alulról építkező gyakorlatba, amelynek során meghallgatják őket, és véleményük hozzájárul az Európa jövőjéről szóló vitákhoz;
- F. mivel az Európai Parlament az egyetlen olyan uniós intézmény, amelyet az uniós polgárok közvetlenül választanak meg, ezért vezető szerepet kell játszania ebben a konferenciafolyamatban;

A konferencia célja és hatóköre

1. üdvözli az Európa jövőjéről szóló konferenciára irányuló javaslatot, és úgy véli, hogy 10 évvel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után ideje, hogy az uniós polgárok újra lehetőséget kapjanak az Európa jövőjéről szóló erőteljes vitára annak érdekében, hogy formálhassuk azt az Uniót, amelyben együtt kívánunk élni;
2. úgy véli, hogy a konferencia lehetőséget kínál annak azonosítására, hogy mi az, amit az EU jól csinál, és milyen új intézkedésekre van szükség ahhoz, hogy javítsa a tevékenységét, növelje cselekvési képességét és demokratikusabbá tegye azt; úgy véli, hogy célként kell kitűzni egy alulról építkező megközelítés elfogadását a polgárok érdemi párbeszédbe való közvetlen bevonása érdekében, úgy véli továbbá, hogy hosszú távon állandó mechanizmust kell kialakítani a polgárok Európa jövőjének tervezésébe való bevonása céljából;
3. azon a véleményen van, hogy a konferenciafolyamat megkezdése előtt egy meghallgatási szakaszt kell kezdeményezni, amely lehetővé teszi az Európai Unió polgárai számára, hogy kifejezzék elképzeléseiket, javaslatokat tegyenek és felvázolják saját elképzeléseiket arról, hogy mit jelent számukra Európa; javasolja, hogy a polgárok észrevételeinek összegyűjtésére és feldolgozására használt módszerek valamennyi tagállamban és uniós szinten egységesek és következetesek legyenek;
4. úgy véli, hogy a polgárok konferenciafolyamatban való részvételét úgy kell megszervezni, hogy társadalmaink sokszínűsége teljes mértékben képviselve legyen; úgy véli, hogy a konzultációkat a leghatékonyabb, leginnovatívabb és legmegfelelőbb platformok – többek között online eszközök – felhasználásával kell megszervezni, és azoknak az EU minden részét el kell érniük annak biztosítása érdekében, hogy valamennyi polgár beleszólhasson a konferencia munkájába; úgy véli, hogy a fiatalok részvételének biztosítása a konferencia hosszú távú hatásainak alapvető részét fogja képezni;
5. hangsúlyozza, hogy a konferencia folyamatának nyílt és átlátható folyamatnak kell lennie, amely inkluzív, részvételen alapuló és kiegyensúlyozott megközelítést alkalmaz a polgárok és az érdekelt felek felé; hangsúlyozza, hogy a polgárok, a szervezett civil társadalom és számos európai, nemzeti, regionális és helyi szintű érdekelt fél bevonásának ezen innovatív és eredeti folyamat kulcsfontosságú elemét kell képeznie;
6. javasolja, hogy a konferencia olyan folyamat legyen, amelyet egy sor, meghatározott/ad hoc hatáskörrel rendelkező szerv irányít, beleértve az intézményi szerveket és a polgárok közvetlen bevonását;
7. javasolja, hogy a konferencia plenáris ülése biztosítson nyílt fórumot a különböző résztvevők közötti vitához, anélkül, hogy előre meghatározná annak kimenetelét, szem előtt tartva a polgári agorák eredményeit, ugyanakkor nem korlátozva a vita hatókörét előre meghatározott szakpolitikai területekre vagy integrációs módszerekre; javasolja, hogy legfeljebb előre meghatározott, de nem kizárólagos politikai prioritásokat azonosítsanak, például a következőket:
 - európai értékek, alapvető jogok és szabadságok,
 - az EU demokratikus és intézményi vonatkozásai,
 - környezeti kihívások és az éghajlati válság,
 - társadalmi igazságosság és egyenlőség,
 - gazdasági és foglalkoztatási kérdések, beleértve az adózást,
 - digitális átalakulás,
 - biztonság és az EU világban betöltött szerepe;

2020. január 15., szerda

hangsúlyozza, hogy ez egy olyan, a teljesség igénye nélkül összeállított lista az érintett politikákról, amely iránymutatásként szolgálhat a konferencia számára; javasolja, hogy különleges Eurobarométer felmérések felhasználásával támasszák alá a napirendek összeállítását és a konferenciafolyamat keretében folytatott vitákat;

8. úgy véli, hogy a konferenciának számba kell vennie a 2019-es választások előkészítése során született kezdeményezéseket; úgy véli, hogy a következő, 2024-es európai választásokra való kellő időben történő felkészülés érdekében a konferencia folyamata során figyelembe kell venni az olyan kérdésekkel kapcsolatos munkát, mint például a csúcsteljesítmények rendszere és a transznacionális listák, figyelembe véve a meglévő határidőket, és felhasználva az összes rendelkezésre álló intézményközi, politikai és jogalkotási eszközt;

A konferencia folyamatának megszervezése, összetétele és irányítása

9. javasolja, hogy a konferencia különböző felelősségi körökkel rendelkező szervekből álljon, például: a konferencia plenáris ülése, polgári agorák, ifjúsági agorák, irányítóbizottság és ügyvezető koordinációs bizottság; kéri, hogy a konferencia valamennyi szintjén minden testület legyen kiegyensúlyozott a nemek képviselői tekintetében;

10. javasolja, hogy a konferencia teljes folyamata során tartsanak a politikai prioritásokat tükröző tematikus polgári agorákat, tagállamonként legalább hármat, legfeljebb 200–300 polgár részvételével, a csökkenő arányosság elvének megfelelően kiszámítva; hangsúlyozza, hogy ezeket az Unión belül különböző helyszíneken kell megtartani, és reprezentatívnak kell lenniük (földrajz, nem, életkor, társadalmi-gazdasági háttér és/vagy iskolai végzettség tekintetében egyaránt);

11. javasolja továbbá, hogy a részt vevő polgárokat az összes uniós polgár közül független tagállami intézményeknek kell véletlenszerűen kiválasztaniuk a fent említett kritériumokkal összhangban, valamint kritériumokat kell meghatározni annak biztosítására, hogy választott politikusok, magas rangú kormányzati képviselők és hivatásos érdekképviselők ne vehessenek részt a polgári agorákban; kéri, hogy a különböző helyszíneken megtartott polgári agoráknak különféle résztvevőkből kell állniuk, de a koherencia és a következetesség biztosítása érdekében az egyes tematikus agorák minden egyes ülésén ugyanazoknak a résztvevőknek kell jelen lenniük; ragaszkodik ahhoz, hogy a polgárok tematikus agorái legalább két ülést tartsanak annak érdekében, hogy hozzájáruljanak a konferencia plenáris ülésének munkájához, és párbeszéd keretében globális visszajelzés érkezzen az egyéb üléseken folytatott tanácskozásokról; hangsúlyozza, hogy a polgárok agoráinak konszenzussal kell megállapodásra jutniuk, és – amennyiben ez nem lehetséges – kisebbségi vélemény is kifejezhető;

12. javasolja, hogy a polgári agorán kívül legalább két ifjúsági agorát is tartsanak: egyet a konferencia elején, egy másikat pedig a végéhez közeledve, mivel a fiatalok megérdemlik saját fórumukat, hiszen a fiatal generációk jelentik Európa jövőjét, és őket érintik majd a leginkább az EU jövőjével kapcsolatos mai döntések; kéri, hogy a résztvevők életkorát 16 és 25 év között állapítsák meg, és hogy a kiválasztás, a méret, a státusz és a munkamódszerek ugyanazokon a kritériumokon alapuljanak, mint a polgári agorák esetében;

13. kéri, hogy hozzanak intézkedéseket annak biztosítására, hogy a konferencia folyamatában részt vevő valamennyi polgár (beleértve a fiatalokat is) segítséget kapjon utazási és szállásköltségeik megtérítésében, valamint adott esetben a munkahelyükről való engedélyezett távolmaradás megszervezésében, továbbá ellentételezzék szociális költségeiket (például jövedelemkiesésüket, a fogyatékkal élő személyek számára biztosított nappali ellátást és különleges intézkedéseket);

14. szorgalmazza, hogy a konferencia plenáris ülésén az alábbi személyek vegyenek részt:

— az Unió polgárait képviselő Európai Parlament, legfeljebb 135 képviselővel,

— a tagállamot képviselő Tanács, 27 képviselővel,

— a nemzeti parlamentek, tagállamonként két–négy képviselővel,

— az Európai Bizottság, három érintett biztossal képviseltetve magát,

2020. január 15., szerda

- az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság és a Régiók Bizottsága négy-négy képviselővel,
- az uniós szintű szociális partnerek, oldalanként két taggal;

15. hangsúlyozza, hogy a visszajelzési rendszer biztosítása érdekében a tematikus polgári és ifjúsági agora képviselőit meg kell hívni a konferencia plenáris ülésére, hogy ott bemutathassák és megvitathassák következtetéseiket annak érdekében, hogy azokat a konferencia plenáris ülésének tanácskozásán figyelembe lehessen venni;

16. fontosnak tartja, hogy a Tanács képviselőinek miniszteri szintűnek kell lennie, és hogy az Európai Parlamentnek és a nemzeti parlamenteknek a saját sokszínűségüket tükröző, kiegyensúlyozott politikai képviseletet kell biztosítaniuk; hangsúlyozza, hogy a konferencia intézményi feleinek egyenrangú partnerként kell részt venniük, és biztosítani kell egyrészt az Európai Parlament, másrészt a Tanács és a nemzeti parlamentek közötti szigorú egyenlőséget; ragaszkodik ahhoz, hogy konszenzusra kell törekedni a konferencia plenáris ülésének ajánlásaival kapcsolatban, és hogy az ajánlásoknak legalább a három uniós intézmény és a nemzeti parlamentek képviselői többségének véleményét kell tükrözniük;

17. javasolja, hogy a konferencia félévente legalább kétszer tartson plenáris ülést az Európai Parlamentben; javasolja, hogy a konferencia plenáris ülése az első ülésén fogadjon el munkatervet, és hogy a plenáris ülés valamennyi ülését követően bocsássanak a résztvevők és a nyilvánosság rendelkezésére egy, plenáris ülésről szóló jelentést, amely tartalmazza a következtetéseket és a munkacsoportok jelentéseit; úgy véli, hogy a végső következtetéseket a konferencia plenáris ülésének utolsó ülésén kellene elfogadni, összefoglalva a konferenciafolyamat egészének eredményeit;

18. hangsúlyozza, hogy támogatást kell nyújtani előkészítő ülések, valamint jól működő és tapasztalt civil társadalmi szervezetek és más szakértők bevonása révén; elismeri a nem kormányzati szervezetek, egyetemek, kutatóközpontok és agytrösztök szakértelmének fontosságát Európa-szerte, és felkéri őket, hogy támogassák a konferenciafolyamatot a különböző szinteken, és támogassák a különböző testületeket;

19. úgy véli, hogy a konferenciának arra kell törekednie, hogy bevonja az uniós tagjelölt országok képviselőit az Európa jövőjéről folytatott vitákba;

20. úgy véli, hogy a magas szintű védnökséget a három fő uniós intézménynek kell biztosítani a legmagasabb szinten, vagy az Európai Parlament, az Európai Tanács és az Európai Bizottság elnökének kell vállalnia a védnökséget; úgy véli, hogy ennek a magas szintű védnökségnek garantálnia kell a folyamatot, biztosítani kell annak felügyeletét, valamint meg kell adnia a kezdő lökést a konferenciafolyamat számára;

21. úgy véli, hogy a folyamat egészére és valamennyi érintett szervezetre vonatkozó hatékony irányítás biztosítása érdekében a konferenciafolyamat irányítását egy irányítóbizottságnak és egy ügyvezető koordinációs testületnek kell ellátnia;

22. javasolja, hogy az irányítóbizottság a következőkből álljon:

- a Parlament képviselői (valamennyi képviselőcsoport képviselteti magát, az Alkotmányügyi Bizottság és az Európai Parlament Elnökségének egy-egy képviselője mellett),
- a Tanács (EU-elnökségek) képviselői,
- a Bizottság képviselői (három felelős biztos);

kéri, hogy az irányítóbizottság összetétele biztosítsa a politikai és intézményi egyensúlyt, és hogy az irányítóbizottság valamennyi eleme egyenlő súllyal bírjon;

23. úgy véli, hogy az irányítóbizottságnak kell felelnie a konferencia plenáris üléseinek előkészítéséért (a napirendek, a plenáris ülésekről szóló jelentések és következtetések megszövegezése), valamint a polgári és ifjúsági agorákért, továbbá a konferenciafolyamat tevékenységeinek és szervezésének felügyeletéért;

24. javasolja továbbá, hogy az ügyvezető koordinációs testület a három fő uniós intézményből álljon, a Parlament vezetésével; ragaszkodik ahhoz, hogy az ügyvezető koordinációs testület tagjai vegyenek részt az irányítóbizottságban; javasolja, hogy a testület legyen felelős a konferenciafolyamat napi irányításáért, különösen a konferencia, a munkacsoportok, a polgári fórumok és az irányítóbizottság által meghatározott bármely más kezdeményezés gyakorlati szervezéséért;

2020. január 15., szerda

25. javasolja, hogy a konferencia folyamatát egy titkárság segítse, amelynek tagjait a három fő uniós intézményből kell kiválasztani;

A konferencia folyamatával összefüggő kommunikáció és a politikai memorandum

26. rendkívül fontosnak tartja a polgárokkal folytatott kommunikációt, a polgárok részvételét a konferencia folyamatában, valamint a konferencia munkáját és eredményét; hangsúlyozza, hogy a digitális és fizikai részvételt szolgáló valamennyi meglévő és új kommunikációs eszközt össze kell hangolni a három intézmény között, kezdve a Parlament meglévő erőforrásaival és az Európai Parlament kapcsolattartó irodáival, hogy a polgárok a plenáris ülések, valamint a polgári és ifjúsági agorák megkezdését követően folyamatosan tájékozódhassanak a konferencia menetéről, és nyomon követhessék az eljárásokat;

27. úgy véli, hogy minden konferenciaülést (beleértve a plenáris üléseket, valamint a polgárok és fiatalok agoráját) az interneten közvetíteni kell, és azoknak nyitva kell állniuk a nyilvánosság előtt; ragaszkodik ahhoz, hogy a konferenciával kapcsolatos valamennyi dokumentumot – beleértve az érdekelt felek hozzájárulásait is – közzé kell tenni, és hogy minden eljárást az Unió hivatalos nyelvein kell lefolytatni;

28. úgy véli, hogy a konferencia folyamatáról, annak koncepciójáról, felépítéséről, ütemezéséről és hatóköréről a Parlamentnek, a Bizottságnak és a Tanácsnak kell megállapodnia egy egyetértési megállapodásban;

Eredmények

29. felhívja a konferenciát, hogy fogalmazzon meg konkrét ajánlásokat, amelyekkel az intézményeknek foglalkozniuk kell, és amelyeket intézkedésekké kell alakítaniuk annak érdekében, hogy egy kétéves folyamatot és vitát követően megfeleljenek a polgárok és az érdekelt felek elvárásainak;

30. szorgalmazza, hogy a konferencia valamennyi résztvevője kötelezze el magát a konferencia eredményeinek megfelelő nyomon követése mellett, a saját szerepével és hatáskörével összhangban;

31. elkötelezi magát a konferencia késedelmek nélküli és tényleges nyomon követése mellett, jogalkotási javaslatokkal, a szerződés módosításának kezdeményezésével vagy egyéb módokon; felhívja a másik két intézményt, hogy tegyék meg ugyanezt a kötelezettségvállalást;

o

o o

32. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Bizottság elnökének, az Európai Tanács elnökének és a Tanács soros elnökségének.

2020. január 16., csütörtök

P9_TA(2020)0011

Burundi, különösen a véleménynyilvánítás szabadsága

Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása Burundiról, különösen a véleménynyilvánítás szabadságáról (2020/2502(RSP))

(2021/C 270/07)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Burundiról szóló korábbi állásfoglalásaira, különösen a 2015. július 9-i ⁽¹⁾, a 2015. december 17-i ⁽²⁾, a 2017. január 19-i ⁽³⁾, a 2017. július 6-i ⁽⁴⁾ és a 2018. július 5-i ⁽⁵⁾ állásfoglalására,
- tekintettel a Burundi Köztársaság 2019-es éves cselekvési programjának finanszírozásáról szóló, 2019. október 30-i bizottsági határozatra,
- tekintettel az Európai Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseleje (alelnök/főképvisele) egyes harmadik országoknak a burundi helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekhez történő csatlakozásáról szóló, az EU nevében tett, 2019. november 29-i nyilatkozatára,
- tekintettel az ENSZ főtitkárának a burundi helyzetről szóló, 2017. február 23-i, 2018. január 25-i és 2019. október 24-i nyilatkozatára,
- tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa Burundival foglalkozó vizsgálóbizottságának 2019. szeptemberi jelentésére,
- tekintettel az Európai Parlament 39 képviselője által aláírt, az Iwacu burundi hírszolgáltató újságíróinak szabadon bocsátására felszólító, 2019. december 9-i levélre,
- tekintettel az alelnök/főképvisele által az emberi jogok világnapján az EU nevében tett 2019. december 10-i nyilatkozatra,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsának a burundi helyzetről szóló, 2015. november 12-i 2248. és 2016. július 29-i 2303. számú határozatára,
- tekintettel az ENSZ burundi helyzettel foglalkozó vizsgálóbizottságának az ENSZ Emberi Jogi Tanácsához 2017. június 15-én benyújtott jelentésére,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsának a burundi helyzetről szóló, 2017. március 13-i sajtónyilatkozatára,
- tekintettel az ENSZ Burundiról szóló független vizsgálatáról 2016. szeptember 20-án kiadott jelentésre,
- tekintettel a Burundira vonatkozó, a békét és a megbékélést célzó, 2000. augusztus 28-i arushai megállapodásra,
- tekintettel az Afrikai Unió csúcstalálkozóján 2015. június 13-án Burundiról elfogadott nyilatkozatra,

⁽¹⁾ HL C 265., 2017.8.11., 137. o.

⁽²⁾ HL C 399., 2017.11.24., 190. o.

⁽³⁾ HL C 242., 2018.7.10., 10. o.

⁽⁴⁾ HL C 334., 2018.9.19., 146. o.

⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0305.

2020. január 16., csütörtök

- tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának a Burundival foglalkozó vizsgálóbizottság megbízatásának megújításáról szóló, 2017. szeptember 29-i 36/19. sz. határozatára,
 - tekintettel a burundi helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2015. október 1-jei (EU) 2015/1755 tanácsi rendeletre ⁽⁶⁾, a 2015. október 1-jei (KKBP) 2015/1763 ⁽⁷⁾ és a 2016. szeptember 29-i (KKBP) 2016/1745 ⁽⁸⁾, valamint a 2019. október 24-i (KKBP) 2019/1788 ⁽⁹⁾ tanácsi határozatra,
 - tekintettel az alelnök/főképviselőnek az Európai Unió nevében 2018. május 8-án tett nyilatkozatára Burundi helyzetéről az alkotmányos népszavazást megelőzően,
 - tekintettel az egyrészlől az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok (a továbbiakban: AKCS-államok), másrészlől az Európai Közösség és tagállamai között létrejött, 2000. június 23-án Cotonouban aláírt partnerségi megállapodásra (Cotonoui Megállapodás),
 - tekintettel az emberek és népek jogairól szóló afrikai chartára, melyet 1981. június 27-én fogadtak el és 1986. október 21-én lépett hatályba, és amelyet Burundi ratifikált,
 - tekintettel az egyrészlől az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok csoportjának (AKCS) tagjai, másrészlől az Európai Közösség és tagállamai közötti partnerségi megállapodás 96. cikke alapján a Burundi Köztársasággal folytatott konzultációs eljárás lezárásáról szóló, 2016. március 14-i (EU) 2016/394 tanácsi határozatra ⁽¹⁰⁾,
 - tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára,
 - tekintettel a Human Rights Watch 2019. évi jelentésének Burundiról szóló szakaszára,
 - tekintettel a Riporterek Határok Nélkül által készített 2019. évi sajtószabadság-indexre,
 - tekintettel eljárási szabályzata 144. cikkének (5) bekezdésére és 132. cikkének (4) bekezdésére,
- A. mivel a 2015. évi burundi elnökválasztás zavargásokat váltott ki a lakosság körében, az ENSZ burundi választási megfigyelő missziója úgy ítélte meg, hogy a szavazati jog tényleges gyakorlásához szükséges alapvető feltételek súlyosan sérültek, és a választást az ellenzék bojkottálta;
- B. mivel a független rádióállomások továbbra is zárva vannak, több tucat újságíró még mindig nem tud visszatérni az önként vállalt száműzetésből, és azok, akik az országban maradtak, továbbra is nehéznek találják a szabad munkavégzést gyakran a biztonsági erők zaklatása miatt, amit az el nem kötelezett médiának a nemzet ellenségeivel való azonosítását célzó hivatalos kommunikáció ösztönöz;
- C. mivel a burundi helyzet továbbra is aggasztó, és a jelentések szerint számos esetben megsértették az alapvető polgári és politikai szabadságokat, miközben az emelkedő árak negatív hatással vannak a gazdasági és szociokulturális jogokra, például a megfelelő életszínvonalhoz való jogra, az oktatáshoz való jogra, a megfelelő élelemhez való jogra és arra, hogy senkinek ne kelljen éheznie, a nők jogaira, a munkához való jogra és a szakszervezeti jogokra;
- D. mivel a Burundin belüli párbeszéd keretében keresztüli politikai megoldás elérése tekintetében kialakult patthelyzet súlyosan veszélyezteti a 2020 májusára tervezett választások megtartását; mivel ezek a választások érdemi politikai párbeszéd hiányában tovább erősíthetik Burundi önkényuralomba való süllyedését; mivel a politikai mozgástér szűkülése és a békés, átlátható és hiteles választásokat elősegítő környezet kialakításának szükségessége közepette továbbra is bizonytalanság övezi valamennyi érdekelt fél részvételét a folyamatban;

⁽⁶⁾ HL L 257., 2015.10.2., 1. o.

⁽⁷⁾ HL L 257., 2015.10.2., 37. o.

⁽⁸⁾ HL L 264., 2016.9.30., 29. o.

⁽⁹⁾ HL L 272., 2019.10.25., 147. o.

⁽¹⁰⁾ HL L 73., 2016.3.18., 90. o.

2020. január 16., csütörtök

- E. mivel az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának felhatalmazásával működő, Burundival foglalkozó vizsgálóbizottság (COIB) 2019. szeptember 4-i jelentésében kiemelte, hogy néhány hónappal a 2020-as elnökválasztás és parlamenti választások előtt a kormányzó CNDD-FDD párt ellenfelei félelemnek és megfélemlítésnek vannak kitéve, és miközben a feszültségek a 2019. májusi közvélemény-kutatás közeledtével fokozódtak, a helyi hatóságok és a kormányzó párt hírhedt ifjúsági csoportja, az Imbonerakure folytatja a politikai célú erőszakot és az emberi jogok súlyos megsértését; mivel annak ellenére, hogy a COIB többször is kérte az együttműködést, a burundi kormány megtagadta azt;
- F. mivel az ENSZ burundi emberi jogi hivatalát, amely a burundi kormánnyal együtt dolgozott a békeépítésen, a biztonsági ágazat és az igazságügyi ágazat reformján, és hozzájárult az emberi jogi kérdésekkel kapcsolatos intézményi és civil társadalmi kapacitás kiépítéséhez, 2019 márciusában bezárták a burundi kormány nyomására, amely már 2016 októberében felfüggesztette a hivatallal való együttműködés valamennyi formáját;
- G. mivel a Világbank becslése szerint Burundi gazdasági növekedése 2019-ben 1,8 % volt, szemben a 2018. évi 1,7 %-kal; mivel a 2019–2020 közötti időszakra vonatkozó teljes állami költségvetés 189,3 milliárd FBU (14,26 %) hiányt mutat, szemben a 2018–2019 közötti ugyanezen időszak 163,5 milliárd FBU-s hiányával; mivel az ENSZ Menekültügyi Főbiztosának Hivatala szerint 2019. szeptember 30-án 369 517 burundi menekült tartózkodott a szomszédos országokban; mivel 2017 szeptembere óta összesen 78 000 menekült tért vissza önkéntesen Burundiba; mivel 2019. február 28-ig 130 562 burundi állampolgár vált belső menekültté;
- H. mivel a Riporterek Határok Nélkül szervezet 2019-es globális sajtószabadsági indexén Burundit 180 országból a 159. helyre sorolta; mivel a véleménynyilvánítás szabadsága és a szólásszabadság létfontosságú a szabad és tájékozottságon alapuló választások biztosításához; mivel a szabad, független és részrehajlástól mentes újságírás a szólásszabadsághoz való alapvető emberi jog kiterjesztését jelenti; mivel az állami ellenőrzés alatt álló hagyományos média, például a rádió és az újságok továbbra is meghatározó információforrásnak számítanak; mivel az információhoz való hozzáférés lehetővé tételéhez, a társadalmi és politikai stabilitás erősítéséhez és így a szabad, tájékozottságon alapuló és igazságos választások biztosításához szükséges a médiaműveltség, valamint az internethez és a közösségi médiához való hozzáférés megerősítése;
- I. mivel Burundi a világ egyik legszegényebb országa, lakosságának 74,7 %-a szegénységben él, és a humán fejlettségi mutató alapján a 189 ország között a 185. helyen áll; mivel a burundi lakosság több mint 50 %-a krónikus élelmiszer-bizonytalanságban szenved, a lakosság közel fele 15 év alatti, és csak 2019-ben több mint nyolcmillió embert fertőzött meg a malária, és közülük 3 000 fő belehalt a betegségbe; mivel a szegénység, a rossz szociális szolgáltatások, a magas ifjúsági munkanélküliség és a lehetőségek hiánya továbbra is erőszakhoz vezet az országban;
- J. mivel Burundi Nemzetbiztonsági Tanácsa 2018. szeptember 27-én bejelentette a nemzetközi nem kormányzati szervezetek három hónapos felfüggesztését, ezáltal súlyosan akadályozva mintegy 130 nemzetközi nem kormányzati szervezet működését, amelyek közül néhány életmentő segítséget nyújtott;
- K. mivel 2019. július 18-én a kormány két rendeletet fogadott el, amelyek létrehozták a Burundiban működő nemzetközi nem kormányzati szervezetek minisztériumközi monitoring- és értékelési bizottságát;
- L. mivel az ENSZ Emberi Jogi Főbiztos Hivatalának (OHCHR) 2019. február 28-i burundi bezárása óta a kormány nem ismeri el az emberi jogok megsértését, és nem mutatott elkötelezettséget a hivatallal való együttműködés bármilyen formájának fenntartása iránt; mivel jelenleg a COIB az egyetlen független nemzetközi mechanizmus a Burundiban elkövetett emberi jogi jogsértések kivizsgálására;
- M. mivel a burundi hatóságok továbbra is teljes mértékben és szisztematikusan elutasítják a COIB munkáját, és a COIB-ot politikailag elfogultnak véelve megtagadják tőle az országba való belépést, de nem szolgáltattak bizonyítékot vádjaik alátámasztására;
- N. mivel 2017 októberében Burundi kilépett a Nemzetközi Büntetőbíróságot létrehozó Római Statútumból; mivel a nemzetközi közösség arra irányuló felhívása ellenére, hogy a Római Statútumhoz való újbóli csatlakozás érdekében indítson eljárást, a burundi kormány nem tett lépéseket;

2020. január 16., csütörtök

- O. mivel Tanzánia és Burundi 2019-ben megállapodást írt alá arról, hogy a Tanzániában tartózkodó 180 000 burundi menekültet – önkéntes vagy nem önkéntes alapon – 2019. december 31-ig visszaküldik származási országukba; mivel 2019 augusztusában az UNHCR arról számolt be, hogy a burundi körülmények nem kedveznek a visszatérések előmozdításának, mivel a visszatérők az emberi jogi visszaélések fő célpontjai közé tartoznak;
- P. mivel Burundi ügyésze 2019. december 30-án 15 év börtönbüntetést kért az Iwacu Sajtócsoport négy újságírójával, Christine Kamikazival, Agnès Ndirubusával, Térance Mpozenzival, Egide Harerimanával és sofőrjükkal, Adolphe Masabarakizával szemben, akiket 2019. október 22-én a Bubanza tartománybeli Musigati községben tartóztattak le, miközben a lázadók és a kormányerők közötti összecsapásokról tudósítottak Burundi észak-nyugati részében, és az állam belső biztonságát aláásó összeesküvéssel vádolták meg őket;
- Q. mivel az Iwacu tudósítója, Jean Bigirimana 2016. július 22. óta eltűnt, és értesülések szerint utoljára a Bujumbura fővárostól 45 km-re keletre lévő Muramvyában látták a Nemzeti Hírszerző Szolgálat (SNR) tagjainak őrzetében; mivel a burundi hatóságok sosem mondtak semmit eltűnéséről;
- R. Mivel 2015. október 13-án Christophe Nkezahizi újságíró, feleségét és két gyermekét bujumburai otthonukban meggyilkolták; mivel a hatóságok nem tettek valódi erőfeszítéseket ezen erőszakos bűncselekmény kivizsgálása és az elkövetők bíróság elé állítása érdekében;
- S. mivel Burundi alkotmányának 31. cikke garantálja a véleménynyilvánítás szabadságát, beleértve a sajtószabadságot is; mivel Burundi részes fele az emberi jogok és a népek jogainak afrikai chartájának is, amely minden burundi állampolgár számára biztosítja az információk fogadásához és terjesztéséhez való jogot; mivel a burundi kormány feladata a véleménynyilvánítás és az egyesülés szabadságának előmozdítása és védelme a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányában (ICCPR) foglaltak szerint, amelynek Burundi részes állama;
- T. mivel a civil társadalom és a média mozgástere az elmúlt években sokkal korlátozottabbá vált, és számos civil társadalmi aktivista és független újságíró továbbra is száműzetésben van; mivel a Burundiban maradók közül sokat megfélemlítenek, fogva tartanak vagy bíróság elé állítanak koholt vádak alapján;
- U. mivel a kormány és a kormányzó párt ifjúsági szárnyának (Imbonerakure) tagjai nemzeti kampányt indítottak, hogy „önkéntes” hozzájárulásokat gyűjtsenek a lakosságtól a 2020-as választások finanszírozásához; mivel a Human Rights Watch 2019. december 6-i jelentése megállapította, hogy e célból az Imbonerakure tagjai és a helyi önkormányzati tisztviselők gyakran erőszakot és megfélemlítést alkalmaztak, korlátozták a mozgást és a közszolgáltatásokhoz való hozzáférést, és megverték azokat, akik nem működtek együtt;
- V. mivel Germain Rukuki emberi jogi aktivistát, aki a kínzás eltörléséért fellépő keresztény mozgalom (ACAT) tagja, 2019 áprilisában 32 év börtönbüntetésre ítélték lázadás és az állambiztonság veszélyeztetésének vádjával, valamint egy felkelésben való részvétel és az államfő elleni támadások miatt; mivel 2018 augusztusában Nestor Nibitanga aktivistát, az emberi jogok és a fogva tartott személyek védelmével foglalkozó egyesület (APRODH) megfigyelőjét öt év börtönbüntetésre ítélték az állambiztonság veszélyeztetése miatt;
- W. mivel a BBC-t és az amerikai hangot (VOA) 2019 májusa óta nem sugározhatják Burundiban, amikor engedélyeiket eredetileg hat hónapra felfüggesztették, amint arról akkoriban az újságírók védelmével foglalkozó bizottság beszámolt; mivel 2019. március 29-én Burundi médiaszabályozója, a Nemzeti Kommunikációs Tanács (CNC) bejelentette, hogy visszavonta a BBC működési engedélyét, és megújította a VOA felfüggesztését; mivel a CNC minden burundi újságírót eltiltott attól, hogy a BBC vagy a VOA által „közvetlenül vagy közvetve leadható információkat nyújtson”;
- X. mivel a Tanács 2019. október 24-én úgy határozott, hogy 2020. október 24-ig megújítja az EU által Burundival szemben bevezetett korlátozó intézkedéseket;
- Y. mivel ezek az intézkedések utazási tilalmat és a pénzeszközök befagyasztását foglalják magukban négy olyan személy esetében, akik az EU megítélése szerint tetteikkel veszélyeztetik a demokráciát, illetve akadályozzák a jelenlegi válság politikai rendezését Burundiban;

2020. január 16., csütörtök

- Z. mivel folyamatosan elakadtak a Kelet-afrikai Közösség (EAC) arra irányuló erőfeszítései, hogy közvetített megoldást találjon az elnök 2015-ben hozott azon döntése által kiváltott politikai válságra, hogy harmadszor is jelölteti magát; mivel Pierre Nkurunziza elnök több alkalommal megismételte, hogy nem szándékozik újabb mandátumot betölteni, de a kormányzó pártnak még ki kell jelölnie a következő elnökválasztáson indítandó jelöltjét;
1. határozottan elítéli a véleménynyilvánítás szabadságának jelenlegi burundi korlátozását, beleértve a polgári szabadságjogok szélesebb körű korlátozását, az emberi jogok széles körű megsértését, az újságírók megfélemlítését és önkényes letartóztatását, valamint a burundi média számára a félelem légkörét erősítő, a jelentéstételt megnehezítő és a megfelelő tudósítást akadályozó műsorszolgáltatási tilalmakat, különösen a 2020-as választásokat megelőzően;
 2. továbbra is mélységesen aggasztja a burundi emberi jogi helyzet, amely aláássa a megbékélésre, a békére és az igazságszolgáltatásra irányuló kezdeményezéseket, és különösen az önkényes letartóztatások és a bírósági eljárás nélküli kivégzések;
 3. mélységesen elítéli az emberi jogi helyzet folyamatos romlását az országban, különösen az ellenzék tényleges és feltételezett támogatói, köztük a külföldről visszatérő burundiak esetében; emlékeztet arra, hogy Burundit köti a Cotonoui Megállapodás emberi jogi záradéka; sürgeti a burundi hatóságokat, hogy haladéktalanul szüntessék meg ezt a visszaélés-szerű tendenciát, és tartsák be az ország emberi jogi kötelezettségeit, beleértve az Emberi Jogok és a Népek Jogainak Afrikai Chartájában, a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányában és a kormány által ratifikált egyéb nemzetközi mechanizmusokban foglaltakat;
 4. emlékezteti Burundi kormányát, hogy a választások inkluzív, hiteles, békés és átlátható módon való megrendezésének feltételei magukban foglalják a véleménynyilvánítás szabadságát, az információkhoz való hozzáférést, a sajtószabadságot, a médiaszabadságot és egy olyan szabad térség meglétét, ahol az emberijog-védők megfélemlítés és megtorlástól való félelem nélkül felszólalhatnak; ezért sürgeti a burundi hatóságokat, hogy szüntessék meg azokat az intézkedéseket, amelyek korlátozzák vagy akadályozzák a civil társadalom munkáját, és amelyek korlátozzák a független hagyományos és modern médiához való hozzáférést és annak szabadságát;
 5. felhívja a burundi hatóságokat, hogy ejtsék a vádakát, és haladéktalanul és feltétel nélkül bocsássák szabadon a közelmúltban bebörtönzött Iwacu újságírókat és mindazokat, akiket alapvető jogaik gyakorlása miatt tartóztattak le;
 6. hangsúlyozza a civil társadalom és az újságírók alapvető szerepét a demokratikus társadalomban, különösen a közelgő választásokkal összefüggésben, és felhívja a hatóságokat, hogy vessenek véget az újságírók, az emberi jogi aktivisták és az ellenzék tagjai megfélemlítésének, zaklatásának és önkényes letartóztatásának; felhívja továbbá a hatóságokat, hogy tegyék lehetővé az emberi jogi aktivisták és újságírók számára, hogy akadályoztatás nélkül végezzék el az emberi jogi visszaélések kivizsgálására és bejelentésére vonatkozó törvényes feladataikat;
 7. mély aggodalommal veszi tudomásul a Burundiból és a szomszédos országokból érkező belső menekültek növekvő számát; felszólítja az EU-t, hogy növelje a pénzügyi támogatást és a lakóhelyüket elhagyni kényszerült vagy menekült burundiaknak nyújtott humanitárius segílyt;
 8. felhívja a burundi hatóságokat, hogy vessenek véget a polgárok zsarolásának, és biztosítsák, hogy senkit ne lehessen megakadályozni a közjavakhoz és -szolgáltatásokhoz – például egészségügyi ellátáshoz, élelmiszerhez, vízhez és oktatáshoz – való hozzáférésben, valamint tegyék lehetővé a humanitárius szereplők számára, hogy függetlenül működhessenek és a legsürgetőbb szükségletek kielégítésére irányuló kötelezettség alapján nyújthassanak segítséget;
 9. hangsúlyozza, hogy a hiteles választások lehetővé tétele érdekében jelentős előrelépésre van szükség a politikai és emberi jogi helyzet terén, különösen az olyan alapvető szabadságok tekintetében, mint a véleménynyilvánítás szabadsága, a sajtószabadság, az egyesülési és gyülekezési szabadság, valamint a megbékélés terén; felszólítja a burundi kormányt annak biztosítására, hogy e jogok megsértésének eseteit pártatlanul vizsgálják ki, és a nemzetközi normáknak megfelelő perek során vonják felelősségre az elkövetőket;
 10. sürgeti a hatóságokat, hogy folytassanak alapos és átlátható vizsgálatokat annak érdekében, hogy tisztességes és hiteles eljárásokban bíróság elé állítsák a gyilkosságok, eltűnések, zsarolások, verések, önkényes letartóztatások, fenyegetések, zaklatások vagy más típusú visszaélések valamennyi feltételezett elkövetőjét; komoly aggodalmának ad hangot az Imbonerakure által elkövetett emberi jogi jogsértések elkövetőinek büntetlensége miatt; sürgeti a burundi hatóságokat, hogy indítsanak független vizsgálatot a 2016. július 22. óta eltűnt Jean Bigirimana, valamint a feleségével és két gyermekével együtt 2015. október 13-án meggyilkolt Christophe Nkezabahi újságírók eltűnése ügyében;

2020. január 16., csütörtök

11. elismeri a régió, nevezetesen a Kelet-afrikai Közösség és az Afrikai Unió (AU) kulcsfontosságú szerepét a burundi politikai válság fenntartható megoldásának biztosításában, és hangsúlyozza, hogy aktívabb megközelítésre és fokozott erőfeszítésekre van szükség a válság megszüntetése és a burundi lakosság védelme, valamint a további regionális eszkaláció elkerülése érdekében; felszólítja az AU-t, hogy sürgősen küldjön emberi jogi megfigyelőket Burundiba, és biztosítsa, hogy megbízatásuk teljesítése érdekében akadálytalanul beléphessenek az egész országba;

12. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy holtpontra jutott az arushai megállapodás végrehajtása, és sürgeti a megállapodások kezezeit, hogy törekedjenek a megbékélésre; kifejezi elkötelezettségét a Burundin belüli párbeszéd iránt; felhívja a főképviselőt/alelnököt, hogy támogassa a Kelet-afrikai Közösséget a Burundin belüli párbeszéd elősegítésében; sürgeti a burundi párbeszéd valamennyi résztvevőjét, hogy konstruktívan működjenek együtt, és tegyék lehetővé az ellenzék, az emberijog-védők és a civil társadalmi szervezetek akadálytalan részvételét;

13. sürgeti Burundit, hogy térjen vissza a regionális és nemzetközi közösségi találkozók napirendjére, hogy kompromisszumot érjen el a meglévő határozatok ENSZ- és AU-szinten történő végrehajtására vonatkozóan, nevezetesen: az 2303. sz. határozat végrehajtása; az egyetértési megállapodás aláírása az AU megfigyelőivel; az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosának Hivatalával (OHCHR) való együttműködés folytatása;

14. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy Burundi továbbra sem hajlandó együttműködni az ENSZ vizsgálóbizottságával, és hozzájárulni az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosának Hivatala helyi képviselő tevékenységeinek folytatásához;

15. felhívja az ENSZ-t, hogy folytassa az emberi jogok és a humanitárius jog állítólagos megsértésének pártatlan kivizsgálását, beleértve az állami szereplők által elkövetett jogsértéseket és az Imbonerakure ifjúsági liga ügyét, és a felelősöket vonja megfelelő büntetőeljárás alá; hangsúlyozza, hogy a bűnözőket és a gyilkosokat – bármelyik csoporthoz is tartoznak – bíróság elé kell állítani, és megfelelő jogorvoslatot kell biztosítani a Burundiban elkövetett súlyos emberi jogi jogsértések áldozatai és túlélői számára;

16. sürgeti az uniós tagállamokat, hogy nyújtsanak rugalmas és közvetlen pénzügyi támogatást a civil társadalmi és médiaszervezeteknek, köztük a női szervezeteknek, amelyek még mindig a helyszínen tevékenykednek, de a száműzetésben lévőeknek is, különösen azoknak, amelyek a politikai, polgári, gazdasági, szociális és médiajogok előmozdításán és védelmén dolgoznak;

17. felszólítja az EU-t és az uniós tagállamok burundi diplomatáit, hogy biztosítsák az emberi jogok védelmezőiről szóló uniós iránymutatások teljes körű végrehajtását, többek között azáltal, hogy részt vesznek valamennyi burundi újságíró, politikai fogoly és emberijog-védő, különösen az Iwacu újságíróinak tárgyalásain, valamint meglátogatják a börtönben lévő emberijog-védőket, aktivistákat és újságírókat;

18. felszólít az EU célzott szankcióinak kiterjesztésére, és sürgeti az ENSZ Biztonsági Tanácsát, hogy vezessen be saját célzott szankciókat, többek között utazási tilalmat és a vagyoni eszközök befagyasztását azon személyekkel szemben, akik Burundiban az emberi jogok jelenlegi súlyos megsértéséért felelősek; felhívja az alelnököt/főképviselőt, hogy sürgősen készítse el az emberi jogi jogsértések kiterveléséért, megszervezéséért és végrehajtásáért felelős személyek kibővített listáját azzal a céllal, hogy felvegyék azokat azon burundi tisztviselők listájára, akikre már uniós szankciók vonatkoznak;

19. mélységes sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy Burundi nem hozott intézkedést a Római Statútumba való újbóli belépés érdekében; sürgeti a burundi kormányt, hogy haladéktalanul kezdje meg ezt az eljárást; felszólítja az EU-t, hogy támogassa a Nemzetközi Büntetőbíróság minden erőfeszítését a Burundiban elkövetett bűncselekmények kivizsgálása és az elkövetők bíróság elé állítása érdekében;

20. sajnálatát fejezi ki a burundi menekültválság folyamatos alulfinanszírozottsága miatt, ami súlyos hatással van a menekültek biztonságára és jólétére; felhívja a nemzetközi közösséget és a humanitárius ügynökségeket, hogy növeljék támogatásukat mindazok számára, akik jelenleg menekültek vagy lakóhelyük elhagyására kényszerültek a konfliktus miatt; sürgeti az EU-t és tagállamait, hogy az ENSZ Nemzetközi Vizsgálóbizottságának ajánlásával összhangban adjanak menekültstátuszt a burundi menedékkérőknek, és szorosan kövessék nyomon a burundi helyzetet a 2020-as választásokkal kapcsolatban;

2020. január 16., csütörtök

21. mélységes aggodalmának ad hangot azon jelentések miatt, amelyek szerint a burundi menekültekre egyre nagyobb nyomás nehezedik, hogy a 2020-as választások előtt térjenek vissza haza; felhívja a régió kormányait annak biztosítására, hogy a menekültek visszatérése önkéntes alapon, megalapozott döntések alapján, biztonságosan és méltósággal történjen; emlékeztet arra, hogy az UNHCR úgy véli, hogy a biztonságos, méltóságteljes és önkéntes visszatérés feltételei nem teljesülnek;

22. felhívja a burundi kormányt, hogy tegye lehetővé a száműzetésben lévő politikai ellenfelek számára, hogy megfélemlítés, letartóztatás vagy erőszak nélkül szabadon visszatérjenek és kampányt folytassanak, valamint hogy a külső megfigyelők megfigyelhessék a választások előkészítését, valamint a szavazást és a szavazatszámolást;

23. megismétli, hogy az arushai megállapodással és Burundi alkotmányával összhangban, nemzetközi közvetítés mellett folytatott inkluzív politikai párbeszéd továbbra is az egyetlen módja a tartós béke biztosításának Burundiban; ezért felhívja a Kelet-afrikai Közösséget mint a Burundin belüli párbeszéd kulcsfontosságú szereplőjét, hogy hozza meg a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy a burundi kormány határozottan és haladéktalanul részt vegyen a jelenlegi válság békés és tartós megoldását célzó inkluzív párbeszédben;

24. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, a Burundi Köztársaság elnökének, a burundi parlament elnökének, az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek, valamint az Afrikai Uniónak és intézményeinek.

2020. január 16., csütörtök

P9_TA(2020)0012

Nigéria, különösen a közelmúltban végrehajtott terrortámadások**Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása Nigériáról, különösen a közelmúltbeli terrortámadásokról (2020/2503(RSP))**

(2021/C 270/08)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Nigériáról szóló korábbi állásfoglalásaira, köztük a legutóbbi, 2018. január 18-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel az ENSZ-főtitkár szóvivőjének Nigériáról szóló, 2019. december 24-i nyilatkozatára,
- tekintettel vallás és a meggyőződés szabadságának az Európai Unión kívüli előmozdításáért felelős különmegbízott 2019. november 25-i jelentésére,
- tekintettel a bírósági eljárás nélküli, azonnali vagy önkényes kivégzések vizsgálatával foglalkozó ENSZ-különmegbízott által a nigériai látogatása végén tett, 2019. szeptember 2-i nyilatkozatra,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsának az északkelet-nigériai terrorcselekményekről szóló, 2019. július 31-i sajtónyilatkozatára,
- tekintettel az alelnök/főképviseelő szóvivőjének a Boko Haram által az északkelet-nigériai Bornóban elkövetett terrortámadásról szóló, 2018. július 29-i nyilatkozatára,
- tekintettel a Human Rights Watch 2019. évi jelentésének Nigériáról szóló szakaszára,
- tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Bizottsága által a második időszakos jelentés híján megfogalmazott, Nigériáról szóló, 2019. augusztus 29-i záró észrevételekre,
- tekintettel a valláson vagy meggyőződésen alapuló intolerancia és megkülönböztetés minden formájának megszüntetéséről szóló ENSZ-nyilatkozatra,
- tekintettel a vallás és a meggyőződés szabadságának előmozdításáról és védelméről szóló, 2013. évi uniós iránymutatásokra,
- tekintettel arra, hogy az Európai Parlament gondolatszabadságért járó Szaharov-díját 2005-ben Hauwa Ibrahim emberi jogi jogvédőnek ítélték oda,
- tekintettel a 2019. évi globális terrorizmusindexre,
- tekintettel a Fejlesztési Bizottság elnöke által az alelnökhöz/főképviseelőhöz és a humanitárius segítségnyújtásért és a válságkezelésért felelős biztoshoz intézett, az északkelet-nigériai humanitárius fellépések korlátozásáról szóló levélre,
- tekintettel a Nigériai Szövetségi Köztársaság alkotmányára és különösen annak a vallásszabadság védelméről szóló, „A gondolat-, a lelkiismeret- és a vallásszabadság” című IV. fejezetben található rendelkezéseire,
- tekintettel a gyermekek jogairól szóló 1989-es ENSZ-egyezményre, amelyet Nigéria 1991 áprilisában ratifikált,

⁽¹⁾ HL C 458., 2018.12.19., 43. o.

2020. január 16., csütörtök

- tekintettel a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló 1979. évi ENSZ-egyezményre,
 - tekintettel a Cotonoui Megállapodásra,
 - tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára,
 - tekintettel eljárási szabályzata 144. cikkének (5) bekezdésére és 132. cikkének (4) bekezdésére,
- A. mivel Nigéria biztonsági helyzete az elmúlt években jelentősen romlott, ami komoly fenyegetést jelent a regionális és nemzetközi biztonságra nézve; mivel az emberi jogok megsértése és a tömeges gyilkosságok széles körben elterjedtek, különösen az ország északkeleti régiójában; mivel 2009 óta a Boko Haram felkelése több mint 36 000 embert ölt meg Nigériában;
- B. mivel az országban 10 éve tart a regionalizált fegyveres konfliktus; mivel különösen az erőszakos szélsőséges és a terrorista tevékenységek fokozódnak a dzsihádisták csoportok, például a Boko Haram és a Iszlám Állam Nyugat-afrikai Tartomány (ISWAP) miatt, amelyek egyre nagyobb hatalommal és befolyással rendelkeznek; mivel a Boko Haram 2009 óta egyre gyakrabban támadja meg Nigéria rendőrségét és hadseregét, politikusait, iskoláit, vallási épületeit, közintézményeit és polgári lakosságát; mivel az áldozatok túlnyomó része muzulmán;
- C. mivel a globális terrorizmusindexen Nigéria 163 ország közül Irak és Afganisztán mögött áll, vagyis a harmadik a terrorizmus által leginkább sújtott országok listáján;
- D. mivel a biztonsági helyzetet súlyosbítja a vallási és etnikai erőszak fokozódása az ország egyes részein, többek között az ország középső sávjában található mezőgazdasági övezetben, ahol a mezőgazdasági termelők és a nomád pásztrok a föld és a vízkészletek miatt konfliktusban állnak egymással;
- E. mivel úgy vélik, hogy az ISWAP jelenleg több tucat személyt tart fogva, köztük keresztény vezetőket, a biztonsági erők tagjait és segítségnyújtó szervezetek munkatársait;
- F. mivel a nigériai népességet, amely a legnagyobb létszámú Afrikában, szinte egyenlő arányban teszik ki muzulmánok és keresztények; mivel az ország a régió legnagyobb keresztény közösségének ad otthont, hiszen közel 30 millió keresztény él Észak-Nigériában; mivel a túlnyomórészt muzulmán észak és a keresztény dél közötti történelmi versengés drámaian fokozódott a radikális iszlám terjedésével;
- G. mivel az ISWAP vállalta a felelősséget 11 személy kivégzéséért a 2019. december 26-án közzétett videóban; mivel a csoport azt állította, hogy a meggyilkolt személyek mind keresztények voltak, akiket a szíriai Iszlám Állam vezetője, Abu Bakr al-Bagdadi meggyilkolásának megtorlásaként végeztek ki;
- H. mivel ezek a gyilkosságok a terrorcselekmények szélesebb körének részét képezik, ideértve a Chibok közelében található keresztény falu 2019. december 24-i megtámadását, amelynek következtében életét vesztt a falu hét lakója, egy tizenéves lányt pedig elraboltak, továbbá három polgári személy 2019. december 23-i meggyilkolását Biu mellett, valamint hét polgári személy 2019. december 22-i meggyilkolását Nganzaiban;
- I. mivel a Humanitarian Aid Relief Trust szerint 2015 óta több mint 6 000 keresztény vesztette életét a dzsihádisták csoportok által elkövetett gyilkosságok, illetve a fulani fegyveresek által folytatott „föld vagy vér” politika miatt; mivel a saría államokban a keresztények állandó megkülönböztetéssel szembesülnek, és gyakran másodrendű állampolgároknak tekintik őket;
- J. mivel annak ellenére, hogy Muhammadu Buhari elnök elítélte a gyilkosságokat, és felszólalt a lakosság vallási hovatartozás alapján történő megosztása ellen, ezeket a támadásokat teljes mértékben büntetlenül követték el, és az elkövetőket ritkán vonták felelősségre; mivel az Amnesty International jelentése szerint a nigériai biztonsági erők szándékos hanyagsággal jártak el a mezőgazdasági termelők közösségei elleni halálos támadásokkal kapcsolatban;
- K. mivel a Human Rights Watch arról számolt be, hogy a nigériai hadsereg az iszlamistákkal és nem állami fegyveres csoportokkal való kapcsolat bizonyítékokkal egyáltalán nem vagy csak nagyon kevés bizonyítékkal alátámasztott vádjával több mint 3 600 gyermeket tart fogva, akiknek a fele lány; mivel számos fogvatartott bántalmazást szenvedett el, ideértve a szexuális erőszakot is, és a fogva tartás során meghalt betegség, éhínség, kiszáradás vagy lőtt sebek miatt; mivel a katonaság módszeresen megtagadja a szóban forgó fogdákhöz való, a gyermekek fogvatartási körülményeinek ellenőrzése céljából történő hozzáférést;

2020. január 16., csütörtök

- L. mivel a nigériai lányok és nők helyzete különösen problematikus az általánossá vált diszkriminatív gyakorlatok, az egészségügyi szolgáltatásokhoz és az oktatáshoz való korlátozott hozzáférés, a női nemi szervek széles körben elterjedt megcsónkítása és a gyermekházasságok miatt;
- M. mivel a Nemzetközi Büntetőbíróság megállapította, hogy észszerű alapja van azt hinni, hogy a Boko Haram és a nigériai biztonsági erők a Római Statútum 7. cikke szerinti emberiség elleni bűncselekményeket – köztük gyilkosságot és üldöztetést – követtek el Nigériában; mivel az előzetes vizsgálatokról szóló 2019. évi jelentésében a Nemzetközi Büntetőbíróság arra a következtetésre jutott, hogy a nigériai hatóságok által az állítólagos elkövetők büntetőjogi felelősségének megállapítása érdekében tett számos lépés ellenére úgy tűnik, hogy a Boko Haram és az NSF tagjaival kapcsolatban eddig végzett nyomozási/büntetőeljárási intézkedések mind hatókörüket, mind mélységüket tekintve korlátozottak voltak;
- N. mivel 2015 óta kritikák érik a kormányt az iszlamista felkelésekkel szemben országshoz tapasztható nem megfelelő fellépés miatt; mivel Nigéria hadserege és rendőrsége számtalan biztonsági fenyegetéssel néz szembe, túlterheltek tűnnek, és nem képesek egyszerre kezelni az egyidejű biztonsági válságokat;
- O. mivel 2015-ös létrehozása óta a multinacionális közös munkacsoport számos, az ellenőrzése alá tartozó területről kiszorította a terrorista csoportokat, de a régió továbbra is rendkívül instabil; mivel a lakosság körében aggodalomra adott okot 1 200 csádi katonai közelmúltbeli kivonása, amely egybeesett az erőszak északkeleti régióban tapasztalható ugrásszerű növekedésével; mivel a csapatkivonást követően a közelben letelepedett nigériai civilek száza menekültek el a területről a dzsihádisták újabb támadásaitól tartva;
- P. mivel az EU, a Németországi Szövetségi Köztársaság és Nyugat-afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS) 2019 októberében elindította a békére és a biztonságra irányuló tervezéssel és műveletekkel kapcsolatos EPSAO projektet; mivel a projekt célja az ECOWAS mechanizmusainak és azon képességének megerősítése, hogy kezelje a konfliktusokat és támogassa a konfliktus utáni környezetet Nyugat-Afrikában;
- Q. mivel a nigériai helyzet példátlan humanitárius válságot okozott, és az ENSZ Humanitárius Ügyeket Koordináló Hivatala (OCHA) szerint több mint 2 millió ember kényszerült elhagyni lakóhelyét az ország északkeleti részén; mivel a Human Rights Watch szerint a legtöbb belső menekült nem gyakorolhatja az élelemhez, a lakhatáshoz, az oktatáshoz, az egészséghez, a bántalmazással szembeni védelemhez, valamint a szabad mozgáshoz való alapvető jogokat; mivel az EU 28,3 millió EUR-t különített el az országban nyújtott humanitárius segítség támogatására; mivel a humanitárius segítségnyújtási szükségleteket messze nem elégítik ki a jelenlegi pénzeszközök;
- R. mivel a Human Rights Watch 2019. évi jelentésének Nigériáról szóló szakasza szerint 2018-ban több mint 35 000 belső menekült tért vissza az északkeleti közösségekbe a biztonsági aggályok és az alapvető szükségletek – többek között az élelmezés és a lakhatás – hiánya ellenére;
- S. mivel a nigériai lakosság közel fele mélyszegénységben él; mivel a becslések szerint több mint 7 millió nigériai szorult sürgős életmentő segítségre;
- T. mivel több száz nigériai az életét kockáztatja az Európai Unióba vezető migrációs útvonalakon annak reményében, hogy gazdasági, szociális és biztonsági szempontból jobb életkörülmények közé juthat;
- U. mivel a segélyszervezetek számos munkatársának elrablásával és meggyilkolásával Nigériában szűkebbé vált a humanitárius tér; mivel a konfliktusban 2011 óta a segélyszervezetek összesen 26 munkatársa vesztette életét, csupán 2019-ben nyolcukat gyilkolták meg; mivel a biztonsági kockázatok gyakran akadályozzák a segélyek célba juttatását, és számos humanitárius szervezet távozását okozták;
- V. mivel emellett a kormány számos nemzetközi segélyszervezetet és jótékonyági szervezetet felfüggesztett, azt állítva, hogy az iszlamista csoportok számára végeznek pénzmosást; mivel 2019 szeptemberében a nigériai fegyveres erők az Action Against Hunger és a Mercy Corps szervezetek irodáinak előzetes bejelentés nélküli bezárását kérték, segély nélkül hagyva 400 000 embert;
- W. mivel a Cotonou-i Megállapodás 8. cikke értelmében az EU rendszeres politikai párbeszédet folytat Nigériával az emberi jogok és a demokratikus elvek témájában, ideértve az etnikai, vallási és faji alapú diszkriminációval kapcsolatos kérdéseket is;

2020. január 16., csütörtök

1. sajnálatát fejezi ki az országban elkövetett terrortámadások miatt; ismételten aggodalmának ad hangot az elhúzódó nigériai válság és az északkeleti országrészben kialakult ingatag biztonsági helyzet miatt, és határozottan elítéli az emberi jogok, valamint a nemzetközi és humanitárius jog ismételt megsértését, függetlenül attól, hogy azok vallási vagy etnikai hovatartozáson alapulnak-e;
2. elítéli különösen az etnikai és vallási közösségek elleni erőszak közelmúltbeli fokozódását, beleértve a vallási intézmények és hívők elleni támadásokat is;
3. részvétét fejezi ki az áldozatok családjainak, és szolidaritását fejezi ki a régióban több mint egy évtizede a terrorizmustól szenvedő nigériai néppel;
4. sürgeti a nigériai hatóságokat, hogy garantálják az emberi jogok tiszteletben tartását az országban, és védjék meg a polgári lakosságot a terrorizmussal és az erőszakkal szemben; kitarthat, hogy ezeket az erőfeszítéseket az emberi jogok és a jogállamiság teljes mértékű tiszteletben tartásával és az ország nemzetközi kötelezettségeivel összhangban kell végrehajtani;
5. úgy véli, hogy az emberek kiirtása vagy az etnikai tisztogatás bármely formája barbárnak és emberiség elleni bűncselekménynek minősül; sürgeti a nigériai kormányt, hogy foglalkozzon az erőszak kiváltó okaival, azzal, hogy egyenlő jogokat és megkülönböztetéstől mentes jogszabályokat biztosít valamennyi polgár számára; e tekintetben ragaszkodik ahhoz, hogy továbbra is elő kell mozdítani a vallások közötti párbeszédet és – vallásuktól függetlenül – a polgárok békés együttélését, együttműködve valamennyi érdekelt féllel, köztük a nigériai vallásközi tanáccsal is;
6. emlékeztet arra, hogy az országban a nők és a gyermekek vannak a leginkább kitéve a konfliktusok, a terrorizmus és az erőszak hatásainak; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy egyre több gyermeket toboroznak a terrorista csoportok, és gyermekkatonaként vagy öngyilkos merénylőként használják őket;
7. mélyszélesen aggasztják a katonai létesítményekben fogva tartott gyermekekkel szembeni rossz bánásmódról szóló jelentések; felszólítja a nigériai hatóságokat, hogy biztosítsanak hozzáférést az ENSZ számára katonai fogdáikhoz, írjanak alá egy hivatalos átadási jegyzőkönyvet annak biztosítása érdekében, hogy a hadsereg által fogva tartott gyermekeket haladéktalanul átadják a megfelelő gyermekvédelmi hatóságoknak, és vessenek véget a gyermekek katonai fogva tartásának; kitarthat, hogy a terrorizmus elleni fellépést, valamint az igazságszolgáltatás és a bűnüldözés keretrendszerét úgy kell kialakítani, hogy az a lakosság legkiszolgáltatottabb csoportjainak – köztük a gyermekek – jogait védelmezze;
8. emlékezteti a nigériai hatóságokat a gyermekek jogainak védelmére, valamint a terrorizmus vagy konfliktus által érintett személyek védelmének és gondozásának biztosítására vonatkozó kötelezettségükre, többek között az oktatáshoz való hozzáférésük biztosítása révén; emlékeztet továbbá arra, hogy az oktatási és gazdasági lehetőségek hatékony eszközül szolgálnak a radikalizálódás ellen, és sürgeti a nemzetközi partnereket, hogy a régióban a terrorizmus elleni stratégia részeként támogassák a hozzáférhető és minőségi oktatás biztosítását;
9. mély aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy nigériai nők továbbra is megkülönböztetés, erőszak, szexuális bántalmazás és nemi erőszak áldozataivá válnak; sürgeti, hogy Nigéria teljes mértékben hajtsa végre a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetések minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezményt; sürgeti a széles körben elterjedt szexuális és nemi alapú erőszak áldozatainak fokozottabb támogatását, beleértve a pszichológiai támogatást is;
10. hangsúlyozza, hogy a büntetlenség elleni küzdelem alapvető fontosságú az ország stabilitása és a tartós béke megteremtése szempontjából; ezért felszólítja a nigériai hatóságokat, hogy folytassanak azonnali, alapos és átlátható vizsgálatokat az elkövetők bíróság elé állítása és felelősségre vonása érdekében; felszólít továbbá a nigériai igazságszolgáltatási rendszer kapacitásának és függetlenségének javítására irányuló intézkedésekre, hogy a büntető igazságszolgáltatást hathatósan lehessen alkalmazni az erőszak, a terrorizmus és a korrupció elleni küzdelemben;
11. sajnálatát fejezi ki a Boko Haram és az ISWAP elleni küzdelem megtorpanása, valamint az öngyilkos merényletek és a katonai állások elleni közvetlen támadások fokozott előfordulása és súlyossága miatt; emlékeztet arra, hogy Nigéria elnökét, Buharit 2019-ben újraválasztották a Boko Haram és más terrorcsoportok erőszakos szélsőségsége elleni küzdelemre vonatkozó ígérete alapján, és sürgeti az elnököt, hogy hajtsa végre kampánya során tett ígéreteit;

2020. január 16., csütörtök

12. támogatja az béke- és a biztonság rendszerére irányuló, az EU és az ECOWAS által vezetett műveleti projekt célkitűzéseit; ösztönzi a tagállamok erőteljes támogatását, hogy járuljanak hozzá a kapacitásépítéshez és konfliktusrendezéshez Nyugat-Afrikában;
13. megerősíti, hogy támogatja a regionális multinacionális közös munkacsoportot, és elismerését fejezi ki a terrorizmus elleni hatékony küzdelemre és a Csád-tó régió stabilitásának helyreállítására irányuló erőfeszítései iránt; emlékeztet arra, hogy a terrorizmus nem ismer határokat, és felhívja a régió országait, hogy továbbra is hangolják össze erőfeszítéseiket az egész régió biztonságossá tétele érdekében;
14. ösztönzi a biztonsági ágazat további reformját Nigériában a nemzeti és regionális szereplők terrorizmus elleni küzdelemre irányuló kapacitásának megerősítése érdekében; felhívja az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ) és a tagállamokat, hogy ezen a területen folytassák az uniós technikai segítségnyújtást;
15. óva int attól, hogy a gazdálkodók és pásztorok közötti konfliktust a valláson alapuló gyűlölet terjesztésére használják fel; sürgeti a nigériai kormányt, hogy hajtsa végre az állatállomány átalakítására vonatkozó nemzeti tervet, amelynek célja a mezőgazdasági termelők és pásztorok érdekeinek védelme; úgy véli, hogy további lépésekre, például a konfliktusközvetítés, a konfliktusrendezés, a megbékélés és a békeépítési mechanizmusok megerősítésére van szükség;
16. hangsúlyozza, hogy Nigériában a fejlődés, a demokrácia, az emberi jogok, a jó kormányzás és a biztonság között kölcsönös összefüggés áll fenn; úgy véli, hogy a katonai fellépés önmagában nem elegendő a terrorizmus elleni hatékony küzdelemhez; felszólítja a nigériai kormányt, hogy dolgozzon ki átfogó stratégiát a terrorizmus kiváltó okainak kezelésére olyan megelőzést célzó megközelítésre összpontosítva, amely a terrorista ideológia vonzerejének kiküszöbölésére, a toborzási és radikalizálódási lehetőségek felszámolására, a pénzügyi források kiapasztására, valamint a civil társadalmi szervezetek közösségi irányultságú programjainak támogatására és finanszírozására irányul;
17. felhívja az EU-t, az Afrikai Uniót és a nemzetközi közösséget, hogy fokozzák a terrorizmus elleni küzdelem támogatására irányuló erőfeszítéseiket Nigériában, és folytassák a politikai és biztonsági segítségnyújtást az országban és az egész régióban;
18. mélységesen aggasztja az a hatás, amelyet az ország biztonsági helyzete a humanitárius és fejlesztési segélyek hatékonyságára gyakorol; felhívja az EU-t, hogy humanitárius és fejlesztési erőfeszítéseit ne csak Nigériában, hanem az egész régióban is folytassa; üdvözlí, hogy az EU 2019-ben további 50 millió eurót ajánlott fel, hogy támogassa Nigéria fellendülését és ellenálló képességét;
19. elismeri, hogy Nigéria és a szomszédos országok a regionális kényszerű lakóhelyelhagyás miatt nyomás alatt állnak; felszólít a lakóhelyüket elhagyni kényszerült nigériai lakosság támogatásának és az adományozók koordinációjának fokozására, beleértve a nemzetközi közösségtől származó további pénzügyi forrásokat is; emlékeztet arra, hogy a fejlesztési alapokat nem szabad a szegénység valamennyi formájának felszámolására irányuló eredeti rendeltetésüktől eltérően felhasználni;
20. elítél humanitárius segélyszervezetek munkatársai vagy létesítményei elleni minden támadást, és olyan intézkedéseket sürget, amelyek biztosítják a segélyszervezetek dolgozóinak biztonságát és a humanitárius szervezetek számára az alapvető munkájuk elvégzéséhez szükséges biztonságos környezetet;
21. rendkívüli aggodalmának ad hangot az éghajlatváltozás gyors fokozódása és annak elsősorban az ország középső részén az életre és a megélhetésre gyakorolt hatása miatt; megismétli, hogy hosszú távú megoldásokat kell találni a természeti erőforrások védelmére és az azokhoz való hozzáférésre; emlékeztet arra, hogy az éghajlati vészhelyzet kezelése létfontosságú elem a régió gazdasági stabilitásának és békéjének biztosítása szempontjából;
22. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Európai Külügyi Szolgálatnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, Nigéria elnökének és parlamentjének, az Afrikai Uniónak, az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek, valamint a Pánafrikai Parlamentnek.

2020. január 16., csütörtök

P9_TA(2020)0013

A Venezuelában azt követően kialakult helyzet, hogy jogellenes módon megválasztották a nemzetgyűlés elnöki testületét és elnökségét (parlamenti puccs)

Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása az új Nemzetgyűlés elnökének és elnökségének jogellenes megválasztása (parlamenti puccs) után Venezuelában kialakult helyzetről (2020/2507(RSP))

(2021/C 270/09)

Az Európai Parlament,

- tekintettel Venezueláról szóló korábbi állásfoglalásaira, különösen a Juan Guaidót Venezuela ideiglenes elnökének elismerő, 2019. január 31-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
 - tekintettel a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének (alelnök/főképviselő) Venezueláról tett nyilatkozataira, különösen a Venezuelai Nemzetgyűléssel kapcsolatos legutóbbi fejleményekről az EU nevében tett, 2020. január 9-i nyilatkozatára, valamint szóvivőjének 2020. január 5-i közleményére a Venezuelai Nemzetgyűlésben történt eseményekről,
 - tekintettel a Venezuelával foglalkozó nemzetközi kapcsolattartó csoport 2020. január 9-i nyilatkozatára,
 - tekintettel a venezuelai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (KKBP) 2017/2074 határozat módosításáról szóló, 2019. november 11-i (KKBP) 2019/1893 tanácsi határozatra ⁽²⁾, amely 2020. november 14-ig meghosszabbítja a jelenleg hatályos célzott korlátozó intézkedéseket,
 - tekintettel az Amerikai Államok Szervezete (OAS) főtítkárságának a venezuelai helyzetről szóló, 2020. január 5-i nyilatkozatára és az OAS Állandó Tanácsa által 2020. január 10-én elfogadott, „A közelmúltbeli venezuelai eseményekről” szóló állásfoglalásra,
 - tekintettel a Lima-csoport 2020. január 5-i nyilatkozatára,
 - tekintettel Venezuela alkotmányára,
 - tekintettel a Nemzetközi Büntetőbíróság Római Statútumára,
 - tekintettel eljárási szabályzata 132. cikkének (2) és (4) bekezdésére,
- A. mivel az EU, annak tagállamai és az Európai Parlament ismételten kijelentették, hogy a Nemzetgyűlés az egyetlen legitim és demokratikusan megválasztott szerv Venezuelában; mivel a venezuelai alkotmány 194. cikke szerint a Nemzetgyűlés tagjai közül egyéves időtartamra megválasztja elnökét és végrehajtó testületét;
- B. mivel 2019. januárjában Juan Guaidót megválasztották a Nemzetgyűlés elnökének, és később a venezuelai alkotmány 233. cikkével összhangban letette az esküt Venezuela ideiglenes elnökeként; mivel öt Venezuela ideiglenes elnökének több mint 50 ország, köztük 25 uniós tagállam, valamint maga az EU is elismerte;
- C. mivel a Nemzetgyűlés elnökének Venezuelában, 2020. január 5-én tervezett megválasztását övező események során Nicolás Maduro illegitim rezsimje szervezett parlamenti puccsot hajtott végre, amelyet súlyos szabálytalanságok és a Nemzetgyűlés demokratikus és alkotmányos működése elleni fellépések jellemeztek;

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0061.

⁽²⁾ HL L 291., 2019.11.12., 42. o.

2020. január 16., csütörtök

- D. mivel a Nemzetgyűlés elnökét, Juan Guaidót fegyveres erők brutális módon megakadályozták az ülés elnöki teendőinek ellátásában, több ellenzéki parlamenti képviselőt nem engedtek be a Nemzetgyűlésbe, és megakadályozták a sajtó belépését is az épületbe;
- E. mivel a Luis Parrának a Maduro-párti új elnökség elnökévé való kinevezésére irányuló kísérletek semmisen és érvénytelenek voltak, hiszen az ülést hivatalosan soha nem nyitották meg, az ülésen nem volt elnök, nem került sor a határozatképesség megállapítására, továbbá nem került sor a név szerinti szavazás ellenőrzésére, amint azt a Nemzetgyűlés eljárási szabályzatának 7., 8. és 11. cikke, valamint a venezuelai alkotmány 221. cikke előírja;
- F. mivel néhány órával később a kényszerítő körülmények következtében a parlamenti képviselők túlnyomó többsége rendkívüli ülést tartott az El Nacional napilap székházában, a venezuelai alkotmánynak és a Nemzetgyűlés eljárási szabályzatának megfelelően, amelyek lehetővé teszik, hogy a jogalkotásra szolgáló épületeken kívül is tarthassanak üléseket; mivel a 167 parlamenti képviselő közül 100-an – eleget téve a határozatképesség feltételére és a név szerinti szavazásra vonatkozó, a venezuelai alkotmány 221. cikkében foglalt követelményeknek – úgy szavaztak, hogy Juan Guaidót és elnökségét a 2015–2020-es ciklus záró évére újfent megválasztják vezetőnek;
- G. mivel a Nemzetgyűlés 2020. január 7-i hivatalos ülésén Juan Guaidó letette az elnöki esküt annak ellenére, hogy a Maduro-rezsimhez hű erők megpróbálták megakadályozni az ülés megtartását, többek között az épület bejáratának lezárásával és az épületen belüli áramellátás megszakításával;
- H. mivel a Nemzetgyűlés tagjai számára biztosítani kell, hogy a venezuelai polgároktól kapott parlamenti mandátumukat megfélemlítéstől és megtorlástól mentes légkörben gyakorolhassák.
- I. mivel a 2018. május 20-án tartott elnökválasztások lebonyolítása nem felelt meg a hiteles folyamatra vonatkozó nemzetközi minimumszabályoknak; mivel az EU és más regionális szervezetek és demokratikus országok sem a választásokat, sem az ezen illegitim eljárás révén létrehozott hatóságokat nem ismerték el;
- J. mivel a Nemzetgyűlés tagjai ellen folyamatban lévő fellépések – többek között az irreguláris csoportok és biztonsági szervek által 59 képviselővel szemben elkövetett zaklatás és megfélemlítés, a 29 önkényes letartóztatás és a 27 kényszerszáműzetés, valamint erőszakos eltüntetések – akadályozzák a Nemzetgyűlés alkotmányos munkáját;
- K. mivel az emberi jogok, a jogállamiság és a demokrácia helyzete hosszú évek óta súlyosan romlik Venezuelában és különösen, amióta Nicolás Maduro vitatott választásokat követően hatalomra jutott 2013-ban; mivel jelentősen súlyosbodik a politikai, gazdasági, intézményi, szociális és a sokrétű humanitárius válság;
1. elismeri és támogatja Juan Guaidót, mint a Nemzetgyűlés legitim elnökét, valamint a Venezuelai Bolívari Köztársaság legitim ideiglenes elnökét a venezuelai alkotmány 223. cikkével összhangban, akit a Nemzetgyűlés átlátható és demokratikus szavazásának eredményeként választottak meg;
 2. határozottan elítéli a Maduro-rezsim és szövetségesei által elkövetett parlamenti puccskísérletet, valamint arra irányuló erőfeszítéseiket, hogy megakadályozzák a Nemzetgyűlést – Venezuela egyetlen legitim demokratikus szervét – abban, hogy megfelelően teljesítse a venezuelai nép által rábízott alkotmányos mandátumot;
 3. elítéli ezeket a súlyos jogsértéseket, amelyek összegegyeztetetlenek a Nemzetgyűlés jogszerű elnökválasztási eljárásával, és további lépést jelentenek a venezuelai válság elmélyülése felé; határozottan elutasítja a Nemzetgyűlés demokratikus, alkotmányos és átlátható működésének megsértését, a folyamatos megfélemlítést, megvesztegetést, zsarolást és erőszakot, kínzást és erőszakos eltüntetések, valamint a tagjaival szemben hozott önkényes döntéseket;
 4. ismételten teljes támogatásáról biztosítja a Nemzetgyűlést, Venezuela egyetlen legitim demokratikus testületét, amelynek hatásköreit tiszteletben kell tartani, beleértve a Nemzetgyűlés tagjainak előjogait és biztonságát; kitar amellet, hogy békés és politikai megoldás csak a Nemzetgyűlés alkotmányos előjogainak teljes körű tiszteletben tartásával érhető el;

2020. január 16., csütörtök

5. emlékeztet arra, hogy az EU kész támogatást nyújtani a válság békés és demokratikus rendezéséhez vezető őszinte folyamathoz, a Venezuelai Nemzetgyűlés által elfogadott ütemterv alapján; hangsúlyozza, hogy a válság kezelésére irányuló korábbi – tárgyalásra és párbeszédre építő – kísérletek nem hoztak kézzelfogható eredményeket; kéri, hogy az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) továbbra is fejtsen ki tevékenységet az olyan kezdeményezések révén, mint a nemzetközi kapcsolattartó csoport;
 6. emlékeztet arra, hogy a demokratikus intézmények és elvek tiszteletben tartása, valamint a jogállamiság fenntartása a venezuelai válság – a lakosság javát szolgáló – békés és tartós rendezésének alapvető feltétele;
 7. felhívja a Bizottság alelnökét/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét, hogy egyebek mellett az emberi jogi jogsértésekért és az elnyomásért felelős személyek elleni célzott szankciók bevezetése és e szankciók családtagjaikra való kiterjesztése révén erősítse az EU reagálását a venezuelai demokrácia helyreállítása érdekében; támogatja az EU ezzel kapcsolatos nyilatkozatát;
 8. felhívja azokat a tagállamokat, amelyek ezt még nem tették meg, hogy ismerjék el Guaidó elnök legitim mandátumát, és üdvözli, hogy a főképviselő elismerte, hogy ő az EU által elismert egyetlen demokratikus hatóság; kéri ezért a Juan Guaidó által kinevezett politikai képviselők elismerését;
 9. kéri tényfeltáró küldöttség indítását az országba a helyzet felmérése céljából;
 10. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bizottság alelnökének / az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, a Venezuelai Bolívari Köztársaság és Nemzetgyűlése legitim ideiglenes elnökének, a Lima-csoport kormányainak és parlamentjeinek, az Euro–Latin-amerikai Parlamenti Közgyűlésnek, valamint az Amerikai Államok Szervezete főtítkárnak.
-

2020. január 16., csütörtök

P9_TA(2020)0014

Az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése szerinti, folyamatban lévő meghallgatások Lengyelországról és Magyarországról**Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése alapján Lengyelországgal és Magyarországgal kapcsolatban folyamatban lévő meghallgatásokról (2020/2513(RSP))**

(2021/C 270/10)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 2. cikkére és 7. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájára,
- tekintettel az EUSZ 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Tanácsot az Unió alapértékeinek Magyarország általi súlyos megsértése egyértelmű veszélyének megállapítására felszólító javaslatról szóló, 2018. szeptember 12-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel a Bizottság 2017. december 20-i, az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése alapján a lengyelországi jogállamiságról szóló, indokolással ellátott javaslatára: a jogállamiság Lengyel Köztársaság általi súlyos megsértése egyértelmű veszélyének megállapításáról szóló tanácsi határozatra irányuló javaslat (COM(2017)0835),
- tekintettel a lengyelországi helyzetre vonatkozóan az EUSZ 7. cikke (1) bekezdésének alkalmazásáról szóló bizottsági határozatról szóló, 2018. március 1-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel „A szexuális nevelés bűncselekménnyé nyilvánításáról Lengyelországban” című, 2019. november 14-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel az LMBTI-személyekkel szembeni nyilvános megkülönböztetésről és gyűlöletbeszédről, többek között az LMBTI-mentes övezetekről szóló, 2019. december 18-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel „Az alapvető jogok helyzete az Európai Unióban 2017-ben” című, 2019. január 16-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
- tekintettel a demokráciával, a jogállamisággal és az alapvető jogokkal foglalkozó uniós mechanizmus létrehozásáról szóló, a Bizottságnak szóló ajánlásokat tartalmazó, 2016. október 25-i állásfoglalására ⁽⁶⁾,
- tekintettel a tagállamokban a jogállamiság tekintetében fennálló, általánossá vált hiányosságok esetén az Unió költségvetésének védelméről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló, 2019. április 4-i jogalkotási állásfoglalására ⁽⁷⁾,
- tekintettel az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatára,

⁽¹⁾ HL C 433., 2019.12.23., 66. o.⁽²⁾ HL C 129., 2019.4.5., 13. o.⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P9_TA(2019)0058.⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P9_TA(2019)0101.⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0032.⁽⁶⁾ HL C 215., 2018.6.19., 162. o.⁽⁷⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0349.

2020. január 16., csütörtök

- tekintettel az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdésében említett meghallgatások Tanács által 2019. július 18-án elfogadott általános szabályaira,
 - tekintettel a lengyel Szejm által 2019. december 20-án elfogadott törvényjavaslatra, amely számos ponton módosította a rendes bíróságokról szóló törvényt, a legfelsőbb bíróságról szóló törvényt és több más törvényt is; tekintettel a lengyel szenátus által a Velencei Bizottsághoz intézett azon kérésre, hogy sürgősen nyilvánítson véleményt erről a törvényjavaslatról,
 - tekintettel eljárási szabályzata 132. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 2. cikke kimondja, illetve az Európai Unió Alapjogi Chartája és a nemzetközi emberi jogi szerződések is tükrözik, hogy az Unió az emberi méltóság tiszteletben tartása, a szabadság, a demokrácia, az egyenlőség, a jogállamiság, valamint az emberi jogok – ideértve a kisebbségekhez tartozó személyek jogait – tiszteletben tartásának értékein alapul; mivel a tagállamok ezen közös – az egyes tagállamok által saját akaratukból magukévá tett – értékei alkotják azoknak a jogoknak az alapját, amelyeket az Unióban élők élveznek;
- B. mivel annak egyértelmű veszélye, hogy egy tagállam súlyosan megsérti az EUSZ 2. cikkében rögzített értékeket, nem csupán azt a tagállamot érinti, amelyben a veszély fennáll, hanem kihat a többi tagállamra, a tagállamok egymás iránti kölcsönös bizalmára, magára az Unió jellegére és az uniós polgárok uniós jog szerinti alapvető jogaira is;
- C. mivel az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése egy megelőző szakaszt testesít meg, amely lehetővé teszi az Unió számára a fellépést abban az esetben, ha fennáll a közös értékek súlyos megsértésének egyértelmű veszélye; mivel e megelőző fellépés az esetleges szankciók elkerülése céljából párbeszédet irányoz elő az érintett tagállammal;
- D. mivel a Bizottság és a Parlament az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése szerinti eljárás megindítását indítványozta Lengyelországgal és Magyarországgal kapcsolatban, miután megállapítást nyert, hogy fennáll az egyértelmű veszélye annak, hogy súlyosan sérülnek az Unió alapértékei;
- E. mivel a Tanács az Általános Ügyek Tanácsa keretében eddig három meghallgatást tartott Lengyelországról, kettőt pedig Magyarországról;
- F. mivel a finn elnökség 2019. december 11-én írásbeli magyarázatot kért arról, hogy a magyar delegáció egy tisztviselője állítólag megsértette az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 339. cikkét és a Tanács eljárási szabályzata 6. cikkének az ülések bizalmas kezeléséről szóló (1) bekezdését;
1. tudomásul veszi a Tanács által az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése értelmében a Lengyelországban és Magyarországon a közös európai értékeket fenyegető veszélyekre válaszul szervezett meghallgatásokat; aggodalommal állapítja meg, hogy a meghallgatásokat nem rendszeres, strukturált és nyílt módon szervezik meg; sürgeti a horvát elnökséget és a többi soron következő elnökséget, hogy rendszeresen szervezzék meg a meghallgatásokat; hangsúlyozza, hogy a meghallgatásoknak objektívnek, tényeken alapulónak és átláthatónak kell lenniük, és hogy az érintett tagállamoknak a teljes folyamat során jóhiszemű együttműködést kell tanúsítaniuk az EUSZ 4. cikkének (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködés elvével összhangban; javasolja, hogy a Tanács a meghallgatások nyomán követkeseként az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően intézzen konkrét ajánlásokat az érintett tagállamokhoz, és tűzzön ki határidőket ezen ajánlások végrehajtására; rámutat, hogy a tagállamok közötti kölcsönös bizalmat csak akkor lehet helyreállítani, ha biztosított az EUSZ 2. cikkében foglalt értékek tiszteletben tartása, valamint felkéri a Tanácsot, hogy ennek megfelelően járjon el; felszólítja a tagállamokat, hogy tartsák tiszteletben az uniós jog elsőbbségét;
 2. rendkívül aggasztónak tartja, hogy az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdésében említett meghallgatások általános szabályai az indokolással ellátott javaslat benyújtása tekintetében nem biztosítanak ugyanolyan bánásmódot a Parlament számára, mint a Bizottság és a tagállamok egyharmada számára; emlékeztet, hogy az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése egyenlő jogokat és eljárási jogállást biztosít a tagállamok egyharmada, a Parlament és a Bizottság számára az eljárás megindítása tekintetében; üdvözli a finn elnökség arra irányuló erőfeszítéseit, hogy informális párbeszédet folytasson a Parlamenttel, azonban úgy véli, hogy az informális párbeszéd nem helyettesítheti az indokolással ellátott javaslat hivatalos benyújtását a Tanácsban; ragaszkodik ahhoz, hogy a kezdeményezési jog és az EUSZ 4. cikkének (3) bekezdésében rögzített, az intézmények közötti lojális együttműködés elve továbbra is indokolja a Parlament hivatalos tanácsi ülésre való meghívását; ismételten felkéri a Tanácsot, hogy az eljárás valamennyi szakaszában azonnal és teljes körűen tájékoztassa a Parlamentet;

2020. január 16., csütörtök

3. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy a meghallgatások mindeddig nem vezettek jelentős előrelépéshez a szóban forgó két tagállam részéről az EUSZ 2. cikkében említett értékek súlyos megsértése egyértelmű kockázatainak orvoslása tekintetében; aggodalommal állapítja meg, hogy a Bizottság és bizonyos nemzetközi szervezetek – például az ENSZ, az EBESZ és az Európa Tanács – jelentései és nyilatkozatai azt mutatják, hogy Lengyelországban és Magyarországon egyaránt romlott a helyzet az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése szerinti eljárás kezdeményezése óta; rámutat, hogy továbbra is alássa a közös európai értékek integritását, a kölcsönös bizalmat és az Unió egészének hitelességét az, hogy a Tanács nem alkalmazza hatékonyan az EUSZ 7. cikkét; megismétli álláspontját a lengyelországi helyzetre vonatkozóan az EUSZ 7. cikke (1) bekezdésének alkalmazásáról szóló bizottsági határozatról, valamint az EUSZ 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Tanácsot az Unió alapértékeinek Magyarország általi súlyos megsértése egyértelmű veszélyének megállapítására felszólító javaslatáról; felkéri ezért a Tanácsot annak biztosítására, hogy az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése szerinti meghallgatások foglalkozzanak az új fejleményekkel és értékeljék az igazságszolgáltatás függetlensége, a véleménynyilvánítás szabadsága – többek között a média szabadsága –, a művészet és a tudomány szabadsága, az egyesülés szabadsága és az egyenlő bánásmódhoz való jog sérelmének kockázatait; felkéri a Bizottságot, hogy teljes mértékben használja ki a rendelkezésre álló eszközöket annak érdekében, hogy orvosolja az Unió alapértékeinek Lengyelország és Magyarország általi súlyos megsértése egyértelmű veszélyét, különösen a gyorsított kötelezettségszegési eljárásokat és a Bírósághoz benyújtott, ideiglenes intézkedések iránti kérelmeket;
4. megjegyzi, hogy a lengyelországi jogállamiságra vonatkozó, indokolással ellátott bizottsági javaslat hatóköre korlátozott; felkéri a Tanácsot, hogy jelenlegi meghallgatásai keretében vizsgálja meg, miként orvosolhatók az alapvető jogok állítólagos lengyelországi megsértései;
5. úgy véli, hogy az EUSZ 7. cikkének (1) bekezdése szerinti, jelenleg zajló meghallgatások legutóbbi fejleményei is aláhúzzák, hogy sürgősen szükség van a demokráciával, a jogállamisággal és az alapvető jogokkal foglalkozó uniós mechanizmusra, a Parlament javaslata szerint, intézményközi megállapodás formájában, amelynek része lenne egy évenkénti, független, bizonyítékokon alapuló, megkülönböztetésmentes vizsgálat, amely egyenlő alapon értékeli, hogy valamennyi uniós tagállam megfelel-e az EUSZ 2. cikkében meghatározott értékeknek és az országspecifikus ajánlásoknak, és amelyet parlamentközi vita, valamint a demokrácia, a jogállamiság és az alapvető jogok uniós intézményeken belüli állandó szakpolitikai ciklusa követ; ezzel összefüggésben felkéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy az EUMSZ 295. cikkével összhangban haladéktalanul kezdjenek tárgyalásokat a Parlamenttel az intézményközi megállapodásról; megismétli, hogy a mechanizmusnak inkább ki kell egészítenie és meg kell erősítenie az EUSZ 7. cikke szerinti, folyamatban lévő és jövőbeli eljárásokat, és nem helyettesítenie kell azokat;
6. megismétli álláspontját a tagállamokban a jogállamiság tekintetében fennálló, általánossá vált hiányosságok esetén az Unió költségvetésének védelméről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról, továbbá felkéri a Tanácsot, hogy mihamarabb kezdjen intézményközi tárgyalásokat;
7. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Bizottságnak és a Tanácsnak, valamint Lengyelország és Magyarország elnökének, kormányának és parlamentjének, továbbá a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.

2020. január 16., csütörtök

P9_TA(2020)0015

A Biológiai Sokféleség Egyezmény (CBD) részes felei konferenciájának 15. ülése (COP 15) (Kunming 2020)

Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes felei konferenciájának 15. üléséről (COP 15) (2019/2824(RSP))

(2021/C 270/11)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az EU biológiai sokféleséggel kapcsolatos stratégiájának féldős értékelésére és az EU biológiai sokféleséggel kapcsolatos stratégiájának féldős felülvizsgálatáról szóló, 2016. február 2-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel a természetre, az emberekre és a gazdaságra vonatkozó cselekvési tervről szóló, 2017. november 15-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes felei konferenciájának 14. üléséről (COP14) szóló, 2018. október 25-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel „Az élőhelyvédelmi és madárvédelmi irányelvben említett élőhelyek és fajok helyzetéről és trendjeiről az élőhelyvédelmi irányelv 17. cikkének, valamint a madárvédelmi irányelv 12. cikkének megfelelően” című, 2015. május 20-i bizottsági jelentésre (COM(2015)0219),
- tekintettel a tengeri környezetvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2008. június 17-i európai parlamenti és tanácsi 2008/56/EK irányelvre ⁽⁴⁾ (a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv),
- tekintettel a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i európai parlamenti és tanácsi 2000/60/EK irányelvre ⁽⁵⁾ (víz-keretirányelv),
- tekintettel a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform (IPBES) által a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatban kiadott 2019. május 31-i globális értékelő jelentésre,
- tekintettel a kihalással fenyegetett fajoknak a Természetvédelmi Világszövetség által létrehozott vörös listájára,
- tekintettel a biológiai sokféleségről szóló, 2019. május 6-i metzi chartára,
- tekintettel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendjére és a fenntartható fejlesztési célokra, valamint a Bizottság „Fenntartható Európa 2030-ra” című, 2019. január 30-i vitaanyagára (COM(2019)0022),
- tekintettel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testületnek (IPCC) az éghajlatváltozásról, az elsivatagosodásról, a talajromlásról, a fenntartható földgazdálkodásról, az élelmiszerbiztonságról és a szárazföldi ökoszisztémák üvegházhatásúgáz-forgalmáról szóló különjelentésére, „Az óceánokról és a krioszféráról az éghajlatváltozás összefüggésében” című, 2019. szeptember 25-i különjelentésére, a „1,5 °C-os globális felmelegedés” című különjelentésére, továbbá 5. értékelő jelentésére (AR 5) és 2018. szeptemberi összefoglaló jelentésére,

⁽¹⁾ HL C 35., 2018.1.31., 2. o.

⁽²⁾ HL C 356., 2018.10.4., 38. o.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0431.

⁽⁴⁾ HL L 164., 2008.6.25., 19. o.

⁽⁵⁾ HL L 327., 2000.12.22., 1. o.

2020. január 16., csütörtök

- tekintettel a világ erdőinek védelmére és helyreállítására irányuló uniós fellépés fokozásáról szóló, 2019. július 23-i bizottsági közleményre (COM(2019)0352), valamint „Az erdőket és az erdőalapú ágazatot érintő új uniós erdőgazdálkodási stratégia” című, 2013. szeptember 20-i bizottsági közleményre (COM(2013)0659),
 - tekintettel az ENSZ Élelmészeti és Mezőgazdasági Szervezete által 2019-ben kiadott, „A világ biológiai sokféleségének állapota az élelmiszerek és a mezőgazdaság tekintetében” című jelentésre,
 - tekintettel az ENSZ emberi jogi főbiztosának az ENSZ-közyűlés Harmadik Bizottsága előtt tett, 2019. október 15-i New York-i nyilatkozatára,
 - tekintettel a biológiai sokféleség megőrzéséről és az éghajlatváltozásról szóló, 2019. november 6-i pekingi felhívásra,
 - tekintettel az Európai Környezetvédelmi Ügynökség 2019. december 4-i, „Európai környezet – helyzetkép és kilátások 2020-ban” című jelentésére (SOER 2020);
 - tekintettel a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság állásfoglalási indítványára,
 - tekintettel eljárási szabályzata 132. cikkének (2) bekezdésére,
 - tekintettel a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes felei konferenciájának a 2020-ban, Kunmingben (Kína) tartandó 15. ülésén (COP15) a Bizottságnak és a Tanácsnak címzett kérdésekre (O-000044/2019 és O-000043/2019),
- A. mivel a biológiai sokféleségre vonatkozó stratégiai terv (2011–2020) küldetésnyilatkozata a következő: hatékony és azonnali fellépés a biológiai sokféleség csökkenésének a megállítása érdekében, biztosítandó, hogy az ökoszisztémák 2020-ra kellően ellenállóvá váljanak és továbbra is képesek legyenek az alapvető szolgáltatások nyújtására, ezáltal biztosítva a bolygónkon élő szervezetek sokszínűségének biztosítását és megőrzését, valamint hozzájárulva az emberek jólétéhez és a szegénység felszámolásához;
- B. mivel a Biológiai Sokféleség Egyezmény értelmében elfogadott, 2050-re szóló elképzelés szerint harmóniában fogunk élni a természettel, és ennek során 2050-re értékelni fogjuk a biológiai sokféleséget, megőrizzük, helyreállítjuk és okosan használjuk majd, fenntartva az ökoszisztéma-szolgáltatásokat és bolygónk egészségét, minden ember és a jövő nemzedékeinek javát szolgálva;
- C. mivel a Biológiai Sokféleség Egyezmény értelmében elfogadott, 2050-re szóló elképzelést öt átfogó cél támasztja alá, amelyek a biológiai sokféleségre vonatkozó, 2020-ra kitűzött aicsi célokat is meghatározzák: a) a biológiai sokféleség csökkenése kiváltó okainak kezelése a sokféleség ügyének a kormányzásban és a társadalomban való érvényesítése révén; b) a biológiai sokféleségre nehezedő közvetlen nyomás mérséklése és a fenntartható felhasználás ösztönzése; c) a biológiai sokféleség helyzetének javítása az ökoszisztémák, a fajok és a genetikai sokféleség megóvása révén; d) a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma-szolgáltatások hasznának növelése mindenki számára; valamint e) a végrehajtás erősítése a részvételen alapuló tervezésen, a tudásmenedzsmenten és a kapacitásépítésen keresztül;
- D. mivel – ahogyan arra a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatban az IPBES által végzett globális értékelés rámutat – a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák tekintetében jelenleg tapasztalható negatív tendenciák aláássák a szegénységgel, az éhezéssel, az egészségügygel, a vízzel, a városokkal, az éghajlattal, az óceánokkal és a földterülettel kapcsolatos fenntartható fejlesztési célok értékelt célkitűzéseinek 80 %-a felé történő előrehaladást; mivel az előrejelzések szerint ez elsődlegesen és különösen az őslakos népeket és a világ legszegényebb közösségeit fogja érinteni; mivel ezért a biológiai sokféleség csökkenését és pusztulását nemcsak környezeti problémának, hanem fejlesztési, gazdasági, társadalmi és morális kérdésnek is kell tekinteni;
- E. mivel a géntechnológia vagy az élő organizmusok – akár gén-, akár mutagén technológiával történő – szerkesztésének valamennyi formája veszélyt jelent a biológiai sokféleségre;
- F. mivel az IPCC, valamint a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform szerint nem létezik olyan tartós megoldás, amellyel koherens és eredményes természet-alapú megoldások nagyobb mértékű alkalmazása nélkül lehetne kezelni az éghajlatváltozást;

2020. január 16., csütörtök

- G. mivel elismerik, hogy a világszerte természeti katasztrófákhoz, többek között erdőtüzekhez vezető szélsőséges időjárási események hullámanak háttérében az éghajlatváltozás áll;
- H. mivel a hozzáférésről, valamint a hasznok megosztásáról szóló Nagojai Jegyzőkönyv átlátható jogi keretet biztosít a genetikai erőforrások, valamint a kapcsolódó hagyományos ismeretek hasznosításából származó hasznok igazságos és méltányos megosztásához;
- I. mivel a 2020-ig teljesítendő, biológiai sokféleséggel kapcsolatos uniós stratégia célja a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma-szolgáltatások csökkenésének megállítása az EU-ban, és a biológiai sokféleség globális csökkenésének 2020-ig történő megállításához való hozzájárulás;
- J. mivel az EU és tagállamai elfogadták a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendet és annak tizenhét fenntartható fejlesztési célját, és teljes mértékben elkötelezettek a megvalósításuk iránt;
- K. mivel a 2019–2024 közötti következő Európai Bizottság számára megfogalmazott politikai iránymutatások értelmében Európának együtt kell működnie globális partnereivel annak érdekében, hogy az elkövetkező öt évben visszaszorítsa a biológiai sokféleség csökkenését;
- L. mivel az erdők az egész világon nélkülözhetetlenek a fennmaradáshoz, és miközben a Föld szárazföldi területének csupán 30 %-át borítják, biológiai sokféleségének 80 %-a számára biztosítanak otthont;
- M. mivel az éghajlatváltozás élőhelyeket és fajokat fenyeget, amint azt az ausztráliai Nagy-korallzátony nagy részének pusztulása, valamint az olyan szélsőséges időjárási események is bizonyítanak, mint a nagy ausztrál bozóttűz, amely több mint egymilliárd állat halálát okozta; mivel a természetvédelem és a biológiai sokféleség csökkenésének megállítása döntő jelentőséggel bír az éghajlatváltozás hatásainak mérséklése és az ahhoz való alkalmazkodás tekintetében;
- N. mivel bolygónk – a Stockholm Resilience Centre által meghatározott – kilenc tűrőképességi határából négyet átléptünk;

Általános megjegyzések

1. aggodalommal jegyzi meg, hogy az IPBES által a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatban kiadott jelentés egyértelműen kiemeli az ökológiai válság nagyságát és az átalakító erejű változást elősegítő sürgős és összehangolt erőfeszítések szükségességét, mivel a természet világszerte az emberi történelem során eddig soha nem tapasztalt mértékben pusztul, a fajok kihalásának üteme egyre gyorsul és mintegy egymillió állat- és növényfajt fenyeget a kihalás veszélye, ami világszerte súlyos következményekkel jár az emberekre nézve, és hatással lesz a jövő nemzedékeinek életére;
2. mély aggodalmának ad hangot azzal kapcsolatban, hogy a szárazföldi éghajlatváltozás további stresszhelyzeteket jelent a biológiai sokféleség tekintetében, amint arra az IPCC 2019. augusztus 8-i különjelentése rámutatott; mély aggodalmának ad hangot a tengeri emlősök és más halállományok pusztulása és a korallzátonyok drámai eltűnése miatt, amint azt az IPCC 2019. szeptember 24-i különjelentése is dokumentálja; az IPCC 1,5 °C-os globális felmelegedésről szóló különjelentése szerint egy 2 °C-os forgatókönyv esetén az előrejelzések szerint a korallzátonyok több mint 99 %-a elpusztulna;
3. mély aggodalmának ad hangot az éghajlatváltozás összefüggésében az óceánokról és a krioszféráról szóló IPCC-jelentés megjelenését követően, amely jelentés elismeri, hogy a biológiai sokféleség csökkenésének egyik legfontosabb közvetlen oka az éghajlatváltozás, és hangsúlyozza, hogy a várakozások szerint az elkövetkező évtizedekben egyre jelentősebbé válnak az éghajlatváltozás természetre és biológiai sokféleségre, ökoszisztéma-szolgáltatásokra, óceánokra és élelmezésbiztonságra gyakorolt kedvezőtlen hatásai; hangsúlyozza az IPCC figyelmeztetését, amely szerint az óceánok és a tengeri ökoszisztémák egészségére jelenleg olyan tényezők hatnak, mint a globális felmelegedés, a szennyezés, a tengeri biológiai sokféleségének túlzott kizsákmányolása, a tengerszint emelkedése, az elsavasodás, az oxigén csökkenése, a tengeri hőhullámok, a példa nélküli gleccser- és tengerijég-olvadás, a tengerparti erózió, valamint a gyakoribbá váló természeti katasztrófák, amelyek azáltal befolyásolják a tengeri és parti ökoszisztémákat, hogy megváltoztatják működésüket és felgyorsítják a tengeri emlősök és halak pusztulását, továbbá a korallzátonyok és a mangrovék drámai eltűnéséhez vezetnek; emlékeztet arra, hogy az óceán az éghajlatváltozás mérséklésére és az annak hatásaihoz való alkalmazkodásra irányuló megoldás részét képezi; ezért felhívja az Uniót, hogy a biológiai sokféleségre irányuló stratégián belül kiemelten foglalkozzon az óceánokkal, és felszólítja a Biológiai Sokféleség Egyezmény valamennyi részes felét (továbbiakban: részes felek), hogy ismerjék el az óceánt olyan erőforrásnak, amelyen az emberiségnek meg kell osztoznia, dolgozzanak ki új megközelítést, amely az egyéni és kollektív felelősséget jóval az óceánnal kapcsolatos szabadság és felelősségviselés hagyományos elvei fölé helyezi, biztosítandó az óceán megőrzését;

2020. január 16., csütörtök

4. úgy véli, hogy környezetvédelmi vészhelyzettel állunk szemben, amely jelentős fellépést tesz szükségessé uniós és világszinten; felhívja a Bizottságot, hogy az európai zöld megállapodásban – az éghajlatváltozás mellett – tegye kiemelt prioritássá a természet védelmét és helyreállítását;
5. aggodalommal jegyzi meg, hogy a biológiai sokféleség csökkenésének jelenlegi tendenciái alapján nem teljesülnek majd a biológiai sokféleségre vonatkozó 2020-as aicsi célok, és megismétli az összes részes félnek szóló felhívását erőfeszítéseik haladéktalan fokozására; sajnálja, hogy az EU nem halad megfelelő ütemben a biológiai sokféleség csökkenésének és az ökoszisztéma pusztulásának 2020-ig történő megállításával kapcsolatos kiemelt cél elérése felé; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a globális és uniós célok teljesítése és az aicsi célok teljesüléséhez való hozzájárulás érdekében tegyenek azonnali, jelentős és további kötelező erejű erőfeszítéseket a biológiai sokféleség megőrzésére és helyreállítására;
6. emlékeztet arra, hogy a biológiai sokféleség és az egészséges ökoszisztémák – beleértve a CO₂-kibocsátások több mint 25 %-át elnyelő és a legtöbb oxigént biztosító óceánokat – kulcsfontosságúak a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek eléréséhez és az EU éghajlatváltozással szembeni ellenálló képességének és az ahhoz való alkalmazkodó képességének megerősítéséhez; sajnálattal veszi tudomásul, hogy az óceánok mindössze 7 %-a áll hivatalosan védelem alatt; emlékeztet arra, hogy a biológiai sokféleség megőrzése, valamint az éghajlatváltozás mérséklése és az ahhoz való alkalmazkodás érdekében természet-alapú megoldásokat kell kidolgozni és bevezetni, különösen a szénelnyelés tekintetében; ezért nagyobb koherenciát és több szinergiát kér a három riói egyezmény között⁽⁶⁾, valamint azt, hogy ezeket jobban hangolják össze az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendjével; felszólítja a Bizottságot, hogy éghajlat-politikáiban biztosítsa a biológiai sokféleség teljes körű integrálását;
7. üdvözli a biológiai sokféleség megőrzéséről és az éghajlatváltozásról szóló, 2019. november 6-i pekingi felhívást;
8. hangsúlyozza, hogy az éghajlat védelme és a biológiai sokféleség védelme közötti cserekapcsolatokat – elsősorban a biogazdasági ágazatban – mindig kerülni kell, ami központi szerepet játszhat az éghajlatsemleges gazdaságra történő átállásban, amennyiben nem veszélyezteti az ökoszisztémák minőségét; aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a közelmúltbeli szakpolitikai viták során nem foglalkoztak kellően az ilyen cserekapcsolatokkal; felhívja a Bizottságot és az összes érdekelt felet, hogy dolgozzanak ki koherens megközelítést a természetvédelemre és más ökoszisztéma-alapú megoldásokra épülő, valóban fenntartható biogazdaság kiépítése érdekében, mivel ez a megközelítés biztosítja a legjobb eredményeket mind az éghajlat, mind a biológiai sokféleség szempontjából;
9. emlékeztet arra, hogy a biológiai sokféleség elengedhetetlen az élelmiszerek, üzemanyagok és gyógyszerek előállításához, és hogy ugyanakkor az egészséges természetes környezet is fontos a hosszú távú gazdasági fejlődés szempontjából;
10. üdvözli a Bizottság 2019–2024 közötti időszakra szóló politikai iránymutatásaiban, valamint a környezetért és az óceánokért felelős biztosnak címzett 2019. szeptember 10-i megbízólevélben az Ursula von der Leyen által arra irányulóan tett kötelezettségvállalásokat, hogy az új Bizottság a hivatalba lépését követő 100 napon belül az európai zöld megállapodás részeként egy, a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig teljesítendő stratégiát terjeszt elő, valamint hogy szándékában áll, hogy az EU világszinten vezető szerepet töltsön be a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes feleinek 2020. évi konferenciáján, ahogyan az a 2015. évi párizsi klímakonferencián is történt; kitart amellett, hogy ezt az új Bizottságnak kiemelt prioritásként kell kezelnie, és hogy az Uniónak a COP15 előtt lendületet kell adnia a biológiai sokféleséggel kapcsolatos globális törekvéseknek; felhívja a Bizottságot, hogy a biológiai sokféleség globális válságára tekintettel, amelyre az IPBES közelmúltbeli jelentése is rámutatott, alkalmazzon új megközelítést, térjen el az önkéntes kötelezettségvállalásoktól, és tegyen javaslatot egy 2030-ra szóló, a biológiai sokféleséggel kapcsolatos olyan ambiciózus és inkluzív stratégiára, amely jogilag kötelező erejű célokat – beleértve a védett szárazföldi és tengeri területek legalább 30 %-ának elérésére, valamint a károsodott ökoszisztémák legalább 30 %-ának 2030-ig, uniós szinten történő helyreállítására vonatkozó konkrét célokat is – tűz ki az EU és tagállamai számára;
11. véleménye szerint az új stratégián belül kiemelt figyelmet kell fordítani az ökoszisztémák, az élőhelyek és a fajok helyreállítására, különösen a természet-alapú gazdaság valamennyi ágazatban történő előmozdítását célzó kutatás és fejlesztés révén, tekintve, hogy az kulcsfontosságú a biológiai sokféleséggel kapcsolatos célok eléréséhez;
12. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy kérjék fel a COP15-öt, hogy fogadjanak el rendelkezéseket a kilátások feltérképezéséről, a technológiaértékelésről és az új technológiai fejlesztések nyomán követéséről, beleértve a szintetikus biológiából származókat is;

⁽⁶⁾ A Biológiai Sokféleség Egyezmény, az elsvatagosodás elleni küzdelemről szóló ENSZ-egyezmény és az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye.

2020. január 16., csütörtök

13. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződésben, valamint a Biológiai Sokféleség Egyezményben foglalt elővigyázatosság elvének tiszteletben tartása érdekében a COP15 konferencián kérjék globális moratórium bevezetését a géntámadással létrehozott szervezetek természetbe történő kibocsátására vonatkozóan, beleértve a terepkísérleteket is;

14. hangsúlyozza, hogy a globális biológiai sokféleség védelme és megőrzése alapvető kihívás, és olyan stratégiai fontosságú uniós érdek, amelynek kiemelt politikai figyelmet kell kapnia; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy különösen a külső tevékenységük körébe tartozó eszközeik – köztük a Szomszédosági, Fejlesztési és Nemzetközi Együttműködési Eszköz (NDICI) – révén aktívan vonják be a harmadik országokat a biológiai sokféleség védelmének, megőrzésének és helyreállítását célzó intézkedések és az ezzel kapcsolatos irányítás előmozdítása és célok meghatározása érdekében, főleg a többoldalú és kereskedelmi megállapodások és a nemteljesítéssel szembeni intézkedések esetében; felhívja ezért a Bizottságot, hogy valamennyi jövőbeni kereskedelmi megállapodásba foglaljon bele kötelező erejű és érvényesíthető fejezeteket a kereskedelemre és a fenntartható fejlődésre vonatkozóan;

15. emlékeztet azon álláspontjára, hogy az NDICI forrásainak 45 %-át olyan beruházásokra kell elkülöníteni, amelyek hozzájárulnak az éghajlattal kapcsolatos célokhoz, a környezetgazdálkodáshoz és a környezetvédelemhez, a biológiai sokféleséghez, valamint az elsivatagosodás elleni küzdelemhez;

16. hangsúlyozza, hogy olyan átfogó, többszintű irányítási megközelítésre van szükség, amely foglalkozik a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma-szolgáltatások védelmével, megőrzésével, helyreállításával és fenntartható használatával; felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy továbbra is maradjanak elkötelezettek a Biológiai Sokféleség Egyezmény megerősítése iránt, és vegyék át a vezetést a 2020 utáni keret előkészítésében, különösen a COP15-re készülve, köteleződjenek el a Párizsi Megállapodásban meghatározott 1,5 °C-os célkitűzés biológiai sokféleséggel kapcsolatos megfelelője mellett, és átláthatóan tegyék közzé a globális biológiai sokféleség 2020 utáni keretéről alkotott elképzeléseiket és prioritásaikat;

17. emlékeztet rá, hogy a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma megőrzése szervesen összekapcsolódik, és alapvető a fenntartható fejlesztési célok eléréséhez; hangsúlyozza annak szükségességét, és felhívja erre a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hajtsák végre a természet és a biológiai sokféleség ügyének hatékony érvényesítését, biológiai sokféleséggel kapcsolatos célkitűzéseket állapítva meg valamennyi ágazaton átívelően, valamint a jobb fenntarthatóságra irányulóan alakítsák át a gazdasági modellt, figyelembe véve az EU szénlábnymódot, és biztosítsák a környezetvédelmi politika jobb koherenciáját az EU minden belső és külső politikájában, többek között a mezőgazdaság, a halászat, a megújuló energia, a közlekedés és a kereskedelem területén, valamint a 2021 és 2027 közötti többéves pénzügyi keretben; úgy véli, hogy a biológiai sokféleség védelmének, megőrzésének és helyreállításának megfelelőbb integrálásához valamennyi ágazaton átívelően fokozni kell az együttműködést; hangsúlyozza, hogy különös figyelmet kell fordítani az áruk életciklusára a tervezéstől a fogyasztásig, védve a természeti erőforrásokat és a biológiai sokféleséget, és tekintetbe véve a halmozott hatásokat, ezen belül a szállítást is;

18. úgy véli, alapvető fontosságú a biológiai sokféleség csökkenését okozó tényezők hosszú távú stratégiai megközelítéssel való kezelése, valamint a biológiai sokféleséggel és ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatos leginkább kritikus és stratégiai csomópontok és nagy integritású ökoszisztémák egy terület érzékenysége, a veszélyeztetett fajok jelenléte, a tudásbeli hiányosságok és/vagy a hatékony irányítás, valamint az ökológiai folyamatok szempontjából alapvető közös fajok jelenléte alapján történő sürgős azonosítása és megóvása, továbbá a biológiai sokféleség csökkenését és az őslakos és helyi közösségek területeire és megélhetésére gyakorolt negatív hatások korlátozása;

19. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a COP15 konferencián szálljanak síkra annak biztosítása mellett, hogy az őslakos népek és a helyi közösségek szabad, előzetes és tájékoztatáson alapuló beleegyezését kérjék és szerezzék meg minden olyan technológia forgalomba hozatala előtt, amely hatással lehet hagyományos ismereteikre, innovációjukra, gyakorlataikra, megélhetésükre, valamint a föld, az erőforrások és a víz használatára; hangsúlyozza, hogy ezt a telepítés előtt, valamennyi potenciálisan érintett közösség bevonásával, részvételen alapuló módon kell megvalósítani;

20. ismételt hangsúlyozza, hogy a helyreállítást – jelentősége ellenére – az uniós tagállamok gyakorlatilag figyelmen kívül hagyják a Bonni Kihívás összefüggésében;

21. hangsúlyozza, hogy az éghajlati vészhelyzet és a biológiai sokféleség nagyarányú csökkenésének következményei súlyosan veszélyeztetik az emberi jogokat; emlékeztet arra, hogy egészséges környezet hiányában veszélybe kerülnek az élethez, az egészséghez, az élelmiszerhez és a biztonságos ivóvízhez fűződő alapvető emberi jogok; felhívja a Bizottságot és az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ), hogy dolgozzanak egy, az egészséges környezethez való jog szavatolására irányuló uniós stratégián, szorosan együttműködve harmadik országokkal és nemzetközi szervezetekkel, köztük az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosának Hivatalával (OHCHR), amely nemrégiben közös stratégiát indított útjára az ENSZ Környezetvédelmi Programjával (UNEP);

2020. január 16., csütörtök

Az Egyezmény és a biológiai sokféleségre vonatkozó, a 2011–2020-as időszakra szóló stratégiai terv végrehajtása

22. üdvözlí az egyiptomi COP14 konferencián hozott határozatot, amely sürgeti a feleket, hogy többek között jelentős mértékben gyorsítsák fel a 2011–2020-as időszakra szóló, a biológiai sokféleségre vonatkozó stratégiai terv végrehajtására irányuló erőfeszítéseiket, és vegyék fontolóra a biológiai sokféleségre és az ökoszisztéma-funkciókra és -szolgáltatásokra vonatkozó nemzeti értékelések elvégzését; úgy véli, hogy kiemelten fontos a biológiai sokféleségre vonatkozó, a 2011–2020-as időszakra szóló stratégiai terv végrehajtására irányuló erőfeszítések fokozása, a biológiai sokféleségre vonatkozó aicsi célok és a hasznok megosztásáról szóló Nagojai Jegyzőkönyv elérésére helyezett hangsúly, és egy olyan ambíciózus, 2020 utáni stratégiai terv és végrehajtási mechanizmus kidolgozása egy 2050-re vonatkozó forgatókönyvvel kapcsolatban, amely hivatalosan is kiterjed a helyi és regionális önkormányzatokra, és figyelembe veszi a biológiai sokféleség terén kialakult új kihívásokat, a fenntartható fejlesztési célok 2030-ig tartó időszakra vonatkozó menetrendjével összhangban;

23. aggodalommal jegyzi meg, hogy az EU-ban a természetvédelmi szempontból értékes fajok és élőhelyek védeltség helyzetének értékelése ⁽⁷⁾ szerint csak a tengeri fajok 7 %-a és a tengeri élőhelyek 9 %-a mutat „kedvező védeltség helyzetet”, és hogy a fajok értékelésének 27 %-a és az élőhelytípusok értékelésének 66 %-a mutat „kedvezőtlen védeltség helyzetet”; hangsúlyozza továbbá, hogy ugyanezen értékelések szerint az elmúlt évtizedben folyamatosan csökkent az ismert populációs trendekkel rendelkező tengeri állat- és növényfajok állományának 48 %-a, ami fokozza az ellenőrzött fajok eltűnésének veszélyét;

A biológiai sokféleségre vonatkozó, 2020 utáni globális keret

24. üdvözlí a COP14 konferencián elért előrelépést, hogy a biológiai sokféleségre vonatkozó, 2020 utáni globális keret kialakítására átfogó és részvételen alapuló folyamat keretében kerüljön sor; támogatja a biológiai sokféleségről szóló, a G7-ek által elfogadott metzi chartát;

25. kiemeli, hogy fokozni kell az ambíciózt, az inkluzivitást és a működést a biológiai sokféleségre vonatkozó, 2020 utáni globális keret tekintetében; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy erősítsék meg a Biológiai Sokféleség Egyezmény végrehajtási mechanizmusait, aktívan törekedjenek jogilag kötelező erejű, ambíciózus célokat tartalmazó menetrend, részletes ütemezés, közös szabványokon alapuló egyértelmű teljesítménymutatók, nyomonkövetési eszközök és szakértői értékelési/jelentési mechanizmusok kidolgozására – lehetőség szerint a szubnacionális kormányzatokkal együttműködve – a részes felek felé történő teljes átláthatóság és elszámoltathatóság biztosítása, illetve a biológiai sokféleségre vonatkozó következő stratégiai terv átfogó hatékonyságának biztosítása céljából;

26. hangsúlyozza, hogy a globális biológiai sokféleség védelme, a jelenlegi pusztulás megállítása és a biológiai sokféleség valamennyi aspektusának helyreállítása érdekében jogilag kötelező erejű globális megállapodás formájában megvalósuló nemzetközi keretre van szükség; úgy véli, hogy egy ilyen keretnek konkrét, mérhető, számszerűsíthető, nagyra törő, reális, ágazati és határidőhöz kötött célokon és határozott kötelezettségvállalásokon kell alapulnia, amely a biológiai sokféleséggel kapcsolatos megerősített nemzeti stratégiát és cselekvési terveket, valamint más megfelelő eszközöket, köztük szubnacionális cselekvési terveket, pénzügyi kötelezettségvállalásokat és jobb kapacitásépítési biztosítókat foglal magában, valamint egy ötéves nyomonkövetési és felülvizsgálati mechanizmust, az egyre nagyra törőbb ambíciókra helyezve a hangsúlyt; hangsúlyozza, hogy a megfelelő ellenőrzési folyamat érdekében a felek általi rendszeres jelentéstételre, valamint az összehasonlítható és konzisztens adatok és mutatók összehangolt gyűjtésére és kezelésére van szükség;

27. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy szorgalmazzák, hogy a biológiai sokféleségre vonatkozó, 2020 utáni globális keret kulcsfontosságú pilléreiként az új technológiák elfogadása tekintetében rögzítsék az elővigyázatosság elvét, a jogokon alapuló megközelítést és a kilátások feltérképezését, a technológiaértékelést és a nyomon követést;

28. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy annak érdekében, hogy hozzájáruljanak a biológiai sokféleség védelméhez, az éghajlatváltozás mérsékléséhez és az ahhoz való alkalmazkodáshoz, az elszivatagosodás és a földek állapotromlása elleni küzdelemhez, valamint az élelmezésbiztonsághoz, mozdítsák elő egy olyan új globális cél meghatározását, amely lehetővé teszi, hogy 2030-ra világviszonylatban megforduljon a biológiai sokféleség csökkenésének tendenciája, a megújulás pályájára állítva a természetet az emberek javát szolgálva; felszólítja az EU-t, hogy a tárgyalások során ambíciózusabb törekvéseket szorgalmazzon, és esetlegesen szólítson fel bolygónk felének 2050-ig történő védelmére; véleménye szerint a természeti területek vonatkozásában legalább 30 %-os egyértelmű globális megőrzési célkitűzést, valamint a károsodott, de helyreállítható ökoszisztémák legalább 30 %-ának helyreállítására vonatkozó célkitűzést kell meghatározni a 2020 utáni időszakra szóló keretben, és az Uniónak hasonló célokat kell kitűznie saját magára vonatkozóan;

(7) Regionális értékelési jelentés a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma-rendszerekről Európában és Közép-Ázsiában https://ipbes.net/sites/default/files/2018_eca_full_report_book_v5_pages_0.pdf

2020. január 16., csütörtök

29. hangsúlyozza, hogy a nemzetközi erőfeszítések és megállapodások csak az összes érdekelt fél aktív részvételével valósulhatnak meg; a biológiai sokféleségre vonatkozó 2020 utáni globális keret megvalósítása érdekében felhív egy érdekelt felekből álló, az állami és a magánszektor szereplőit tömörítő koalíció kialakítására; rámutat a Párizsi Megállapodás keretében kidolgozott „megoldások menetrendjének” hasznosságára abból a szempontból, hogy pozitív menetrend készüljön az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye tekintetében releváns valamennyi érdekelt fél számára, és hasonló fellépések felvételét szorgalmazza a 2020 utáni időszakra szóló keretbe;

30. kiemeli a globális biológiai sokféleségre vonatkozó 2020 utáni keret elfogadása és annak nemzeti biológiai sokféleségi célokra és szubnacionális cselekvési tervekbe való átültetése közötti időeltolódások minimalizálásának fontosságát a biológiai sokféleség csökkenését megállító konkrét fellépések késedelmességének megakadályozása érdekében;

Az EU biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig szóló stratégiája

31. sürgeti a Bizottságot, hogy dolgozzon ki egy olyan stratégiát, amely a biológiai sokféleség csökkenésének fő okaival foglalkozik, mind uniós, mind pedig globális szinten;

32. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsák „a termelőtől a fogyasztóig” kezdeményezésnek és a „zéró szennyezésre” való törekvésnek a 2020 utáni közös agrárpolitikával való összhangját, különös tekintettel a peszticidok használatának csökkentésére;

33. felhívja a Bizottságot és az Európai Beruházási Bankot (EBB), hogy pénzügyi eszközeikbe építsenek be a biológiai sokféleség szempontjának vizsgálatára irányuló elemeket, elkerülendő a biológiai sokféleségre gyakorolt kedvezőtlen hatásokat; felkéri az EBB-t, hogy a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig teljesítendő uniós stratégia rendelkezéseinek megfelelően aktualizálja környezeti és szociális normáit;

34. uniós szintű, jogilag kötelező erejű célkitűzést szorgalmaz a leromlott állapotú élőhelyek 2030-ig történő – a természetes erdők, tőzeglápok, árterületek, vizes élőhelyek, a biológiai sokféleség szempontjából gazdag gyepterületek, tengerparti övezetek és tengeri területek helyreállítása révén megvalósuló – helyreállítására vonatkozóan; sajnálja, hogy az EU biológiai sokféleségre vonatkozó 2020-as stratégiájának nem sikerült megvalósítania a leromlott állapotú ökoszisztémák 15 %-ának helyreállításával kapcsolatos célkitűzést;

35. nyomatékosan kéri a Bizottságot és az EBB-t, hogy tegyék külső tevékenységük – különösen külső pénzügyi eszközeik – részévé a biológiai sokféleség szempontjának vizsgálatát, biztosítandó, hogy semmilyen uniós forrás vagy finanszírozási rendszer ne járuljon hozzá a biológiai sokféleség nettó csökkenéséhez;

36. úgy véli, hogy az EU globális törekvésének összhangban kell állnia az Unión belüli – a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig teljesítendő uniós stratégia keretében végzett – tevékenységeivel;

37. felkéri a Bizottságot, hogy tegye a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig teljesítendő uniós stratégia hangsúlyos részévé az EU globális lábnyomának csökkentését, elkerülendő, hogy ellentmondás legyen az Unión belüli és a nemzetközi fellépések között;

Gazdasági megfontolások és finanszírozás

38. üdvözli, hogy a COP14 konferencián 196 kormány megállapodást ért el, amely szerint fokozzák a természetbe és az emberekbe való beruházásokat 2020-ig és azon túl; kiemeli, hogy a gazdasági növekedés csak akkor segítheti elő a fenntartható fejlődést, ha nincs köze a biológiai sokféleség romlásához és a természet azon kapacitásának gyengüléséhez, hogy hozzájáruljon az emberek jólétéhez;

39. kiemeli a biológiai sokféleség megfelelő és elégséges finanszírozásának szükségességét; kéri, hogy a következő többéves pénzügyi keretbe foglaljanak bele a biológiai sokféleség védelmével és az éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenállással kapcsolatos intézkedéseket, valamint hogy a biológiai sokféleség szempontját érvényesítsék valamennyi szakpolitikai területen annak érdekében, hogy jelentős és pozitív előrelépés történjen a 2050-ig megvalósítandó elképzelés felé; felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy a biológiai sokféleség ügyének a többéves pénzügyi kereten belüli érvényesítése tekintetében legalább 10 %-os célértéket állapítson meg, az éghajlati szempontok érvényesítésére fordított kiadásokon túlmenően; hangsúlyozza továbbá, hogy átláthatóbb, átfogó és szigorú módszertant kell meghatározni a biológiai sokféleségre és az éghajlatra fordított kiadások nyomon követéséhez; ismételtlen kéri, hogy növeljék legalább kétszeresére a LIFE program jelenlegi finanszírozási szintjét; szorgalmazza továbbá a káros támogatások fokozatos megszüntetését, és az összes uniós alap és program közötti koherencia biztosítását annak érdekében, hogy semmilyen uniós költségvetési kiadás ne járulhasson hozzá a biológiai sokféleség csökkenéséhez;

2020. január 16., csütörtök

40. hangsúlyozza, hogy a biológiai sokféleség szempontjának általános érvényesítését adatgyűjtésnek kell kísérnie; aggodalommal állapítja meg, hogy az alap kutatás – beleértve az e tekintetben kulcsfontosságú taxonómiát – súlyosan alulfinanszírozott, és nem kap megfelelő szintű szakpolitikai és kutatási finanszírozást; szorgalmazza, hogy az Európai horizont forrásaiból megfelelő finanszírozást irányozzanak elő alap kutatási projektekre és kapacitásépítésre, valamint hogy más uniós alapok technikai segítségnyújtási tengelyét is használják fel erre a célra;

41. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő a Biológiai Sokféleség Egyezményhez kapcsolódó, a biológiai sokféleség megőrzésére irányuló további nemzetközi pénzügyi mechanizmusok létrehozását, és egyidejűleg tegyenek meg mindent a biológiai sokféleség szempontjának a meglévő pénzeszközökben való érvényesítése érdekében; megjegyzi, hogy a gazdasági tevékenységek jelentősen hozzájárulhatnak a biológiai sokféleség világszintű hanyatlásához és a természeti tőke csökkenéséhez; ezért felszólítja a vállalkozásokat és a pénzügyi szervezeteket, hogy tegyenek a biológiai sokféleségre vonatkozó határozott kötelezettségvállalásokat és hozzájárulásokat, többek között azáltal, hogy tevékenységeikben figyelembe veszik a biológiai sokféleség szempontjait, és hangsúlyozza e tekintetben a magánfinanszírozási kezdeményezések bevonásának fontosságát; sajnálatát fejezi ki a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, belföldi és nemzetközi köz- és magánforrásokból származó pénzáramlásokra vonatkozó adatok következetlensége miatt, ami veszélyezteti a nyomkövetési és jelentéstételi rendszereket, és negatív hatással van az esetleges reformokra; ezért felhívja a Bizottságot, a tagállamokat és az EBB-t, hogy dolgozzanak ki koherens előírásokat a biológiai sokféleséggel kapcsolatos pénzáramlásokra vonatkozó adatokat illetően; hangsúlyozza, hogy a fenntartható finanszírozásra vonatkozó jövőbeni terv segíteni fogja a pénzügyi piac szereplőit a biológiai sokféleség csökkenésével kapcsolatos kockázatok megértésében azáltal, hogy a biológiai sokféleséget belefoglalja a pénzügyi közzétételi követelményekbe;

42. kiemeli a beruházások növelésének fontosságát, beleértve a természet alapú megoldásokra irányuló beruházásokat és az ahhoz kapcsolódó kezdeményezéseket, amelyek a biológiai sokféleségre és az éghajlatra egyaránt kedvezően hatnak, ezáltal csökken az éghajlatváltozás biológiai sokféleségre gyakorolt hatása, hangsúlyozza ugyanakkor a környezetre káros beruházások fokozatos megszüntetésének fontosságát is; emlékeztet arra, hogy a Párizsi Megállapodás keretében végrehajtott beruházások nagyobb részét a biológiai sokféleség megőrzésére és helyreállítására kell felhasználni; sajnálja, hogy a természetes éghajlati megoldásokban rejlő potenciál ellenére az éghajlatváltozás mérséklésére elkülönített globális költségvetés csupán mintegy 2,5 %-át fordítják földalapú szénmegkötést célzó törekvésekre; szorgalmazza, hogy az uniós és nemzetközi éghajlat-politikai finanszírozási alapokat fordítsák még nagyobb mértékben a természetes ökoszisztémák védelmére és helyreállítására, ami a biológiai sokféleség védelméhez, valamint az éghajlatváltozás mérsékléséhez és az ahhoz való alkalmazkodáshoz egyaránt hozzájárul;

43. üdvözlözi az EBB csoport azon döntését, hogy valamennyi finanszírozási tevékenységét összehangolja a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel, és az EBB által nyújtott finanszírozás legalább 50 %-át az éghajlatváltozással kapcsolatos fellépésre irányítja; felhívja az EBB-t, hogy pénzügyi keretösszegein belül bővítse ki még jobban a biológiai sokféleség védelmére és megőrzésére irányuló intézkedéseket; felhívja a Bizottságot, hogy működjön együtt a tagállamokkal és a pénzügyi ágazattal annak érdekében, hogy tevékenységeiket összehangolják a Párizsi Megállapodással, és gondoskodjon az éghajlat és a biológiai sokféleség szempontjának vizsgálatáról az uniós és azon kívüli pénzügyi tranzakciókban és beruházásokban;

44. kiemeli, hogy nemzetközi szervezetek, köztük a Nemzetközi Valutaalap (IMF), a UNEP és az OECD egyetértenek abban, hogy a környezetvédelmi adóztatás alapvető eszköz az olyan környezeti kihívások kezeléséhez, mint a biológiai sokféleség csökkenése; üdvözlözi a UNEP és az IMF „Green Fiscal Policy Network” elnevezésű hálózatához hasonló kezdeményezéseket, amelyek célja a zöld fiskális reformmal kapcsolatos tudásmegosztás és párbeszéd elősegítése; felhívja a figyelmet a 3. aicsi célra és arra, hogy pozitív ösztönzőkre van szükség a biológiai sokféleség megőrzése és fenntartható kiaknázása érdekében, továbbá felhívja a figyelmet a 15. fenntartható fejlesztési célra és arra, hogy valamennyi forrásból mozgósítani és jelentős mértékben növelni kell a pénzügyi erőforrásokat, biztosítandó a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák megőrzését és fenntartható kiaknázását; kiemeli ezért „a szennyező fizet” elvvel összhangban álló méltányos környezetvédelmi adóztatásban rejlő potenciált, amely módot ad a környezetkárosítás csökkentésére, és pénzügyi forrásokat generál a természetvédelem céljaira; felhívja az Uniót és tagállamait, hogy adózási rendszereikben fokozottan alkalmazzák a környezetvédelmi adóztatás gyakorlatát;

45. aggodalommal állapítja meg, hogy az összes pénzügyi kötelezettségvállalásnak csupán 8,3 %-a kapcsolódik a biológiai sokféleség csökkenésének visszafordításához, ami a legalacsonyabb arány 2015 óta, annak ellenére, hogy a fajok kihalása példátlan méreteket ölt és egyre gyorsul; felhívja a Bizottságot, hogy irányozzon elő több forrást, Uniós-szerte biztosítva a biológiai sokféleség hosszú távú és következetes védelmét; újfent hangsúlyozza, hogy a következő többéves pénzügyi keretnek szilárd módszertanon kell alapulnia annak érdekében, hogy nyomon lehessen követni a biológiai sokféleséget, és elkerülhető legyen a biológiai sokféleséggel kapcsolatos fellépések túlbecsülésének kockázata;

Erdőgazdálkodás, mezőgazdaság, halászat és talajok

46. hangsúlyozza, hogy a mezőgazdasági és halászati tevékenységek, az egészséges talajok és a biológiai sokféleség megőrzése szorosan összefüggnek; megjegyzi, hogy az intenzív mezőgazdaság és az intenzív halászat negatív hatást gyakorol a biológiai sokféleségre; hangsúlyozza ugyanakkor, hogy a fenntartható mezőgazdaság, erdőgazdálkodás és halászat csökkentheti a fajokra, élőhelyekre és ökoszisztémákra gyakorolt negatív hatást, és mérsékelheti az éghajlatváltozás hatásait;

2020. január 16., csütörtök

47. felhívja ezért az EU-t és a részes feleket, hogy tegyenek határozott kötelezettségvállalásokat a fenntartható élelmiszerrendszerek, mezőgazdaság, erdőgazdálkodás és halászat kialakítása érdekében, ideértve a növényvédő szerek és a tápanyagok fenntartható használatára, a peszticidek csökkentésére, valamint a talaj, az élőhelyek és az alapvető ökoszisztéma-szolgáltatásokat nyújtó, például beporzó fajok védelmére vonatkozó követelményeket és stratégiákat, továbbá a fokozott szelektivitást az érzékeny és túlhalászott területeken a tengeri és tengerparti ökoszisztémákra gyakorolt halmozott hatások csökkentése és a halállomány helyreállításának elősegítése érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy a peszticidek fenntartható használatáról szóló uniós irányelv (2009/128/EK) küszöbön álló felülvizsgálatába foglaljon bele uniós szintű kötelező csökkentési célokat, továbbá felhívja a Bizottságot, a tagállamokat és a regionális kormányokat, hogy a mezőgazdaság, az erdőgazdálkodás és a halászat támogatását a fenntartható gyakorlatokhoz és ökoszisztémákhoz irányítsák;

48. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák pénzügyileg azokat a mezőgazdasági és erdőgazdálkodási gyakorlatokat, amelyek összhangban állnak a biológiai sokféleségre vonatkozó célkitűzésekkel, ideértve az integrált növényvédelmet és tápanyag-gazdálkodást, a biogazdálkodást, az agroökológiai gyakorlatokat, a talaj- és vízmegőrzési gyakorlatokat, a megőrző mezőgazdaságot, az agrárerdészetet, az erdei legeltetési rendszereket, az öntözésszervezést, a kis vagy foltszerű rendszereket, valamint az állatjólét javítására irányuló gyakorlatokat;

49. emlékeztet arra, hogy a világ erdőinek védelmére és helyreállítására irányuló uniós fellépés fokozásáról szóló bizottsági közlemény értelmében az erdők nélkülözhetetlenek bolygónk létfenntartó rendszereihez, a Föld 30 %-át borítják, és biológiai sokfélesége 80 %-ának szolgálnak élőhelyeül; hangsúlyozza, hogy a biológiai sokféleség csökkenésének világszinten az egyik fő oka az erdőirtás, valamint hogy a földhasználat, a földhasználat megváltozása és az erdőirtáshoz kapcsolódó erdészeti kibocsátások az éghajlatváltozás jelentős okai közé tartoznak; aggodalmának ad hangot az uniós fogyasztás erdőirtásra gyakorolt hatása miatt, tekintve, hogy az erdőirtással összekapcsolható termékek 10 %-ának az EU a végső fogyasztója; felszólítja a Bizottságot, hogy fogadjon el egy egységes fogalommeghatározást a „nem erdőirtásból származó” kifejezésre;

50. felhívja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot egy kellő gondosságon alapuló átfogó intézkedéscsomagra az uniós fogyasztás szárazföldi lábnyomának csökkentése érdekében, amely biztosítja az uniós piacon forgalomba hozott termékek fenntartható és erdőirtástól mentes ellátási láncát, valamint tegyen javaslatot a pálmaolajra vonatkozó cselekvési tervre; úgy véli, hogy az erdőirtás elleni uniós fellépésnek a fő okokat kellene kezelnie, ideértve a pálmaolajat, a szóját, a marhahúst és a kakaót; kéri a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb, fokozatosan szüntesse meg az EU-ban használt azon bioüzemanyagokat, amelyek nagy valószínűséggel a földhasználat közvetett megváltozásához vezetnek;

51. hangsúlyozza, hogy az erdészeti politikáknak következetesnek kell lenniük, egyformán fel kell lépniük a biológiai sokféleség csökkenésével és az éghajlatváltozás hatásaival szemben, és növelniük kell az EU természetes szénelnyelőit, egyidejűleg védve, megőrizve és erősítve a biológiai sokféleséget;

52. hangsúlyozza, hogy az erdőalapú termékek semmilyen helyettesítő hatása nem ellensúlyozhatja az őserdők és az elsődleges erdők csökkenését, amelyek elismerten pótolhatatlanok⁽⁸⁾, és amelyeket jogi és ösztönző eszközökkel védeni kell, figyelembe véve összetett jellegüket, összekapcsoltságukat és reprezentativitásukat;

53. felhívja a figyelmet arra, hogy a World Population Prospects [A világ népesedési kilátásai] című 2019. júniusi jelentés szerint a világ népessége várhatóan 2 milliárd fővel fog növekedni a következő 30 évben, növelve a föld- és a tengerhasználatnak a biológiai sokféleségre és a szénmegkötésre gyakorolt hatásait; megjegyzi, hogy a biológiai sokféleség fokozódó csökkenése veszélyezteti az élelmezésbiztonságot és a táplálkozást; felszólítja a részes feleket, hogy az élelmezésbiztonságra és a táplálkozás javítására irányuló programjaikban mozdítsák elő a biológiai sokféleség fenntartható kiaknázását, egyidejűleg hozzájárulva a fenntartható fejlesztési célok megvalósításához, különös tekintettel a 2. fenntartható fejlesztési célra (az éhezés megszüntetése);

Városi területek

54. megjegyzi, hogy a szennyezés, a városok terjeszkedése, a talajfedés és az élőhelyek elpusztítása szintén nagy mértékben hozzájárul a biológiai sokféleség megszűnéséhez; emlékeztet arra, hogy a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatban az IPBES által végzett globális értékelés azt mutatja, hogy a városi területek felszíne 1992 óta megkétszereződött, és hogy három uniós polgárból kettő városi területeken él; kéri, hogy jobban mérjék fel a városi területek és városok biológiai sokféleség megőrzésében betöltött szerepét, és jobban vonják be a városokat és a helyi hatóságokat a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma-szolgáltatások védelmét és megőrzését célzó politikák meghatározásába, valamint a nyomon követésbe, a jelentéstételbe és az ellenőrzésbe;

⁽⁸⁾ A Bizottság 2019. július 23-i jelentése az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának a világ erdőinek védelmére és helyreállítására irányuló uniós fellépés fokozásáról (COM(2019)0352).

2020. január 16., csütörtök

55. újfent hangsúlyozza, hogy alábecsülik a biológiai sokféleség és az ökoszisztéma-szolgáltatások megvédése tekintetében a városokban rejlő potenciált; emlékeztet arra, hogy a biológiai sokféleségből, az ökoszisztéma-szolgáltatásokból és a városi zöld infrastruktúrából származó előnyöknek a városokban és városkörnyéki területeken történő megerősítése az emberi egészség javulásához vezet; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatos funkcióknak a várostervezésbe, a várospolitikába és a városfejlesztésbe történő beépítését és további integrálását, egyidejűleg csökkentve a szén-dioxid-kibocsátást és fokozva az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást;

56. megjegyzi, hogy a városi területek transzformatív szerepet játszhatnak az Unión belül a biológiai sokféleség tekintetében; rámutat arra, hogy a biológiai sokféleség csökkenéséhez jelentős mértékben hozzájárul a műanyag- és a vízszennyezés; úgy véli, hogy a körforgásos gazdaságra vonatkozó új cselekvési terv összefüggésében egy erőteljes körforgásos gazdaság hozzájárulhat a biológiai sokféleség helyreállítására irányuló uniós törekvésekhez;

57. sajnálja, hogy a műanyag és a – például víztisztító telepekről származó – szennyezés, a farmakológiai termékek, valamint a nem fenntartható mezőgazdasági gyakorlatok, például az intenzív tápanyaghasználat súlyosan érinti az óceáni ökoszisztémák egészségét;

Védett uniós területek

58. szorgalmazza valamennyi uniós védett terület – köztük a Natura 2000 területek – alapos vizsgálatát, valamint e területek fejlesztését, jobb összekapcsolását és kibővítését; rámutat arra, hogy standardizált módszerre van szükség a védett területek kiszámítása tekintetében, és egyértelműen meg kell határozni, mi minősül „védett területnek” az EU-ban; hangsúlyozza, hogy az IPCC-nek „Az óceánokról és a krioszféráról az éghajlatváltozás összefüggésében” című közelmúltbeli jelentése fényében szükség van az EU védett tengeri területeinek és irányításuknak átfogó értékelésére és e területek jelentős bővítésére; az uniós védett tengeri területek további nyílt tengeri vizekkel való kibővítését szorgalmazza; hangsúlyozza, hogy a védett területek mennyisége mellett a minőségük is alapvető fontosságú a biológiai sokféleség csökkenésének megállításához, és ezért nagyobb hangsúlyt kell fektetni e területek megfelelő és fenntartható kezelésére;

59. felhívja a Bizottságot, hogy továbbra is tegyen jogi lépéseket azokban az esetekben, amelyeknél bebizonyosodik, hogy nem tartják be az uniós természetvédelmi jogszabályokat; rámutat, hogy a környezet visszafordíthatatlan károsodásának kockázata miatt hatékonyabbá kell tenni a környezetvédelmi jogsértéseket érintő eljárásokat; hangsúlyozza, hogy sürgősen biztosítani kell a természetvédelmi irányelvek megfelelő végrehajtását, és átlátható módon nyomon kell követni a jogszabályok megsértésével kapcsolatos panaszokat;

60. megjegyzi, hogy a természetvédelmi keretszabályozás a gyenge végrehajtás miatt ellenséges környezetet teremthet az aktivistákkal és a természetvédőkkel szemben, és közvetlenül vagy közvetve veszélyeztetheti életüket; hangsúlyozza, hogy az Uniónak határozottan el kell ítélnie a környezetvédő aktivisták és a természetvédők ellen elkövetett gyilkosságokat;

61. hangsúlyozza, hogy a zöld infrastruktúra olyan ökoszisztéma-szolgáltatásokat nyújt, amelyek támogatják a biológiai sokféleséget, például azáltal, hogy növeli az ökológiai folyosók mennyiségét a városi környezetben;

Innováció, kutatás és oktatás

62. emlékeztet arra, hogy az innováció, a kutatás és a fejlesztés fontos szerepet játszik a 2050-ig megvalósítandó elképzelés célkitűzéseinek elérésében; rámutat arra, hogy az ismeretek megszilárdítása érdekében támogatni kell a kutatást és a közösségi tudományt, különös tekintettel az óceánokkal kapcsolatos ismeretekre, amelyek nagy része a mai napig felfedezetlen; felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy a következő többéves pénzügyi keretben emeljék 120 milliárd euróra az Európai horizont költségvetési előirányzatát, különösen a természeti erőforrásokkal – többek között az alap- és alkalmazott kutatással – kapcsolatos klaszter javára, például a taxonómia területén, és az Európai horizont keretében indítsanak a biológiai sokféleség védelmére és helyreállítására irányuló missziót; felhívja a részes feleket, hogy különösen a biológiai sokféleség megőrzése és az emberi egészség és a gazdasági jólét közötti kapcsolatokra összpontosítsanak, és hangolják össze az adatgyűjtési intézkedéseket;

63. felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a földhasználatnak, a földhasználat megváltozásának, többek között az erdőirtásnak és a bioenergia-termelésnek az ÜHG-kibocsátásra gyakorolt hatásait vizsgáló további kutatásokat, és vegye figyelembe az eredményeket a jövőbeli politikai döntéshozatal során;

64. megjegyzi, hogy a műanyagok körforgásos gazdaságban betöltött szerepével kapcsolatos, 2018. január 16-án elfogadott európai stratégia szerint a világ óceánjaiban felhalmozódott 150 millió tonna műanyag 2030-ig megkészsereződhet, több mint 660 fajt veszélyeztetve és környezetünket károsítva; felhívja a Bizottságot, hogy indítson a műanyagszennyezéssel és annak biológiai sokféleségre gyakorolt hatásával szembeni fellépésre irányuló kiemelt kezdeményezéseket; kiemeli a mikroműanyagokat, amelyek az összegyűjtött tengeri hulladék több mint 80 %-át teszik ki, veszélyeztetve a tengeri biológiai sokféleséget; ezért üdvözli Ursula von der Leyen kötelezettségvállalását, amely szerint

2020. január 16., csütörtök

a mikroműanyagok kérdésének kezelésével új frontot nyit a műanyag hulladék elleni küzdelemben; hangsúlyozza, hogy körforgásos gazdaságon alapuló megközelítést kell alkalmazni, amely hangsúlyt fektet a fenntartható termékekkel kapcsolatos kutatásra és innovációra;

65. hangsúlyozza, hogy az oktatás fontos szerepet játszik a biológiai sokféleséggel és a környezetvédelemmel kapcsolatos tájékoztatásban; megjegyzi, hogy az oktatási célú védett területek megfelelő és hatékony eszközök a nyilvánosság figyelmének felhívására és a területek jobb megőrzésére;

Kapacitásépítés, a nyilvánosság figyelmének felhívása és az összes fél bevonása

66. hangsúlyozza, hogy a kapacitásépítés és a figyelemfelkeltés kulcsfontosságú a sikeres végrehajtás és a biológiai sokféleség jelentőségének jobb megértése szempontjából; üdvözlí a COP14 konferencián hozott döntést, amelyben felkéri a részes feleket, a többi kormányt és az adományozókat, hogy biztosítsanak pénzügyi forrásokat a kapacitásépítéshez, a technikai segítségnyújtáshoz és a technológiatranszferhez, amennyiben erre lehetőségük van;

67. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az uniós és globális célok elérése érdekében átfogó tájékoztatást nyújtsanak, és törekedjenek a civil társadalom és a különböző korú polgárok szorosabb bevonására;

68. felhívja a részes feleket a nyilvánosság tájékoztatásának és az érdekelt felek bevonásának előmozdítására, hogy testreszabott megoldásokat nyújtsanak a helyi közösségek és az őslakosok részvételével a nagyobb biológiai sokféleséget eredményező, fenntartható földhasználat támogatására, hogy teljes mértékben tiszteletben tartsák a táj és az élőhelyek tekintetében a regionális különbségeket;

69. üdvözlí a több érdekelt felet aktívan bevonó megközelítés szándékát, amely alapvető fontosságú a biológiai sokféleség értékelése, védelme, megőrzése, fenntartható kiaknázása és helyreállítása céljából, és kiemeli, hogy az irányítási szintek, az ágazatok és a magánszférabeli szereplők jobb bevonása és azok együttműködése lehetőségeket fog teremteni arra, hogy a biológiai sokféleség céljait más szakpolitikákban is érvényesítsék; úgy véli, hogy döntő fontosságú az üzleti és pénzügyi szervezetek bevonása, és e tekintetben üdvözlí a Bizottság arra irányuló törekvéseit, hogy a magánszektor bevonja a biológiai sokféleség megőrzésébe, különösen a vállalkozások és a biológiai sokféleség uniós platformja révén; e tekintetben üdvözlí az olyan magánkezdeményezéseket, mint például az ENSZ New York-i éghajlatvédelmi csúcstalálkozóján elindított „One Planet Business for Biodiversity” [Egy bolygó – Vállalkozások a biológiai sokféleségért] elnevezésű kezdeményezés;

70. felhívja a Bizottságot, hogy vegye fontolóra az uniós vállalatok ökológiai lábnyomának, valamint a biológiai sokféleségre gyakorolt hatásuknak a kiszámítására szolgáló harmonizált módszertan kidolgozását;

71. úgy véli, hogy az éghajlatváltozás, a környezet romlása és a biológiai sokféleség jelentette problémák megoldásához átalakító erejű társadalmi változásokra van szükség; hangsúlyozza, hogy a méltányos áttérés elvét kell követni, biztosítva, hogy a folyamat inkluzív és méltányos legyen;

72. megjegyzi, hogy a nyilvánosság tájékozottsága és az átfogó és könnyen érthető információkhoz való hozzáférés lehetővé teszi a fogyasztók számára, hogy tájékozott döntéseket hozzanak a vásárlás során és előmozdítsák a fenntartható fogyasztást, ezért újfent hangsúlyozza, hogy ezeknek egy átfogó intézkedéscsomag részét kell képezniük, különösen az erdőirtáshoz, az ökoszisztéma pusztulásához és az emberi jogok megsértéséhez vezető termékek tekintetében; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy javítsák a termékek értékláncukon és ellátási láncukon keresztüli nyomonkövethetőségét és ellenőrzését, ezáltal biztosítva a fogyasztók számára a teljes átláthatóságot;

73. hangsúlyozza, hogy jobban ki kell dolgozni az ökocímkezésre és az erdőirtás elleni küzdelemre vonatkozó tanúsítást;

74. üdvözlí a Természetvédelmi Világszövetség 2020. évi marseille-i ülését; felkéri a Bizottságot, hogy a fórumon egyértelműen juttassa kifejezésre a biológiai sokféleség iránti elkötelezettségét;

o

o o

75. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.

2020. január 16., csütörtök

P9_TA(2020)0016

Az ombudsman 2018. évi tevékenysége**Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása az európai ombudsman tevékenységéről – 2018-as éves jelentés (2019/2134(INI))**

(2021/C 270/12)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az európai ombudsman 2018. évi tevékenységéről szóló éves jelentésre,
 - tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 15. cikkére, 24. cikkének harmadik bekezdésére és 228. cikkére,
 - tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: a Charta) 11., 41., 42. és 43. cikkére,
 - tekintettel a fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezményre (UNCPRD),
 - tekintettel az ombudsman feladatainak ellátására vonatkozó szabályokról és általános feltételekről szóló, 1994. március 9-i 94/262/ESZAK, EK, Euratom európai parlamenti határozatra ⁽¹⁾,
 - tekintettel a helyes hivatali magatartás európai kódexére, annak a Parlament által 2001. szeptember 6-án elfogadott formájában,
 - tekintettel a Parlament és az európai ombudsman között 2006. március 15-én kötött együttműködési keretmegállapodásra, amely 2006. április 1-jén lépett hatályba,
 - tekintettel az ombudsman OI/2/2017 számú, az Európai Unió Tanácsa előkészítő szerveiben folytatott jogalkotási viták átláthatósága kapcsán végzett stratégiai vizsgálatáról szóló, 2019. január 17-i állásfoglalására ⁽²⁾,
 - tekintettel a Petíciós Bizottság 2018-ban folytatott tanácskozásairól szóló, 2019. február 13-i állásfoglalására ⁽³⁾,
 - tekintettel az európai ombudsman tevékenységéről szóló korábbi állásfoglalásaira,
 - tekintettel eljárási szabályzata 54. cikkére és 232. cikkének (1) bekezdésére,
 - tekintettel az Alkotmányügyi Bizottság levelére,
 - tekintettel a Petíciós Bizottság jelentésére (A9-0032/2019),
- A. mivel az európai ombudsman 2018. évi tevékenységéről szóló éves jelentést 2019. október 2-án hivatalosan benyújtották a Parlament elnökéhez, és mivel az ombudsman, Emily O'Reilly jelentését 2019. szeptember 4-én, Brüsszelben ismertette a Petíciós Bizottság előtt;
- B. mivel az EUMSZ 24. és 228. cikke felhatalmazza az európai ombudsmant az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok – kivéve az igazságszolgáltatási hatáskörében eljáró Európai Unió Bíróságát – tevékenysége során felmerülő hivatali visszasságokra vonatkozó panaszok átvételére;
- C. mivel az Európai Unióról szóló szerződés 10. cikkének (3) bekezdése értelmében „minden polgárnak joga van ahhoz, hogy részt vegyen az Unió demokratikus életében”, és „a döntéseket a lehető legnyilvánosabban és a polgárokhoz a lehető legközelebb eső szinten kell meghozni”;

⁽¹⁾ HL L 113., 1994.5.4., 15. o.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0045.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0114.

2020. január 16., csütörtök

- D. mivel az EUMSZ 15. cikke kimondja, hogy „a jó kormányzás előmozdítása és a civil társadalom részvételének biztosítása céljából az Unió intézményei, szervei és hivatalai munkájuk során a nyitottság elvének lehető legnagyobb mértékű tiszteletben tartásával járnak el”, továbbá „bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az Unió intézményeinek, szerveinek és hivatalainak dokumentumaihoz hozzáférni”;
- E. mivel a Charta 41. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék”;
- F. mivel a Charta 43. cikke kimondja, hogy „bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerint székhellyel rendelkező bármely természetes vagy jogi személy jogosult az európai ombudsmanhoz fordulni az Unió intézményeinek, szerveinek, hivatalainak vagy ügynökségeinek – kivéve az igazságszolgáltatási hatáskörében eljáró Európai Unió Bíróságát – tevékenysége során felmerülő hivatali visszasságok esetén”;
- G. mivel az ombudsman 2018-ban 490 vizsgálatot indított (ezekből 482 alapult panaszon és 8 volt hivatalból indított vizsgálat) és 545 vizsgálatot zárt le (ebből 534 panasz alapján és 11 hivatalból indított vizsgálatot); mivel a vizsgálatok többsége a Bizottságot érintette (285 vizsgálat, azaz 58,2%), nyomában az uniós ügynökségekkel (43 vizsgálat, azaz 8,8%), a többi pedig a következőképpen oszlott meg: Parlament (30 vizsgálat, azaz 6,1%), Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) (23 vizsgálat, azaz 4,7%), Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) (23 vizsgálat, azaz 4,7%), Európai Beruházási Bank (16 vizsgálat, azaz 3,3%), Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) (14 vizsgálat, azaz 2,8%) és egyéb intézmények (56 vizsgálat, azaz 11,4%);
- H. mivel az ombudsman által 2018-ban lezárt vizsgálatok által leginkább érintett három probléma a következő volt: átláthatóság, elszámoltathatóság, valamint az információkhoz és a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés (24,6%), szolgáltatási kultúra (19,8%) és a mérlegelési jogkör megfelelő alkalmazása (16,1%); mivel az egyéb problémák között szerepel az eljárási jogok, például a meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartása, az alapvető jogok tiszteletben tartása, a munkaerő-felvétel, az etikai kérdések, az uniós döntéshozatali folyamatokban, többek között a kötelezettségesség eljáráásokban való nyilvános részvétel, az uniós ajánlati felhívásokkal, támogatásokkal és szerződésekkel kapcsolatos hatékony és eredményes pénzgazdálkodás, valamint az uniós személyzeti ügyek megfelelő kezelése;
- I. mivel az ombudsman megfelelő ügyintézésre vonatkozó 2018. évi ajánlásai tekintetében az Európai Bizottság által elért 76 %-os megfelelési arány folyamatos romlást mutat a 2016. évi 82 %-os, illetve a 2017. évi 77 %-hoz képest;
- J. mivel 2018-ban 17 996 polgár fordult segítségért az európai ombudsman hivatalához; mivel az ombudsman honlapján működő interaktív útmutatón keresztül 14 596 polgár kapott tanácsot; mivel 1 220 kérelmet tájékoztatás céljából máshová továbbítottak; mivel az ombudsman 2 180 beérkezett panasszal kapcsolatban járt el;
- K. mivel az ombudsman hivatala 2018. évi stratégiai munkája során öt új stratégiai vizsgálatot indított, a fogyatékossgal élő személyek közös betegségbiztosítási rendszer keretében történő kezeléséről, a Bizottság honlapjainak a fogyatékossgal élő személyek általi hozzáférhetőségéről, az Európai Gyógyszerügynökség (EMA) kérelmek benyújtása előtti tevékenységeiről, az uniós személyzetet érintő „forgóajtó-jelenséggel” kapcsolatos helyzetek Bizottság általi kezeléséről, illetve a Tanács jogalkotási munkájának elszámoltathatóságáról; mivel 2018-ban az ombudsman tíz stratégiai kezdeményezést indított többek között a nyelvek uniós közszolgálatban való használatáról, az uniós közszolgálaton belül a zaklatás elleni politikákról, illetve a migráns gyermekek védelméről;
- L. mivel az ombudsman döntő szerepet játszik abban, hogy az uniós döntéshozatali eljárások nyitottabbakká váljanak, és elszámoltathatóbbak legyenek a polgárokkal szemben annak érdekében, hogy az állampolgárok gyakorolhassák az Unió demokratikus életében való részvételhez való jogukat, és ezáltal bővídjön a polgárok szerepvállalása és bizalma;
- M. mivel az ombudsman döntő szerepet játszik az uniós intézmények elszámoltathatóságának, valamint az uniós igazgatási és döntéshozatali folyamatok lehető legnagyobb átláthatóságának és pártatlanságának biztosításában, a polgárok jogainak védelme érdekében, így növelve az Unióba vetett bizalmukat, illetve az Unió demokratikus életében való szerepvállalásukat és részvételüket;
- N. mivel az európai ombudsman fő prioritása annak biztosítása, hogy a polgárok jogait teljes mértékben tiszteletben tartsák;

2020. január 16., csütörtök

- O. mivel az ombudsman 2018-ban új honlapot indított, amely a potenciális panaszosok számára felülvizsgált és felhasználóbarát felületet foglal magában; mivel az ombudsman dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó panaszok kezelésével kapcsolatos „gyorsított” eljárása az ombudsman azon kötelezettségvállalását tükrözi, hogy a segítséget kérők számára 40 napon belül segítséget nyújtson és döntést hozzon az Unió mind a 24 hivatalos nyelvén; mivel ez az új kezdeményezés a hivatala hatékonyságának növelését célzó stratégia része;
- P. mivel az OI/2/2017/TE stratégiai vizsgálat során az ombudsman arra jutott, hogy a Tanács jogalkotási dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés, valamint a döntéshozatali folyamat – különösen az Állandó képviselők Bizottsága (COREPER) és a munkacsoportok szintjén végzett előkészítő szakasz során – nem átlátható; mivel miután a Tanács vonakodott végrehajtani az ajánlásait, az ombudsman 2018. május 16-án benyújtotta a Parlamentnek a Tanács jogalkotási folyamatának átláthatóságáról szóló, OI/2/2017/TE. számú különjelentést; mivel a Parlament 2019. január 17-én elfogadta az ombudsman stratégiai vizsgálatáról szóló jelentését, amely teljes mértékben támogatja az ombudsman ajánlásait; mivel a finn elnökség kifejezésre juttatta elkötelezettségét a Tanács nyitottságának és jogalkotási átláthatóságának fokozása iránt;
- Q. mivel a Parlament 2019. február 12-én elfogadta az ombudsman feladatainak ellátására vonatkozó szabályokról és általános feltételekről (az európai ombudsman alapokmánya) és a 94/262/ESZAK, EK, Euratom határozat hatályon kívül helyezéséről szóló európai parlamenti rendelet tervezetét⁽⁴⁾, amelyért elsődleges jogalkotási felelősséggel rendelkezik; mivel ezt az új rendeletet a Tanács még nem hagyta jóvá;
- R. mivel a tagállamok által a Tanácson belül képviselt álláspontokkal kapcsolatos nyitottság és átláthatóság fokozása növeli majd az Unióba vetett bizalmat, és mérsékli az euroszkeptícizmust és a populizmust;
- S. mivel a háromoldalú egyeztetéseken alkalmazott döntéshozatali folyamat átláthatóságának növelése javítani fogja a polgárok uniós intézményekbe vetett bizalmát;
- T. mivel az ombudsman 2018-ban zaklatás elleni stratégiai kezdeményezést indított, amelynek keretében ellenőrzi az uniós közigazgatás zaklatásellenes politikáját; mivel 2018-ban az ombudsman úgy határozott, hogy levelet intéz 26 uniós intézményhez és ügynökséghez, arra kérve őket, hogy részletezzék politikájukat és annak végrehajtását;
- U. mivel az ombudsman 2018-ban vizsgálatot indított az Európai Beruházási Bankon (EBB) belüli, nemi alapon történő megkülönböztetéssel és esélyegyenlőséggel kapcsolatos kérdésekről; mivel az EBB tiszteletben tartotta az ombudsman esélyegyenlőségre és a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó ajánlásait és javaslatait;
- V. mivel az ombudsman hivatala az UNCPRD végrehajtására létrehozott uniós keret részét képezi, amelynek feladata az egyezmény uniós intézmények szintjén történő végrehajtásának védelme, előmozdítása és ellenőrzése;
- W. mivel 2018 márciusában konferenciát rendeztek az Ombudsmanok Európai Hálózata és az Európai Parlament Petíciós Bizottsága részvételével, és a vita egyik fő témája az volt, hogy az ombudsmanok miként fokozhatnák együttműködésüket;
1. üdvözlöi az európai ombudsman által a 2018-as évről előterjesztett éves jelentést;
 2. elismerését fejezi ki Emily O'Reillynek az uniós igazgatás minőségének, valamint a polgároknak nyújtott szolgáltatások hozzáférhetőségének és minőségének javítására irányuló kiváló munkájáért és konstruktív erőfeszítéseierért;
 3. hangsúlyozza az átláthatóság és a nyilvános hozzáférés fontosságát a Tanács dokumentumai tekintetében; hangsúlyozza, hogy a jogalkotási folyamatban létfontosságú a magas szintű átláthatóság, hogy a polgárok, a média és az érintettek számára elszámoltathatóak legyenek megválasztott tisztviselőik és kormányai; elismerését fejezi ki az ombudsmanok az uniós intézmények és a polgárok közötti kapcsolattartásban és közvetítésben játszott értékes szerepéért; úgy véli, hogy a Tanácsnak felül kell vizsgálnia bizalmas kezelési politikáját; rámutat arra, hogy az ombudsman fontos munkát végez az uniós jogalkotási folyamat nyilvános elszámoltathatóságának fokozása érdekében;

(4) Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0080.

2020. január 16., csütörtök

4. hangsúlyozza a döntéshozatalban való aktívabb polgári részvétel és a közigazgatás működési módjával kapcsolatos átláthatóság fokozásának mint az uniós intézmények demokratikus legitimitásának erősítésére irányuló, a bizalom helyreállítását célzó intézkedések szükségességét és fontosságát;
5. arra ösztönzi az ombudsmant, hogy a háromoldalú egyeztetések során biztosítsa a döntéshozatali folyamat nagyobb átláthatóságát;
6. hangsúlyozza, hogy az Európai Parlament számára kiemelten fontos és rendkívüli társadalmi és politikai, valamint erkölcsi jelentőséggel bír a polgárok uniós intézményekbe vetett bizalmának helyreállítása;
7. hangsúlyozza, hogy az Unió szervei, intézményei és polgárai közötti párbeszéd mellett javítani és fokozni kell a szociális párbeszédet;
8. teljes mértékben támogatja az európai ombudsman Tanácshoz intézett ajánlásait, és nyomatékosan felhívja a Tanácsot, hogy minden szükséges intézkedést tegyen meg ezen ajánlások mielőbbi végrehajtása érdekében;
9. ösztönzi az ombudsmant arra, hogy szolgáljon további iránymutatással az uniós intézmények számára arról, hogy miként kommunikáljanak jobban a polgárokkal az Unió valamennyi hivatalos nyelvén; nyomatékosan kéri az ombudsmant, hogy nyújtson iránymutatást az intézmények számára arról, hogy miként fejlessék nyelvi politikájukat oly módon, hogy a lehető legtöbb nyelven rendelkezésre bocsássák a vonatkozó tartalmakat és információkat;
10. üdvözli az ombudsman stratégiáját, amelynek célja a feladatkör hatásának és a láthatóságának növelése az uniós polgárok körében;
11. üdvözli az európai ombudsman honlapjának átalakítását, amelynek révén funkcionálisabb és a polgárok számára könnyebben hozzáférhető eszközzé válik;
12. kéri, hogy a Tanács mint társjogalkotó munkamódszereit a Szerződésekben előírtaknak megfelelően a parlamenti demokrácia normáihoz igazítsa, és ne úgy működjön, mintha diplomáciai fórum lenne, mivel nem az a funkciója; emlékeztet arra, hogy az ombudsman az OI/2/2017/TE. számú stratégiai vizsgálatát követően arra a következtetésre jutott, hogy a Tanács átláthatósággal kapcsolatos gyakorlatai hivatali visszasságnak minősülnek; nyomatékosan kéri a Tanácsot, hogy haladéktalanul hajtsa végre az ombudsman stratégiai vizsgálatából eredő valamennyi ajánlást, ideértve a Parlamentnek az ombudsman különjelentéséről szóló, saját kezdeményezésű jelentésében foglaltakat is; bátorítja az ombudsmant, hogy továbbra is kövesse nyomon a stratégiai vizsgálatával kapcsolatos eredményeket;
13. ismételten kéri a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó uniós jogi szabályozás aktualizálását, és szorgalmazza az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaikhoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽⁵⁾ felülvizsgálatát annak érdekében, hogy az ombudsman könnyebben ellenőrizni tudja, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság biztosítja-e a dokumentumaikhoz való hozzáférést; sajnálatosnak tartja, hogy a Tanács megakadályozta az 1049/2001/EK rendelet felülvizsgálatát, és nyomatékosan kéri a Tanácsot, hogy újra nyissa meg a tárgyalásokat a Parlament második olvasatban elfogadott, az 1049/2001/EK rendelet holtpontra jutott felülvizsgálatáról szóló, 2013. június 12-i állásfoglalásban⁽⁶⁾ foglalt álláspontjáról;
14. ismételten kéri az 1049/2001/EK rendelet felülvizsgálatát, mivel az súlyosan elavult, és már nem tükrözi a jelenlegi jogi helyzetet, sem az uniós intézmények, hivatalok, szervek és ügynökségek által alkalmazott intézményi gyakorlatokat;
15. üdvözli a dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos vizsgálatokra vonatkozó gyorsított eljárás hivatalos elindítását, és elismerését fejezi ki a panaszosok számára elért pozitív eredményekért;

⁽⁵⁾ HL L 145., 2001.5.31., 43. o.

⁽⁶⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2013)0271.

2020. január 16., csütörtök

16. határozottan hangsúlyozza, hogy az ombudsmannak továbbra is szorosan nyomon kell követnie a Bizottság átláthatóságát, és arról stratégiai vizsgálatokat kell folytatnia; megjegyzi, hogy tudatában van annak, hogy a forgóajtó-jelenség még mindig létezik, különösen az intézmények magas rangú tisztviselői körében; nyomatékosan kéri az ombudsmant, hogy folytassa a Bizottság „forgóajtó-jelenségre” vonatkozó, az ombudsman saját kezdeményezésű vizsgálata nyomán 2018 szeptemberében életbe lépett, felülvizsgált szabályainak végrehajtásával kapcsolatos nyomon követést;

17. hangsúlyozza, hogy az összeférhetlenség kérdése szélesebb körű a „forgóajtó-jelenség” eseteinél, és kitart amellett, hogy további szabályokat és szigorúbb kritériumokat kell kidolgozni annak érdekében, hogy egyértelműen garantálni lehessen, hogy a döntések és jogszabályok a polgárok érdekeit szolgálják;

18. emlékeztet arra, hogy a nyilvános hozzáférhetőség, a nyitottság és az átláthatóság elvei alapvető részei az Unió jogalkotási folyamatának annak érdekében, hogy lehetővé tegye a polgárok számára a jogalkotási cselekvéseket megalapozó szempontok megismerését, valamint, hogy ezáltal biztosítsa demokratikus jogaik gyakorlását⁽⁷⁾; elismeri, hogy az uniós döntéshozatali folyamat során átláthatóságra van szükség; támogatja, hogy a három intézmény egy közös jogalkotási portál létrehozásával fejlessze szolgáltatásait, amelynek célja, hogy felhasználóbarát csatornaként a nem szakértők számára hozzáférést biztosítson a folyamatban lévő jogalkotási eljárásokkal kapcsolatos információkhoz;

19. támogatja a háromoldalú egyeztetések dokumentumainak közzétételét; hangsúlyozza, hogy a Bíróság a (T-540/15. számú) De Capitani-ügyben, 2018. márciusban hozott ítélete szerint az intézmények „négyhasábos” dokumentumokban kifejtett álláspontjai nem tartoznak a közzététel megtagadása általános vélelmének körébe; megjegyzi, hogy a háromoldalú egyeztetések dokumentumaiban megjelenő téma érzékeny jellege önmagában nem tekinthető elegendő indoknak ahhoz, hogy a nyilvánosságtól megtagadják a hozzáférést; úgy véli, hogy a háromoldalú egyeztetések átláthatóságának biztosítása érdekében mindhárom intézmény hozzájárulására szükség van; elismeri, hogy a nyilvánosságnak az uniós intézmények dokumentumaihoz való hozzáférési joga valamennyi uniós polgár védett és elidegeníthetetlen joga, amely közvetlenül a demokratikus elvből és a véleménynyilvánításhoz való alapvető jogból ered, így ennek megfelelően megállapítható az Unió megfelelési és elszámoltathatósági kötelezettsége; hangsúlyozza, hogy az átláthatóság megfelelő intézményeit, például az ombudsman hivatalát továbbra is elő kell mozdítani, hogy az Unió eleget tegyen fenti kötelezettségének;

20. ismételten hangsúlyozza, hogy biztosítani kell az Európai Központi Bank (EKB) feddhetetlenségét és magán pénzügyi érdekektől való függetlenségét; hangsúlyozza, hogy igazgatósági tagjainak tartózkodniuk kell attól, hogy egyidejűleg olyan fórumok vagy egyéb szervezetek tagjai legyenek, amelyekben az EKB által felügyelt bankok vezetői is helyet foglalnak, továbbá nem vehetnek részt a nyilvánosság számára nem nyitott fórumokon; üdvözli az ombudsman 2018. július 5-i véleményét;

21. sajnálattal veszi tudomásul, hogy az EKB még nem fogadta el és alkalmazta az elszámoltathatóságra vonatkozó minimumszabályokat az ajánlásoknak megfelelően; úgy véli, hogy ha nem biztosítják az EKB tevékenységeinek átláthatóságát, az a magán pénzügyi érdekektől való függetlenségének megkérdőjelezését eredményezheti;

22. támogatja az ombudsman 2018. január 15-i ajánlásait az Európai Központi Bank elnökének és döntéshozó szervei tagjainak a „Harmincak csoportjában” való részvételéről, és nyomatékosan kéri az EKB-t, hogy módosítsa vonatkozó szabályait annak biztosítása érdekében, hogy a legmagasabb szintű etikai és elszámoltathatósági normákat ténylegesen végrehajtsák;

23. felhívja a Bizottságot, hogy a tagállamokkal folytatott informális párbeszéd során különösen a beérkezett petíciókkal kapcsolatos EU Pilot- és kötelezettségzegési eljárások tekintetében biztosítson magas szintű átláthatóságot és a dokumentumokhoz és információkhoz való hozzáférést, valamint megfelelő módon teljes körű hozzáférést a már lezárt EU Pilot eljárásokhoz és kötelezettségzegési eljárásokhoz; felhívja a Bizottságot, hogy az uniós jogsértések kivizsgálása tekintetében válasszon más megközelítést, és indítson olyan kötelezettségzegési eljárásokat, amelyek nem kizárólag az EU Pilot mechanizmuson alapulnak;

24. hangsúlyozza a kötelezettségzegési eljárásokban hozott határozatok átláthatóságának javítása érdekében hozott intézkedések fontosságát; emlékeztet arra, hogy a Bizottság 2014-ben az Europa honlapon a kötelezettségzegésekre vonatkozó átfogó információkat tartalmazó, központi platformot hozott létre; rámutat arra, hogy a Bizottság az uniós jog alkalmazásának ellenőrzéséről szóló éves jelentéseiben tájékoztatást nyújt az Európai Parlament és a nyilvánosság számára az EU Pilot- és a kötelezettségzegési eljárásokról;

(7) C-39/05 és C-52/05 P egyesített ügyek, Svéd Királyság és Maurizio Turco kontra Európai Unió Tanácsa, Európai Bírósági Határozatok Tára 2008 I-04723.

2020. január 16., csütörtök

25. teljes mértékben támogatja az ombudsman arra vonatkozó kötelezettségvállalását, hogy javítsa az uniós lobbitevékenységek átláthatóságát; támogatja a Bizottság azon kötelezettségvállalását, hogy végrehajtsa a szakértői csoportokra vonatkozó, felülvizsgált horizontális szabályokat, többek között az átláthatóság és az összeférhetetlenségek tekintetében; hangsúlyozza, hogy az átláthatósági nyilvántartásban rögzíteni kell a magánérdekeket képviselő személyeket és szervezeteket, hogy a kinevezésekre a horizontális szabályokkal összhangban kerülhessen sor;

26. hangsúlyozza egy az Európai Parlament, a Tanács és az Európai Bizottság közötti háromoldalú megállapodás szükségességét, amely előrelépést jelentene a lobbitevékenységekre vonatkozó jelenlegi szabályok szigorítása és a kiskapuk megszüntetése felé; úgy véli azonban, hogy az intézmények nem állhatnak meg itt, hanem valamennyi uniós intézményre és ügynökségre nézve kötelező erejű jogalkotási intézkedésekre kell törekedniük;

27. hangsúlyozza, hogy a lobbisták befolyására vonatkozó valamennyi információt díjmentesen, a nyilvánosság számára teljes mértékben érthető és könnyen hozzáférhető módon elérhetővé kell tenni, javítva az uniós átláthatósági nyilvántartásban szereplő adatok pontosságát; hangsúlyozza, hogy biztosítani kell valamennyi érdekképviselő finanszírozásának teljes átláthatóságát, és kéri azon szervezetek felfüggesztését, amelyek megsértik a „forgóajtó-jelenséggel” kapcsolatos szabályokat;

28. hangsúlyozza, hogy az átláthatósági nyilvántartás teljes mértékben kötelező és valamennyi uniós intézményre, ügynökségre és harmadik félre nézve jogilag kötelező erejűvé tétele érdekében jogi aktust kell elfogadni, ezáltal biztosítva a lobbitevékenység teljes átláthatóságát; bátorítja az uniós intézményeket, hogy vegyék fontolóra, mely gyakorlati intézkedések vezethetnek gyors és hatékony megállapodáshoz;

29. fájjalja, hogy a nemi alapú megkülönböztetés és a nemek képviselte továbbra is problémát jelent uniós intézményekben; aggodalommal veszi tudomásul a 366/2017/AMF ügyben tett megállapításokat, és határozottan és nyomatékosan felhívja az EBB-t, hogy teljes mértékben tegyen eleget az ombudsman azon ajánlásainak, hogy a vezetői pozíciókban el kell érni a nemek kiegyensúlyozott képviselést;

30. üdvözlöi, hogy az ombudsman 2018-ban vizsgálatot folytatott a Bizottság **volt** főtítkárának kinevezési eljárásával kapcsolatban, és elismeréssel szól a négy alkalommal észlelt hivatali visszásságot illető megállapításairól; sajnálatának ad hangot amiatt, hogy az előző Bizottság nem hajtotta végre az ombudsman ajánlásait annak dacára, hogy a Parlament nagymértékben támogatta azokat; különös aggodalommal állapítja meg, hogy a Bizottság nem alakított ki külön kinevezési eljárást, és kéri az új Bizottságot, hogy ezt tegye meg, biztosítva a legmagasabb szintű átláthatósági, etikai és jogállamisági normák érvényesítését;

31. aggodalommal veszi tudomásul, hogy a Bizottság csökkenő mértékben teljesíti az ombudsman ajánlásait, javaslatait és megoldásait; felhívja a Bizottságot, hogy fokozza az iránti elkötelezettségét, hogy az ombudsman által a tevékenysége során feltárt hivatali visszásságok valamennyi esetét megoldja;

32. nyomatékosan kéri az ombudsmant, hogy kövesse nyomon a Parlament új eljárási szabályzatának végrehajtását a biztosjelöltek meghallgatásai tekintetében, különös tekintettel a VII. melléklet pénzügyi érdekeltségek vizsgálatára vonatkozó 2. cikkében foglaltak, az átláthatóság és az objektivitás fényében;

33. tudomásul veszi a Bizottság által 2018. január 31-én elfogadott, az Európai Bizottság tagjainak új magatartási kódexéről szóló javaslatot; úgy véli, hogy a kódex rendelkezéseit tovább kell szigorítani;

34. ismételten hangsúlyozza, és határozottan úgy véli, hogy az uniós intézményekben szigorú erkölcsi szabályokat és normákat kell alkalmazni a tisztességes magatartásra vonatkozó kötelezettség tiszteletben tartása érdekében;

35. határozottan úgy véli, hogy az átláthatóság elengedhetetlen eleme a jogállamiságnak, és azt a jogalkotási folyamat során mindvégig tiszteletben kell tartani, mivel érinti a szavazati jog és a passzív választójog, illetve egy sor más jog, például a véleménynyilvánításhoz való jog, a szólásszabadság és a tájékoztatáshoz való jog tényleges érvényesülését; úgy véli, hogy az aktív uniós polgárság kialakításához szükséges volna a folyamat nyilvános ellenőrzéséhez, felülvizsgálatához és értékeléséhez való mozgástér, valamint az eredmény megtámadásának lehetősége is; hangsúlyozza, hogy ez elősegítené, hogy a polgárok jobban megismerjék a jogalkotási folyamat alapvető fogalmait, és ösztönöznék az Unió demokratikus életében való részvételüket;

2020. január 16., csütörtök

36. üdvözli az ombudsman arra irányuló folyamatos erőfeszítéseit, hogy befolyást gyakoroljon az uniós intézményeken belüli változásra azáltal, hogy részt vesz a munkaterületét érintő nyilvános konzultációkon; üdvözli az ombudsmannak az uniós kockázatértékelési modell élelmiszerláncon belüli átláthatóságának javítását célzó javaslatait, többek között azt az ajánlást, hogy az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság tegye közzé a kockázatértékeléssel kapcsolatos ülések napirendjét és jegyzőkönyveit;

37. arra ösztönzi az ombudsmant, hogy folytassa saját kezdeményezésű vizsgálatát az EMA és a gyógyszeripari vállalatok forgalombahozatali engedély iránti kérelem előtti előzetes kommunikációjának, valamint a 2019 januárjáig lezajlott nyilvános konzultáció átláthatóságát illetően;

38. üdvözli az ombudsman arra irányuló vizsgálatát, hogy az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség (EASA) miként kezeli a biztonsági jelentéseket, amelyek nyomán az ügynökség megváltoztatta gyakorlatát, és a biztonsági jelentés érintettjei visszajelzést kapnak;

39. nyomatékosan kéri az ombudsmant, hogy továbbra is kövesse nyomon a közös betegségbiztosítási rendszer (JSIS) UNCPRD-vel való összeegyeztethetőségét; nyomatékosan kéri a Bizottságot, hogy aktualizálja a JSIS működését szabályozó általános végrehajtási rendelkezések (GIP) szövegét a fogyatékossgal élő vagy súlyos betegségben szenvedő személyek orvosi költségei és a munkahelyi észszerű alkalmazkodáshoz kapcsolódó költségek tekintetében; kéri az ombudsmant, hogy biztosítsa az UNCPRD Európai Unió igazgatásának egésze általi, teljes körű végrehajtását;

40. üdvözli az ombudsmannak az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) kiválasztási eljárásainak látássérült jelöltek általi hozzáférhetőségére vonatkozó gyakorlati ajánlásait; felhívja az ombudsmant, hogy az online kiválasztási eljárások tekintetében kövesse nyomon az EPSO akadálymentességi követelményeknek való teljes körű megfelelést; felhívja az ombudsmant, hogy kövesse nyomon a világ bármely részén zajló számítógépes tesztek során a támogató technológiákra irányuló javaslatait;

41. támogatja az ombudsmant abban, hogy érzékenyebbé tegye az uniós intézményeket a szigorúbb zaklatás elleni politikák bevezetése iránt;

42. támogatja az ombudsmannak a #MeToo mozgalom nyomán követésére irányuló kezdeményezését, és kéri, hogy továbbra is vizsgálja, milyen zaklatásellenes politikákat alkalmaz az uniós igazgatás;

43. támogatja az ombudsman arra irányuló erőfeszítéseit, hogy megkönnyítse a polgárok részvételét az uniós szakpolitikai döntéshozatalban; kéri az ombudsmant, hogy továbbra is kövesse nyomon az európai polgári kezdeményezés (ECI) eszközének használatát, ideértve a felülvizsgált ECI-rendelet végrehajtásának nyomon követését is;

44. rámutat arra, hogy az európai ombudsman szerepének hangsúlya a létrehozása óta a hivatali visszasságok megelőzéséről a megfelelő ügyintézés előmozdítására helyeződött át; úgy véli, hogy e tendencia logikus fejleménye a megfelelő ügyintézés és a helyes közigazgatási gyakorlatok tevékeny és időbeli elősegítésére irányuló erőfeszítések folytatása;

45. üdvözli az ombudsman megfelelő ügyintézésért járó díjra irányuló kezdeményezését, amely elismeri az uniós közszolgálatok arra irányuló erőfeszítéseit, hogy innovatív módokat találjanak a polgárbarát politikák végrehajtására;

46. megismétli régóta hangoztatott, arra irányuló kérését, hogy a helyes hivatali magatartás jelenlegi kódexét valamennyi uniós intézményre, ügynökségre nézve kötelező érvényű szabályzat szintjére emeljék;

47. emlékeztet arra, hogy az ombudsman európai részről mindvégig igen magas szintű átláthatóság mellett kötelezte el magát az Egyesült Királyság Unióból való kilépéséről szóló megállapodásról folytatott tárgyalások során;

2020. január 16., csütörtök

48. arra bátorítja az ombudsmant, hogy folytassa az együttműködést a nemzeti ombudsmanokkal az Ombudsmanok Európai Hálózatán keresztül; hangsúlyozza, hogy tovább kell fejleszteni a különböző nemzeti ombudsmanok közötti együttműködési formákat;
49. emlékeztet arra, hogy az európai ombudsman új alapokmányának a Parlament által a közelmúltban elfogadott tervezete egy olyan rendelkezést tartalmaz, amely szerint az európai parlamenti képviselők hároméves várakozási időt követően nevezhetők ki az ombudsman tisztségére;
50. ismételten felhívja a figyelmet arra, hogy alapvetően fontos megőrizni az ombudsman függetlenségét és feddhetetlenségét, és biztosítani kell, hogy a hivatalt olyan személyek töltsék be, akik a nyilvánvaló pártpolitikai kötődésektől, az összeférhetetlenségektől mentesek, és határozott erkölcsi tartással rendelkeznek;
51. elismerését fejezi ki az ombudsmannak és csapatának a Petíciós Bizottsággal folytatott kiváló és eredményes együttműködéséért;
52. elismerését fejezi ki az ombudsmannal annak megbízatása alatt folytatott kitűnő együttműködésért, és kéri a következő ombudsmant, hogy hasonlóképpen tartsa fenn a Petíciós Bizottsággal való együttműködés és strukturális párbeszéd e szintjét az uniós közigazgatás minőségének további javítása, valamint az általa a polgáraink számára kínált szolgáltatások hozzáférhetőségének és minőségének fokozása érdekében;
53. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást és a Petíciós Bizottság jelentését a Tanácsnak, a Bizottságnak, az európai ombudsmannak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint ombudsmanjainak vagy hasonló hatóságainak.
-

2020. január 16., csütörtök

P9_TA(2020)0017

A gazdasági és monetáris unió intézményei és szervei: a közszolgálati jogviszony megszűnése utáni összeférhetetlenség megelőzése**Az Európai Parlament 2020. január 16-i állásfoglalása a gazdasági és monetáris unió intézményeiről és szerveiről: a közszolgálati jogviszony megszűnése utáni összeférhetetlenség megelőzése (2019/2950(RSP))**

(2021/C 270/13)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 298. cikkére,
- tekintettel az Európai Közösség és az Európai Atomenergia-közösség tisztviselőinek személyzeti szabályzatáról és egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről szóló 31. EGK és 11. Euratom rendeletre ⁽¹⁾ (személyzeti szabályzat) és különösen annak 11. cikke a) pontjára, 12., 16. és 17. cikkére,
- tekintettel 2011. május 10-i állásfoglalására a 2009-es mentesítésről: az uniós ügynökségek teljesítménye, pénzgazdálkodása és ellenőrzése ⁽²⁾,
- tekintettel a Számvevőszék 15/2012. sz. különjelentésére ⁽³⁾, amelynek címe „Az összeférhetetlenség kezelése a kiválasztott uniós ügynökségeknél”,
- tekintettel a külső tevékenységekről és megbízásokról, valamint a szolgálati jogviszony megszűnését követő szakmai tevékenységekről szóló, 2018. június 29-i bizottsági határozatra (C(2018)4048),
- tekintettel az Európai Bankhatóság (EBH) 2019. szeptember 17-i sajtónyilatkozatára Farkas Ádám azon bejelentéséről, hogy 2020. január 31-i hatállyal lemond az EBH ügyvezető igazgatói posztjáról ⁽⁴⁾,
- tekintettel az EBH ügyvezető igazgatójának, Farkas Ádámnak az Európai Pénzpiaci Szövetség (AFME) vezérigazgatójává történő kinevezéséről szóló, a Bizottsághoz intézett kérdésre ⁽⁵⁾ (O-000031/2019 – B9-0054/2019) és a Bizottság 2019. október 24-i válasza,ra,
- tekintettel az EBH elnökének a Gazdasági és Monetáris Bizottság által 2019. november 4-én tartott meghallgatáson adott válasza,ra,
- tekintettel a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) „A közszolgálati jogviszony után: helyes gyakorlat az összeférhetetlenség megelőzése terén” című, 2010. augusztus 23-i jelentésére ⁽⁶⁾,
- tekintettel a Transparency International „A forgóajtó-jelenség szabályozása” című 06/2010. sz. munkadokumentumára ⁽⁷⁾,
- tekintettel az európai ombudsmannak az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) ellen benyújtott 775/2010/ANA számú panasz kivizsgálására vonatkozó ajánlástervezetére ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ HL 45., 1962.6.14., 1385. o.

⁽²⁾ HL L 250., 2011.9.27., 268. o.

⁽³⁾ https://www.eca.europa.eu/Lists/News/NEWS1210_11/NEWS1210_11_EN.PDF

⁽⁴⁾ <https://eba.europa.eu/adam-farkas-steps-down-as-eba-executive-director>

⁽⁵⁾ https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/O-9-2019-000031_HU.html

⁽⁶⁾ https://read.oecd-ilibrary.org/governance/post-public-employment_9789264056701-en#page7

⁽⁷⁾ https://www.transparency.org/whatwedo/publication/working_paper_06_2010_regulating_the_revolving_door

⁽⁸⁾ <https://www.ombudsman.europa.eu/hu/recommendation/en/11089>

2020. január 16., csütörtök

- tekintettel az ombudsmannak az Európai Vegyipari-ügynökség igazgatójához intézett, az EU személyzeti szabályzata 16. cikkének végrehajtásáról szóló, 2017. június 13-i levelére ⁽⁹⁾,
 - tekintettel az ombudsmannak az EBH igazgatójához intézett, az EU személyzeti szabályzata 16. cikkének végrehajtásáról szóló, 2017. június 13-i levelére ⁽¹⁰⁾,
 - tekintettel az európai ombudsman 2019. február 28-i jelentésére a volt vezető beosztású alkalmazottakra vonatkozó információknak az egyéves lobb- és érdekképviselési tilalom végrehajtása érdekében történő közzétételéről (SI/2/2017/NF ⁽¹¹⁾),
 - tekintettel 2019. február 12-i állásfoglalására az ombudsman feladatainak ellátására vonatkozó szabályokról és általános feltételekről (az európai ombudsman alapokmánya) szóló európai parlamenti rendeletre irányuló javaslatról ⁽¹²⁾,
 - tekintettel a következő Európai Bizottság számára készített, 2019–2024 közötti időszakra vonatkozó politikai iránymutatásokra ⁽¹³⁾,
 - tekintettel a Bizottsághoz intézett, „A gazdasági és monetáris unió intézményei és szervei: a közszolgálati jogviszony megszűnése utáni összeférhetlenség megelőzése” című kérdésre (O-000048/2019 – B9-0001/2020),
 - tekintettel eljárási szabályzata 136. cikkének (5) bekezdésére és 132. cikkének (2) bekezdésére,
 - tekintettel a Gazdasági és Monetáris Bizottság állásfoglalásra irányuló indítványára,
- A. mivel az EUMSZ 298. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „feladataik ellátása során az Unió intézményei, szervei, hivatalai és ügynökségei egy nyitott, hatékony és független európai igazgatásra támaszkodnak”;
- B. mivel az 1093/2010/EU rendelet ⁽¹⁴⁾ 68. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „a Hatóság személyzetére – ideértve annak ügyvezető igazgatóját és elnökét is – a személyzeti szabályzat, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek, valamint az uniós intézmények által az említett szabályzat, illetve feltételek alkalmazása céljából közösen elfogadott szabályok alkalmazandók”;
- C. mivel különösen a személyzeti szabályzat 16. és 17. cikke határozza meg az intézményekből kilépő alkalmazottakra vonatkozó elveket, beleértve az összeférhetlenség megelőzésére vonatkozó rendelkezéseket is;
- D. mivel az EBH ügyvezető igazgatója 2020. február 1-jétől elfogadta az AFME vezérigazgatójává történő kinevezését, és bejelentette lemondását az EBH ügyvezető igazgatói posztjáról, amely 2020. január 31-jén lép hatályba;
- E. mivel az EBH igazgatótanácsa és felügyelőtanácsa úgy határozott, hogy jóvá kell hagyni az EBH ügyvezető igazgatójának az AFME új vezérigazgatójaként való kinevezését; mivel a felügyelőtanács úgy határozott, hogy megfelelően enyhe korlátozásokat szab ki ügyvezető igazgatójára, amelyek az EBH szerint kezelik az AFME-nél betöltött új tisztségének elfogadásából eredő összeférhetlenséget; mivel ezek a korlátozások az EBH szolgálatában és annak elhagyása után végzett tevékenységekre vonatkoznak;
- F. mivel az Európai Parlament előtti meghallgatáson az EBH elnöke hangsúlyozta, hogy nehézségekbe ütközik a közszolgálati jogviszonyt követő foglalkoztatásra vonatkozó korlátozások érvényesítése;

⁽⁹⁾ <https://www.ombudsman.europa.eu/hu/correspondence/en/80697>

⁽¹⁰⁾ <https://www.ombudsman.europa.eu/hu/correspondence/en/80699>

⁽¹¹⁾ <https://www.ombudsman.europa.eu/hu/report/en/110521>

⁽¹²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0080.

⁽¹³⁾ https://ec.europa.eu/info/files/political-guidelines-next-commission-2019-2024-union-strives-more-my-agenda-europe_hu

⁽¹⁴⁾ Az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról szóló, 2010. november 24-i 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

2020. január 16., csütörtök

- G. mivel a felügyeleti hatóságokat elhagyó vezető tisztségviselők jelenleg nem részesülnek ideiglenes juttatásban;
- H. mivel a közszolgálati jogviszony megszűnését követő és „forgóajtó-jelenség” típusú összeférhetlenségi helyzetek visszatérő kérdések, amelyeket nemzetközi és uniós szervek – nevezetesen az európai ombudsman és az Európai Számvevőszék – egyaránt értékelték és elemeztek;
- I. mivel az ilyen „forgóajtó-jelenségek” lehetővé teszik az érdekcsoportok számára, hogy jutalmazzák a szabályozókat a múltban tanúsított magatartásukért, ezáltal megnyitva az utat a káros ösztönzők előtt;
1. hangsúlyozza a nyitott, hatékony és független európai igazgatás fontosságát az EU egésze számára, beleértve a gazdasági és monetáris unió intézményeit, szerveit és ügynökségeit;
 2. aggasztja az EBH ügyvezető igazgatójának az AFME vezérigazgatójává történő, 2020. február 1-i kinevezéséből eredő összeférhetlenség; megjegyzi, hogy ez a közszolgálati jogviszony megszűnését követően visszavonulási időszak nélkül való alkalmazás nemcsak az EBH hírnevét és függetlenségét veszélyezteti, hanem valamennyi uniós intézményt és az európai projekt egészét is;
 3. emlékeztet arra, hogy amennyiben nem sikerül megoldást találni az összeférhetlenségi esetekre, akkor nemcsak a magas szintű etikai normák európai közigazgatásban való érvényesülése kerül veszélybe, hanem a megfelelő ügyintézéshez való jog is, veszélyeztetve ezáltal az egységes piac megfelelő működéséhez szükséges egyenlő versenyfeltételeket;
 4. felszólítja a személyzeti szabályzat és különösen annak 16. cikke hatékony és következetes alkalmazását az összeférhetlenségek elkerülése érdekében, különösen – de nem kizárólag – a vezető tisztségviselők tekintetében; hangsúlyozza, hogy az 16. cikk lehetővé teszi az uniós intézmények számára, hogy elutasítsák egy volt tisztségviselő arra irányuló kérelmét, hogy konkrét munkát vállaljon, amennyiben a korlátozások nem elegendőek az intézmények jogos érdekeinek védelméhez; hangsúlyozza, hogy Farkas úr esetében az AFME általi közvetlen alkalmazás tilalmát a C(2018)4048 bizottsági határozat 21. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján lehetett volna fontolóra venni, mivel az AFME „ellenérdekű félnek” tekinthető;
 5. attól tart, hogy gyakran nem lehetséges a közszolgálati jogviszonyt követő tevékenységre előírt feltételek betartatása; ezért arra ösztönzi az uniós intézményeket és ügynökségeket, hogy vegyék fontolóra a személyzeti szabályzat 16. cikke alapján rendelkezésre bocsátott eszközök teljes skáláját;
 6. megkérdőjelezi az EBH felügyelőtanácsának és igazgatótanácsának azon döntését, hogy engedélyezik Farkas úr számára az AFME vezérigazgatói posztjának betöltését; felhívja őket, hogy vizsgálják felül döntésüket;
 7. megjegyzi, hogy bár a magánszektorban szerzett tapasztalatok értékesek lehetnek az intézményekben végzett munka szempontjából, a „forgóajtó-jelenség” a magánszektorban a közzszférát megelőző foglalkoztatás eredményeként is kialakulhat, amikor közvetlen kapcsolat áll fenn a korábbi munkáltató és az intézményben betöltött új pozíció között, és ez veszélyeztetheti az uniós intézmények integritását és a polgárok ezekbe vetett bizalmát; hangsúlyozza ezért, hogy fel kell mérni, hogy miként származhat összeférhetlenség a közzszférát megelőző foglalkoztatásból vagy a szabályozói vagy végrehajtói hatásköröket és feladatokat ellátó tisztségekbe történő kinevezésből, és javasolja ennek további megfontolását;
 8. hangsúlyozza, hogy a közszolgálati jogviszony megszűnését követő és „forgóajtó-jelenség” típusú összeférhetlenségi helyzetek az EU és tagállamai valamennyi intézménye, szerve, hivatala és ügynöksége számára közös problémát jelentenek; hangsúlyozza ezért, hogy egységes jogi keretre van szükség e kérdések hatékony kezelése érdekében;
 9. elismeri a közszolgálati jogviszony megszűnését követő helyzetek harmonizált keretének biztosítása érdekében nemzetközi szinten (OECD) végzett munkát; elismeri az Európai Számvevőszék és az uniós ombudsman által e célból végzett uniós szintű munkát; megjegyzi, hogy ezen ajánlások időben történő végrehajtása a jövőben megakadályozhatja hasonló kérdések felmerülését;
 10. hangsúlyozza, hogy bár a személyzete tagjai által a magánszektorban való foglalkoztatás terén szerzett tapasztalatok értékesek lehetnek egy szabályozó vagy felügyeleti szerv számára, az uniós szerveket és intézményeket erős közszolgálati szellemiséggel kell ellátni, hogy azok a lehető legjobban szolgálják az európai polgárokat;

2020. január 16., csütörtök

11. felhívja az Európai Számvevőszéket, hogy készítsen átfogó elemzést a gazdasági és monetáris unió szervei és ügynökségei által az olyan helyzetek kezelése tekintetében alkalmazott megközelítésről, amelyekben lehetséges összeférhetetlenség áll fenn; felhívja az Európai Számvevőszéket, hogy azonosítsa a bevált gyakorlatokat;
12. felhívja a Bizottságot, hogy értékelje a közszolgálati jogviszony megszűnését követő foglalkoztatás uniós és nemzeti szintű jelenlegi gyakorlatát annak érdekében, hogy szigorúbb intézkedéseket határozzon meg az olyan összeférhetlenségek megelőzésére, amelyek akkor merülnek fel, amikor az uniós szervek vezető tisztviselői azért hagyják el állásukat, hogy magánszektorbeli munkát vállaljanak, vagy amikor a magánszektorból érkező személyeket egy uniós szerv vezető beosztásába nevezik ki, és hogy vegye figyelembe az abban foglalt megállapításokat a közszolgálati jogviszony megszűnését követő összeférhetlenségek megelőzésére szolgáló harmonizált jogi keret vizsgálata során;
13. emlékeztet arra, hogy a Bizottság a 2019. október 24-i plenáris ülésen kötelezettséget vállalt a munkaviszony megszűnése utáni jogi keret felülvizsgálatára; felhívja a Bizottságot, hogy a magas szintű etikai normák biztosítása érdekében hozzon létre harmonizált jogi keretet a közszolgálati jogviszony megszűnését követő összeférhetlenségek megelőzésére; hangsúlyozza, hogy az uniós gyakorlatot össze kell hangolni a nemzetközi normákkal; hangsúlyozza, hogy ugyanazokat a normákat kell alkalmazni uniós és nemzeti szinten;
14. felhívja a Bizottságot, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájának 15. cikkével összhangban az egyenlő bánásmód biztosítása érdekében a közszolgálati jogviszonyt követő időszakra vonatkozó keret felülvizsgálata során határozza meg azokat a konkrét kockázati területeket, amelyek megerősítésre szorulhatnak, beleértve a szakmai átigazolások megakadályozására vonatkozó lehetőség kiterjesztését, és mérlegelje a vezető tisztviselőkre vonatkozó visszavonulási időszak – az adott esettel arányos – esetleges meghosszabbítását; hangsúlyozza, hogy az összeférhetlenségek előzetes nyilvánosságra hozatalára vonatkozó, a személyzeti szabályzat 11. cikkében foglalt követelményt oly módon kell végrehajtani, hogy az biztosítsa, hogy a jelölt esetleges összeférhetlenségére jóval azelőtt fény derüljön, hogy valamely uniós szervnél munkába állna; hangsúlyozza továbbá, hogy valamennyi uniós szervnek közzé kell tennie az összeférhetlenség kezelésére vonatkozó belső szabályait honlapjain, és figyelembe veszi az európai ombudsman 2017. évi ajánlásait a személyzeti szabályzat 16. cikkének (4) bekezdésében előírt éves információk közzétételére vonatkozóan;
15. felhívja a Bizottságot, hogy terjessze ki ezt a felülvizsgálatot a közszférán belüli foglalkoztatás előtti összeférhetlenségekre, és fontolja meg a meglévő intézkedések megerősítését, mint például az olyan vállalkozásokban fennálló érdekeltségek kötelező elidegenítése, amelyek annak az intézménynek az irányítása alá tartoznak, amelyhez az újonnan kinevezett tisztviselő tartozik, vagy amelyek kapcsolatban állnak az intézménnyel, valamint hogy a megelőző intézkedések olyan új típusait is vegye fontolóra, mint például a kötelező kizárás a korábbi magánszektorbeli munkáltatót érintő ügyek kezelése során;
16. úgy véli, hogy a szakmai átigazolás tilalma, amennyiben az érintett személy jelenleg munkaviszonyban áll, és amennyiben a tilalom kellően célzott és indokolt, nem jelenti a munkavállaláshoz való jog megsértését;
17. rámutat arra, hogy amennyiben hosszabb visszavonulási időszakot vezetnek be az ügynökségeket elhagyó vezető tisztviselők számára, mérlegelni lehetne annak lehetőségét is, hogy számukra megfelelő ideiglenes juttatást biztosítsanak; hangsúlyozza, hogy az ilyen ideiglenes juttatásokat meg kell szüntetni, ha a visszavonulási időszak alatt újból munkát vállalnak;
18. felhívja a Bizottságot annak értékelésére, hogy helyénvaló-e, hogy az érintett uniós ügynökségek maguk döntsenek az összeférhetlenség megelőzésére vonatkozó szabályok végrehajtásáról, és hogyan biztosítható a szabályok következetes alkalmazása; úgy véli, hogy az Ursula von der Leyen, a Bizottság elnöke által javasolt független etikai testület a legalkalmasabb arra, hogy a jövőben az uniós alkalmazottakat érintő összeférhetlenségekkel kapcsolatos döntéseket meghozza;
19. javasolja valamennyi európai parlamenti képviselőnek, valamint az Európai Bizottság és az Európai Unió Tanácsa képviselőinek, hogy két évig tartózkodjanak a jelenlegi ügyvezető igazgatóval való kapcsolattartástól, ha és amennyiben az AFME vezérigazgatójaként hivatalba lép; felhívja a Parlament épületeibe való állandó belépőkártya („barna belépőkártya”) kiállításáért felelős szolgálatokat, hogy alaposan vizsgálják meg Farkas úr ügyét, figyelembe véve azt a lehetőséget, hogy az esetleges összeférhetlenség elkerülése érdekében ugyanezen időszakra (két évre) nem adnak ki ilyen belépőkártyát;
20. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Európai Számvevőszéknek és az európai ombudsmannak.

2020. január 15., szerda

III

(Előkészítő jogi aktusok)

EURÓPAI PARLAMENT

P9_TA(2020)0001

A bizottságok létszáma**Az Európai Parlament 2020. január 15-i határozata az állandó bizottságok összetételéről (2020/2512(RSO))**

(2021/C 270/14)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Elnökök Értekezlete által előterjesztett, határozatra irányuló javaslatra,
- tekintettel az állandó bizottságok hatásköreiről és feladatairól szóló, 2014. január 15-i határozatára ⁽¹⁾,
- tekintettel eljárási szabályzata 206. cikkére,

1. úgy határoz, hogy az Egyesült Királyság EU-ból való kilépését követően az állandó bizottságok és albizottságok összetétele a következő:

- I. Külügyi Bizottság: 71 tag,
- II. Fejlesztési Bizottság: 26 tag,
- III. Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság: 43 tag,
- IV. Költségvetési Bizottság: 41 tag,
- V. Költségvetési Ellenőrző Bizottság: 30 tag,
- VI. Gazdasági és Monetáris Bizottság: 60 tag,
- VII. Foglalkoztatási és Szociális Bizottság: 55 tag,
- VIII. Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság: 81 tag,
- IX. Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság: 78 tag,
- X. Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság: 45 tag,
- XI. Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság: 49 tag,
- XII. Regionális Fejlesztési Bizottság: 43 tag,
- XIII. Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság: 48 tag,

⁽¹⁾ HL C 482., 2016.12.23., 160. o.

2020. január 15., szerda

XIV. Halászati Bizottság: 28 tag,

XV. Kulturális és Oktatási Bizottság: 31 tag,

XVI. Jogi Bizottság: 25 tag,

XVII. Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság: 68 tag,

XVIII. Alkotmányügyi Bizottság: 28 tag,

XIX. Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság: 35 tag,

XX. Petíciós Bizottság: 35 tag,

Emberi Jogi Albizottság: 30 tag,

Biztonság- és Védelmi Politikai Albizottság: 30 tag;

2. hivatkozással az Elnökök Értekezletének a bizottsági elnökségek összetételével kapcsolatos, 2019. június 30-i határozatára, úgy határoz, hogy a bizottsági elnökségek legfeljebb négy alelnökből állhatnak;

3. utasítja elnökét, hogy tájékoztatás céljából továbbítsa e határozatot a Tanácsnak és a Bizottságnak.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0002

A tagállamok egyikében, illetve Izlandon vagy Norvégiában benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálására illetékes állam meghatározására vonatkozó kritériumokról és mechanizmusokról szóló, az EU, Izland és Norvégia közötti megállapodáshoz csatolt, az Eurodachoz való bűnüldözési célú hozzáféréssel kapcsolatos jegyzőkönyv ***

Az Európai Parlament 2020. január 15-i jogalkotási állásfoglalása a tagállamok egyikében, illetve Izlandon vagy Norvégiában benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálására illetékes állam meghatározására vonatkozó kritériumokról és mechanizmusokról szóló, az Európai Közösség és az Izlandi Köztársaság, valamint a Norvég Királyság közötti megállapodáshoz csatolt, az Európai Unió, Izland és a Norvég Királyság közötti, az Eurodachoz való bűnüldözési célú hozzáférésről szóló jegyzőkönyv megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló tervezetről (15791/2018 – C9-0155/2019 – 2018/0419(NLE))

(Egyetértés)

(2021/C 270/15)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a tanácsi határozat tervezetére (15791/2018),
 - tekintettel a tagállamok egyikében, illetve Izlandon vagy Norvégiában benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálására illetékes állam meghatározására vonatkozó kritériumokról és mechanizmusokról szóló, az Európai Közösség és az Izlandi Köztársaság, valamint a Norvég Királyság közötti megállapodáshoz csatolt, az Európai Unió, Izland és a Norvég Királyság közötti, az Eurodachoz való bűnüldözési célú hozzáféréssel kapcsolatos jegyzőkönyv tervezetére (15792/2018),
 - tekintettel a Tanács által az Európai Unió működéséről szóló szerződés 87. cikke (2) bekezdésének a) pontjával, 88. cikke (2) bekezdése első albekezdésének a) pontjával, valamint 218. cikke (6) bekezdése második albekezdése a) pontjával összhangban előterjesztett, egyetértésre irányuló kérelemre (C9-0155/2019),
 - tekintettel eljárási szabályzata 105. cikkének (1) és (4) bekezdésére, valamint 114. cikkének (7) bekezdésére,
 - tekintettel az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság ajánlására (A9-0053/2019),
1. egyetért a jegyzőkönyv megkötésével;
 2. utasítja elnökét, hogy továbbítsa a Parlament álláspontját a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint a tagállamok, Izland és a Norvég Királyság kormányainak és parlamentjeinek.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0003

Az Európai Unió és a Kínai Népköztársaság kormánya között a légi közlekedés bizonyos kérdéseiről létrejött megállapodás ***

Az Európai Parlament 2020. január 15-i jogalkotási állásfoglalása az Európai Unió és a Kínai Népköztársaság kormánya közötti, a légi közlekedési szolgáltatások bizonyos kérdéseiről szóló megállapodásnak az Unió nevében történő megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló tervezetről (11033/2019 – C9-0049/2019 – 2018/0147(NLE))

(Egyetértés)

(2021/C 270/16)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a tanácsi határozat tervezetére (11033/2019),
 - tekintettel az Európai Unió és a Kínai Népköztársaság kormánya közötti, a légi szolgáltatások bizonyos kérdéseiről szóló megállapodás tervezetére (09685/2018),
 - tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 100. cikke (2) bekezdésének és 218. cikke (6) bekezdése második albekezdése a) pontjának értelmében a Tanács által benyújtott, egyetértésre irányuló kérelemre (C9-0049/2019),
 - tekintettel az eljárási szabályzata 105. cikkének (1) és (4) bekezdésére és 114. cikkének (7) bekezdésére,
 - tekintettel a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság ajánlására (A9-0041/2019),
1. egyetért a megállapodás megkötésével;
 2. utasítja elnökét, hogy továbbítsa a Parlament álláspontját a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint a tagállamok és a Kínai Népköztársaság kormányainak és parlamentjeinek.

2020. január 15., szerda

P9_TA(2020)0004

Közös hozzáadottértékadó-rendszer a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás tekintetében *

Az Európai Parlament 2020. január 15-i jogalkotási állásfoglalása a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelvnek a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás tekintetében történő módosításáról és a 904/2010/EU rendeletnek a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás megfelelő alkalmazásának nyomon követését célzó közigazgatási együttműködés és információcsere tekintetében történő módosításáról szóló tanácsi irányelvre irányuló tervezetről (13952/2019 – C9-0166/2019 – 2018/0006(CNS))

(Különleges jogalkotási eljárás – ismételt konzultáció)

(2021/C 270/17)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Tanács tervezetére (13952/2019),
 - tekintettel a Bizottság Tanácshoz intézett javaslatára (COM(2018)0021),
 - tekintettel 2018. szeptember 11-i álláspontjára ⁽¹⁾,
 - tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 113. cikkére, amelynek megfelelően a Tanács ismételten konzultált a Parlamenttel (C9-0166/2019),
 - tekintettel eljárási szabályzata 82. és 84. cikkére,
 - tekintettel a Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentésére (A9-0055/2019),
1. jóváhagyja a Tanács tervezetét;
 2. felkéri a Tanácsot, hogy tájékoztassa a Parlamentet arról, ha a Parlament által jóváhagyott szövegtől el kíván térni;
 3. felkéri a Tanácsot a Parlamenttel való újbóli konzultációra, ha lényegesen módosítani kívánja a Parlament által jóváhagyott szöveget;
 4. utasítja elnökét, hogy továbbítsa a Parlament álláspontját a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint a nemzeti parlamenteknek.

⁽¹⁾ HL C 433., 2019.12.23., 203. o.

ISSN 1977-0979 (elektronikus kiadás)
ISSN 1725-518X (nyomtatott kiadás)

Az Európai Unió
Kiadóhivatala
L-2985 Luxembourg
LUXEMBURG

HU